

ANNAMALAINAGAR

MISCELLANY

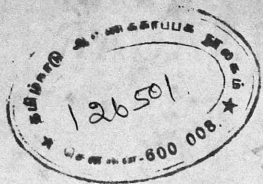
1431

60-10
9
38
8

No. 2

MARCH 1940

VOL. X

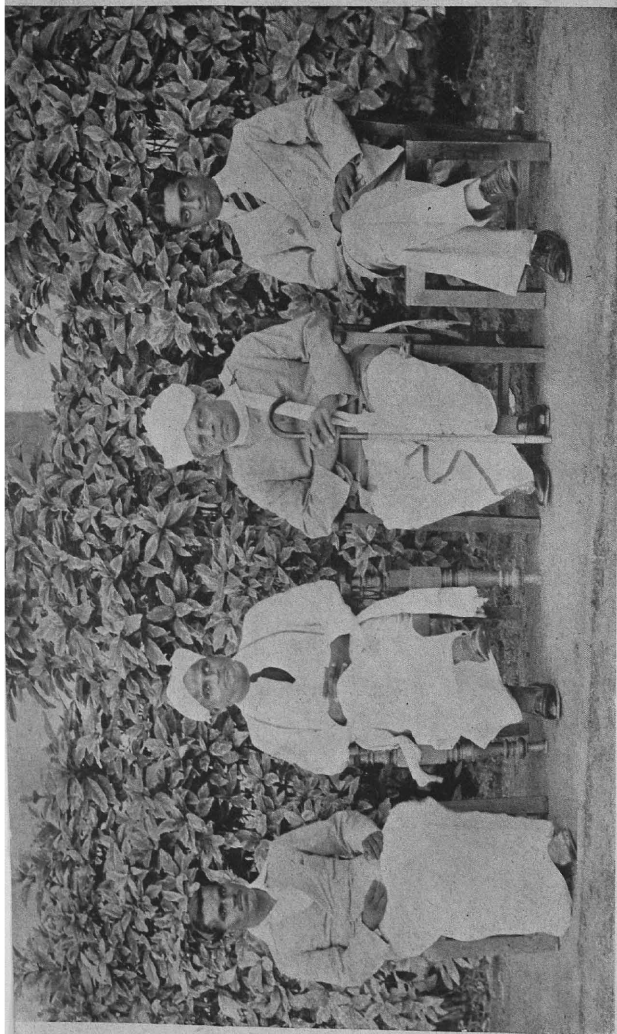

32
T4, 6, 211 A, N32

N 403, 10.2.

Editor & Publisher : Mr. P. A. Subrahmanya Ayyar, M.A.,
Annamalai University, Annamalainagar

Printer : Rev. Br. F. M. Ponnuswamy, S.J., Superintendent,
De Nobili Press, Madura.

EDITORIAL BOARD 1939-40

From left to right:

Mr. P. R. Minakshisundaram,
V Hons. (Tamil)

Mr. P. A. Subrahmanya Ayyar.

The Rt. Hon'ble V. S. Srinivasa Sastri
(Vice-Chancellor)

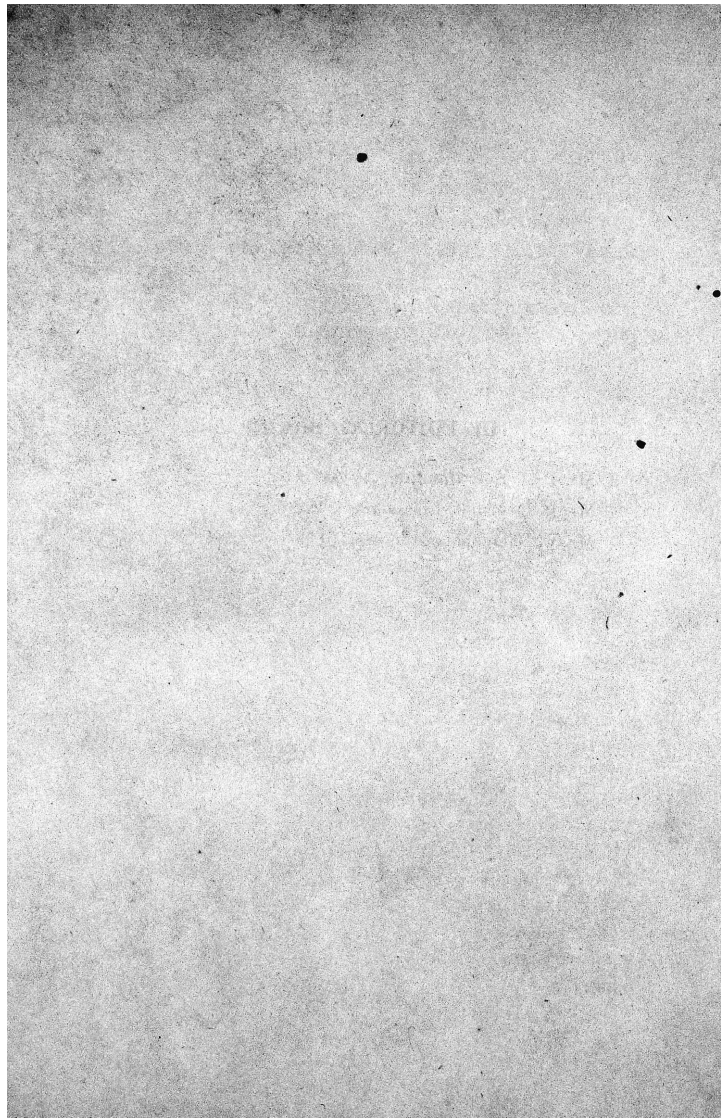
Mr. V. Balagopala Menon,
III Class.

THE EDITORIAL BOARD

Mr. P. A. Subrahmanya Ayyar, M.A.

Mr. P. R. Minakshisundaram, V Hons. (Tamil).

Mr. V. Balagopala Menon, III Class.

CONTENTS

	PAGE
EDITORIAL	1
THE HISTORICAL NOVEL	2
THE IMPROBABILITIES IN 'THE MERCHANT OF VENICE'	25
PORTIA	29
RECOLLECTIONS OF MY ALMA MATER	32
CORPORAL PUNISHMENTS IN SCHOOLS	38
CULTURE AND ANARCHY	44
'SHYLOCK IS MORE SINNED AGAINST THAN SINNING'	50
SO THIS IS LOVE	54
SPIRITUAL INDIA	57
A PRETTY KETTLE OF FISH	58
THE WIDOW	80
THE RECONCILIATION	91
THE BUDDING BOTANIST	98
WHO EXPECTED THAT?	104
INSCRUTABLE ARE THE WAYS OF THE WORLD	108
THE DILEMMA	116
FREEDOM AND AUTHORITY	121
"WHEN THE LORD LAUGHS"	132
A NAGAR NIGHT SENSATION	138
OH THESE NAMES OR THE UNSEEN MEN OF THE SILVER SCREEN	141
DRYING OILS AND VARNISHES	147
THE LIFE OF A KAMPONG DWELLER	152
THE UNIVERSITY ROVER CREW	157
THE BOTANY TOUR	160
OUR ECONOMICS TOUR	164
OUR OLD BOYS	168
काफीवाडशिका ।	171
मशकः ।	175

	PAGE
சாரீரம்	... 1
கருப்புப் பூனை	... 9
பசிப்பினி மருத்துவன்	... 29
குறிஞ்சிக் கலியுள் ஒரு காட்சி	... 33
முல்லை முகிழ்த்த முறுவல்	... 38
காதலும் கற்பும்	... 41
தாவரச் சிற்றறையின் மர்மம்	... 50
“விரும்பிய விதமே”	... 57
பக்தியாம் பக்தி	... 62
கிராம முன்னேற்றமும் மாணவர் கடமையும்	... 70
பண்டயமும் நவீனமும்	... 79
விகட விருந்து	... 83
தமிழ் இள நங்கை	... 86
ஆண்டவன் யாண்டினன்?	... 89
வறுமை காட்டிய வழி	... 102
எழுத்து வன்மை	... 108
வீரத் தமிழகம்	... 112
வளர்த்த கிடாய் மார்பில் பாய்ந்தாப்போல்	... 120
அறன் வலியுறுத்தல்	... 121
என்னுடைய இடை	... 123
காக்காய் பிடித்தலும் குருவி பிடித்தலும்	... 125

EDITORIAL NOTE

WE welcome the New Year with warmth. Though the atmosphere of the world is troubled, that of Annamalai-
nagar is calm. *The thunders roll innocuous for us. Contrary to Gideon's miracle, while all around are drenched, our fleece is dry.* School Children elsewhere are "evacuated." But under-graduates at Annamalai-
nagar carry on in peace. God's is this mercy. God's be the glory!

The atmosphere of Annamalai-
nagar is calm. How differ-
ently we spoke last year this time! It was a feat to have a
class form at the appointed place. It was a feat to do any
real work when one did form. The students in their numbers
tried to go to the appointed places of meeting. The teacher
sought to reach them. How abortive, often, both those
attempts! We do shudder to think of the beginning of 1939.
As its beginning, so its course. As a contemporary remarked
but the other day, it was a year of terrors. Civilised man
turned cannibal again and sought to eat his neighbour. One
powerful arm caught the Pole and has not yet been made to
relinquish the grasp. Another, full as long as stout, is reach-
ing to the Finn, and has not yet been made to draw back.

But we ardently wish that 1940 saw all things set right.
We fervently hope it will. We in Annamalai-
nagar started work
last June in a new atmosphere and in a new hope; we are
a happy family again. So may it be the case with the race of
man and with the world!

8-1-1940

M

THE HISTORICAL NOVEL

"**T**HE Historical Novel" said Francis Turner Palgrave, "is the mortal enemy of History" and Leslie Stephen commenting on his statement adds, "it is the enemy of fiction too." One is rather suprised to see such statements issue from such eminence. But eminence or no eminence, these statements are essentially untrue. It does not need deep thought to find out that the Historical Novel is no enemy to history, much less to fiction. It is, on the contrary, the best friend of both. The Historical Novel befriends, on the one hand, fact and, on the other, fiction. It is the common ground where truth and invention meet and enjoy a mutual hand-shake. It is a sort of no-man's land between the two where each overlaps the other in a considerable but welcome way.

Objection to the Historical Novel on the basis of its not being history could not be maintained for a moment. The Historical Novel never pretends to be history true and unadulterated. The Historical Novel has to be fundamentally differentiated from the historical treatise. What we value in a historical novel is not the history in it but the imaginative treatment of history. By treating history imaginatively, it infuses life into it and thus serves to bring back past ages to life. In doing this service to History it most certainly does not act as the mortal enemy of History but as its best friend. What Mr. Dry-as-dust the historian would say in his own dull manner is made interesting and full of verve and pep by the historical novelist. In this respect the Historical Novel is much superior to History proper. As Carlyle says "the Historical Novel taught all men this truth which almost looks like a truism: that the bygone ages were actually filled by living men, and not by protocoles, state-papers, controversies and abstractions of men. It is a great truth laid open."

Scott, no doubt, sinned against pedantic details of chronology. But not much is lost by that. Scott is not read for purposes of historical research; no, not even for a Pass Degree in History! But Scott has splendidly succeeded in imaginatively re-creating past ages. He has rescued from oblivion a huge slice of the past and has given it back to human consciousness and sympathy. What talk you of historians, when there is such a person as Scott!

"A mixture of a lie" said Francis Bacon "doth ever add pleasure." And this is exactly the reply that one would like to give to the critics who accuse Scott of not being historically accurate. Pedantry in all its silliness is revealed in the pages of critical books which find in the Waverley novels every literary virtue except that of historical exactitude. They say that Scott's representation of the Middle Ages is too sunny. The Middle ages actually were very barbarous. Superstition in its worst form and cruelty of the most refined kind were prevalent then. The golden age of Scott's representation is not true. The Richard of History, say these hair-splitting critics, was not so chivalrous as Scott's representation of him. The historical James was not so petty as he appears to be in Scott. Such a catalogue could be expanded indefinitely. There would be no end to it. We shall not argue about the truth of these accusations. We shall accept every one of them without question. What then? Contrast with such errors, the life size pictures of the galaxy of great sovereigns and other historical personages that Scott has created for us. Without Scott's representation of these persons, our conception of them would be very much poorer indeed. Our ancestors' conception of them before Scott was. The freedom taken by a historical novelist is not unreasonable freedom. It is but "the mixture of a lie", and believe good old Bacon, it doth add pleasure. For pure history we had better not go to the historical novelist. Take the opposite direction

and meet Mr. Dry-as-dust who is doing research among musty tomes and who is producing chronicles with all the pedantry at his command.

For the fact of the matter is that the Historical Novel is a form of Literature and not a branch of history. Every historical novel must be a novel first before pretending to be a historical novel. A historical novel is but a novel of character and incident placed in a historical setting and it is by so describing them that we best appraise the value of such masterpieces as *Rob Roy* and *Henry Esmond*.

The Historical Novel being but a novel of character and incident placed in a historical setting, it is but natural that the historical element in a historical novel is, or at any rate ought to be, relegated to a secondary place in its structure. The principal characters in a historical novel should never be historical personages, or else, the novel proves to be a failure. This condition of not centering the interest in the history in the Historical Novel is essential for success. Failure to observe it is the greatest pitfall that lies across the way of the historical novelist. The greatest historical novelists like Scott and Thackeray never fell into it. Only once, in the case of *Rob Roy* does Scott take the title of his book from (the name of) a person who actually had an existence and only twice does he press into service for the same purpose the names of real places,—in the instances of *Woodstock* and *Kenilworth*. He never makes any historical personage the protagonist of any of his novels. He knew that if he had made Mary Queen of Scots the heroine of his *Abbot* or if he had made the love affairs of George Douglas the theme of it, the novel would have failed. In this matter it was that Scott's imitators failed to use their discretion. They decanted too much history into their novels. They did not realise that the historical element in a historical novel must serve only as a background and nothing more.

The reproduction of past history in all its details is not essential, nay, is even injurious to the success of a historical novel. But nevertheless it must reproduce the spirit of the times, the *Zeit geist* of the period it deals with. The general tone of the novel must be in accordance with the age it depicts. While the sixteenth century is depicted the 18th or the 20th must not obtrude into it. We must breathe the 16th century atmosphere in it. A turbid mixture of contemporaneity with history is a sort of anachronism, not in the pedantic sense of the word meaning error of chronology, but in a much wider sense. Minutiae of chronology do not interfere with the general credibility of the story or the homogeneity of manners described. If Scott makes his Ulrica a contemporary of Richard Coeur De-lion or if he makes Shakespeare write his *Midsommer-nights' Dream* twenty years before he actually wrote it, not much is lost by that. But all shall be lost if he paints the life in Alsatia in *Ivanhoe*. We feel, as we must, the romance of the middle Ages in *Ivanhoe* and we feel, as we must, the spaciousness of the times of Elizabeth in *Kenilworth*; and that is all that we want in a historical novel which, let us remember, is simply a novel which attempts to reconstruct the life and recapture the atmosphere of an age other than that of the writer. The age may be distant a couple of generations or a thousand years. The novel may find its drama in swift external incident or in some conflict of the spirit; it may be picaresque or it may be domestic; it may be a story of manners or of action or of the heart. Its technique may be one of the many common to all novels. In all respects it has to satisfy the conditions that make for the success of the ordinary novel. The point of difference is that in every case the writer has to construct for himself imaginatively not only the drama but an atmosphere and modes of life and thought with which he cannot be personally familiar. The historical novelist has to think himself into an alien world

before he can expound its humanity. He has to do this without using false colours and meretricious invention. He has to project his mind into a past and produce what must be a re-animation of the past and not merely a fancy dress party. It is in this art of bringing past ages back to life that Scott, Thackeray, Dumas and Victor Hugo have proved themselves to be consummate masters.

The Historical Novel in the shape in which we know it is of recent origin. It takes its birth only with the Romantic Revival. In a sense it might be said that Scott invented it. Not that it was non-existent before him; but it took such a rebirth in his hands that it bids fair to be called a novelty of his invention. When Scott rescued the first few pages of the *Waverley* from the fishing tackle in the drawer of his old writing desk, no one knew how to write a good novel of the historical variety. "But in about twenty years after the publication of the *Waverley* the whole of Europe was reading with avidity historical novels and a good bulk of the literary population were busily writing them." Still we have to accept the fact that certain types, or at any rate, certain prototypes of the Historical Novel were not wanting in the times before Scott. Though they might not be of intrinsic interest or literary merit, they at least possess an antiquarian interest to the historian of the Historical Novel.

Mr. Saintsbury who has done much work in connection with unearthing the Historical Novel, believes in going to the bottom of the question and traces the Historical Novel back to Xenophon whose *Cyropaedia* according to him answers well the description of a historical novel. The *Cyropaedia* might be considered pseudo-history. "Affecting, like the narrative by Defoe, the manner of unchallengeable history, it selects what it pleases from the current account of its hero Cyrus, and supplies the facts when they do not exist; its episodes

of battle, peril and escape are full of breathless interest. More unusual and pertaining to a different scale of values are the interwoven stories of Tigranes and the beautiful Armenian and of the knightly Abradatas and his wife Panthea. In the cataclysms of fortune through which these lovers pass, cataclysms due to critical events in the history of Cyrus, the author provides something very like a plot without any unreasonable straining of probability. This fictitious biography is an important incident in the history of the Novel in general and the Historical Novel in particular."

Fabulous voyages appearing as attested records of travel, since they purported to be true, should also be mentioned in a discussion of the origins of the Historical Novel. Plato's account of the Atlantis; Lucian's *True History*, Mandeville's *Travels* are all like historical romances but are not such since they do not deal with authentic historical facts.

The Latin medley of *Argensis* published in 1621 and written by John Barclay, a gentleman of mixed nationalities, is claimed by some as the first historical novel. The Latin medley represents the court of king Henry III of France. The characters of *Argensis* had their counterparts in the court of that king. The famous Queen Margaret, the author of the *Heptameron*, who has been familiarised to us by Dumas, figures in the medley as Argensis. Her interesting, intriguing and intelligent husband, the famous Henry of Navarre figures as Poliarchus. Barclay rechristens the chief personages of Europe of that time. Henry III of France becomes Meleander. Catherine de Medici the queen-mother and the famous poisoner becomes Selenissa. Philip the Second of Spain appears as Radirobanes and Queen Elizabeth of England becomes Hyanisbe. Under these disguises Barclay proceeds to relate the History of Europe during the latter half of the 16th century. He describes the troubles that Henry had with the Guises and the Huguenots. Philip's attempt to

invade England and the defeat of the Armada all come in. The romance closes with the marriage of Poliarchus with Argensis. But *Argensis* is not a historical novel, in spite of the fact that historical characters appear in it. No attempt is made at accuracy of truth of atmosphere and there is an absolute want of local colour. The author wants to perplex the reader's imagination and purposely makes misrepresentations of fact. Thus Catherine de Medici is made Marguerite's nurse and Elizabeth is represented as having a husband who had died just before she ascended the throne. The scene of action is further shifted to ancient Rome and Poliarchus and Argensis are married in the temple of Juno with the bridal party singing hymns to Hymen and Apollo. A big gulf had to be bridged before we could pass from *Argensis* to Dumas's novels dealing with the same period. To mention *La Reine Margot*, *Chicot the Jester* and *Argensis* in the same breath seems to be almost a sacrilege.

But Barclay opened the way for a long line of French romances. Gomberville, Madame Scuderi, Madame La Fayette and many others wrote romances like *Argensis*. Scuderi's *Grand Cyrus* ran to more than six thousand pages and was translated into English. Gomberville produced his *Polexandre*. La Caprenede wrote romances about Cleopatra, Darius, Cyrus and others. Madame La Fayette produced her *La Princesse de Cleves* in 1678. The purpose of these romance writers was indeed to decorate history with fiction for readers who found history in itself dry and uninteresting. But they have not succeeded in that very much. Nothing could be easier than to ridicule the means employed by these French romancers. Suffice it to say that these romances possess only an antiquarian rather than a literary interest.

Argensis was translated into English, but romance of that type failed to take root in English soil. The reason was

that there was no popular taste for history. The attraction for historical subjects in fiction depends upon the existence of a considerable body of written history and the acquaintance of the public with it. As Saintsbury points out, "the existence of a widely known body of history with a true criticism of it—a differentiation between what did happen and what most certainly did not happen" is absolutely essential for the existence and growth of the Historical Novel. This body of historical knowledge and a true criticism of it did not exist in the Elizabethan era, as it did not in ancient Greece; and so it is but natural that we have to search in vain for the Historical Novel in those countries in those ages. As things went, the little interest in history that was there went into the production of epic poetry in Greece and drama in England. Moreover the Elizabethans led an intense life and poetry rather than prose was the natural outlet for their emotions. Even if we concede the doubtful point that prose fiction as such did exist, it was relegated to an obscure corner. Hence it would be idle to search for the Historical Novel in the literature of the 16th and the 17th centuries.

But the 18th century attempted to popularise history and as a consequence we see entirely imaginative romances slowly introducing history into their structure. The Novel of Sensibility and the Novel of Terror very often adopted historical characters and incidents for their purpose. In the latter half of the 18th century great historians like Gibbon, Hume and Robertson were introducing the Historical Muse in full dress. They prepared the ground for the Historical Novel by creating a popular interest in history. They were furnishing the reader of the Historical Novel with the appetite and the modicum of knowledge necessary for its enjoyment. The Romantic Revival, since it created an interest in the past, gave it an additional stimulus. In their own ways, Percy, Walpole and Gray with many others, directed or excited

public curiosity about the incidents, the manners and the literature of former times. They made the Historical Novel inevitable; and to be sure, it made no delay in appearing.

But the first attempts were hardly successful and the reason for this was probably want of practice and want of a genius who should choose this as his special subject. Many a predecessor of Scott's tried his hand at the Historical Novel. In 1783 Miss Sophia Lee published the first volume of the *Recess* to be followed in 1786 by two more volumes. It is a tale of the times of Queen Elizabeth into which are brought most of the court worthies. Its heroine is the daughter of Mary of Scotland and the Duke of Norfolk—a union unknown to History. The part of most sustained interest is that which unfolds the character of the Earl of Leicester, who is banished and then recalled by the queen, intrigues with Lady Essex and removes his wife by making her eat a dish of poisoned fish.

From the *Recess* down to Scott there is a steady flow of historical novels. They deal with subjects ranging over a wide period from the times of the Conqueror to the times of the Restoration. There is no fixed technique in them either. The *Recess* for example is mainly sentimental. In it historical figures weep, sigh and swoon. James White's *Adventures of John of Gaunt* is a novel of the type of Smollet's work. John of Gaunt, the Black Prince and others visit Chaucer at Woodstock and Chaucer reads to them his poem, the House of Fame. They set out to witness a royal tournament. On the way they are lured into a den of robbers, by wine and beautiful damsels. Ultimately they escape to Wales. The noble figure of Gaunt we see in Shakespeare looks just ridiculous in James White's works. In his other novel about Richard Coeur de Lion, James White displays a similar disregard for the facts of History. Clara Reeve in her *Roger of Clarendon* seems to be

more historically accurate since she appends a list of books she has consulted. Jane Porter produced a much better type of Historical Novel and her *Thaddeus of Warsaw* dealing with Polish history is a good example of the Historical Novel before Scott. She goes even one better in her *Scottish Chiefs* and the book is noteworthy in as much as it successfully revivifies at least one historical figure, Wallace of Scotland.

Walpole, Mrs. Radcliffe and the historian Godwin tried to write historical novels. Defoe went very near writing one. His *Memoirs of a Cavalier* is almost one. *Roxana* is almost another. Most of his novels are historical novels with one qualification: the "history" in them is of his own invention. They are all written in the manner of a historical novel. His was the method of minute conscientious realism. His technique was that of the detached reporter giving fictitious events the air of a plain statement of fact; the art, as Sir Walter Raleigh has put it "of grave imperturbable lying." But the elaborate pretence at factual accuracy—to give the imaginative stuff the illusion of a chronicle of fact, prevented him from writing a historical novel. He hovered round and about it and his influence on the Historical Novel is only as little as his influence on English Literature in general. Walpole's efforts also deserve to be classified along with Defoe's. The manner of his novels is that of the Historical Novel but the matter is not. His *Castle of Otranto* for example is a historical novel—with the history omitted!

Walpole and Defoe did not have the historical instinct in them. Even such a professed historian as Godwin did not have it. Godwin and Mrs. Radcliffe broke their shins against anachronism in the wider sense of the word. They could not reproduce the *Zeit Geist* of the period they were dealing with. They mixed up the past and the present and produced turbid mixtures of historicity and contemporaneity.

When Mrs. Radcliffe portrays the 16th century she talks of the Parisian opera and of a French girl being instructed in the English poets. And when she makes her 12th century Adelaise receive her education from her mamma, the willing suspension of disbelief becomes well nigh impossible. Godwin too committed such errors and failed to give local colour to his novels. The true Historical Novel was not yet discovered and was still a "bodiless child full of life in the gloom." What was needed was a writer who could unite fact and fiction, credulity with incredulity, the marvellous with the commonplace. Such a writer was found in Scott.

Before a discussion of Scott himself as a historical novelist is attempted, mention must be made of a curious experiment in historical fiction made by the antiquarian Joseph Strutt in *Queenhoo Hall*. The work was left incomplete by its author and Scott took upon himself the task of completing it and published it in 1808. This was Scott's apprenticeship in the art of writing Historical Romance. Strutt's purpose, as set forth in his preface, was to present a lively and pleasing representation of past ages. The novel deals with the times of Henry VI of England. The book is full of antiquarian knowledge; but not even a single gleam of imagination is to be found in it. It reproduces the past exactly but there is no story interest in it. In Strutt we see the attempt to reproduce the past correctly and in Jane Porter we see an attempt at imaginative treatment of fact. A combination of these two elements was needed for the Historical Novel and Scott supplied the necessary energy and genius for this fusion.

With the advent of Scott on the field we pass to an entirely new phase in the development of the Historical Novel. The age of ignorance is over and the age of reality has come. Any discussion about the Historical Novel must give the supreme place to Scott. In quantity as well as quality he

revealed himself to be the master of the art. Prof. A. A. Jack goes the length of saying that Scott could be identified with the Historical Novel in a way similar to the identification of Louis the XIV with the State. When asked to define the Historical Novel Prof. Jack would answer "the Historical Novel is the novel as Scott handled it." Scott bestrides the world of Historical Fiction like a veritable Colossus. The Historical Novel had been tried or tried at for more than two thousand years and still had not found its moorings. Scott effected at one stroke what the efforts of two millenniums had been bungling and baulking themselves over. With the publication of the *Waverley* in 1814 the Historical Novel had come into its own. Scott had in fact begun the *Waverley* as early as 1805, but had laid it aside for want of encouragement. It was forgotten and one day when he was searching for some fishing tackle, he stumbled on the old manuscript and set to work upon it. Few incidents have ever occurred in the history of English Literature which had more important consequences than this. With the publication of the *Waverley* "the bodiless child full of life in the gloom" came out with all the bloom of youth and strength.

Even a running review of Scott as a historical novelist inspires us with awe on account of his variety. What Dryden said of Chaucer we might say of Scott: that he had a comprehensive soul. Scott made the Historical Novel his special field. None of his novels were written to represent the state of manners contemporaneous with the publication. They all dipped into the past. Of the twenty seven *Waverley* novels only three, *St. Ronan's Well*, *the Antiquary* and *Guy Mannering* came near to his own times. From that date Scott traversed English and Scotch History back to the Middle Ages. *Ivanhoe*, *The Talisman*, *The Fair Maid of Perth*, *The Betrothed* and *Castle Dangerous*, all these are concerned with the Middle Ages. The relations between the Norman and the

Saxon are set forth in these tales. In *Ivanhoe* and *The Talisman* we are shown a picture of the Crusades. The mighty figures of Richard Couer de Lion and the far famed Saladin are brought back to life while Robin Hood, Friar Tuck, Prince John and other historical and semi-historical figures provide additional interest. *Castle Dangerous* deals with fourteenth century life in England and *the Fair maid of Perth* takes us on to the fifteenth. *The Abbot*, *The Monastery* and *Kenilworth* reanimate the sixteenth century. In the *Abbot* we see Mary Queen of Scots. Her imprisonment, her escape, her love affairs, the disastrous battle of Langside, her flight to the British border, all these events are very interesting and supply the historical element in the novel. *Kenilworth* is all devoted to Elizabeth. Her court, her intrigues with Leicester—these are the authentic historical facts in it; while the semi-historical Amy Robsart and her relations with Lord Leicester give the book its romantic interest. *The Fortunes of Nigel* takes us on to the times of James I who struts before us uttering his shrewd pedantries with a broad Scottish accent. *The Legend of Montrose* takes us further into the 17th century while *Woodstock* gives us a glimpse of the struggles between King and Parliament with a picture of Oliver Cromwell in relief. *Peveril of the Peak* and *Old Mortality* take us to the close of the century. *The Black Dwarf* and *Rob Roy* are dedicated to the early eighteenth century—the times of the Jacobite rising of “The Fifteen” while *Waverley* takes us to the middle of the century, the times of Johnson. *The Antiquary*, *St. Ronans’ Well*, and *Guy Mannering* bring us to the close of the century, to the times of Scott himself. *Quentin Durward* stands apart; it transports us across the Channel and presents us with a bit of European, and a good bit of French, History as it was dominated by the notorious Louis XI.

This is anything but an adequate review of Scott’s historical novels, but nothing further could possibly be attempted

here. The largest number of his novels have to do with the reigns of the first three Georges. His most distinctive novels have to do with the reigns of Elizabeth, James I and the Protectorate of Cromwell. His "histories" in which there is the most romance are those that deal with the Crusades, the age of chivalry. His novels depicting the struggles of the Stuart Pretenders to recover the English throne come almost near his medieval stories from the point of view of romance. Taken all together they form the most splendid series of historical scenes that fiction has produced. No other author succeeded in vivifying so many ages of the past. Yet all this effect was not produced by learning and pedantic accuracy, but by a species of historic instinct. As Priestly points out, "Scott was an historical novelist who brought his own kind of fiction nearer to perfection than any other writer before or since; but in order to appreciate his genius it is necessary to throw the emphasis not upon 'historical' but upon 'novelist.' Scott saw the incompatibility of the aims of history and fiction and satisfied himself with seeking verisimilitude rather than antiquarian accuracy. It is dangerous to praise his novels for their historical accuracy and wholly unfair to Scott to represent the Waverley novels as being a kind of adjunct to the historical text-book. For the fact is just the contrary. There are glaring historical mistakes in them—in fact more than there need be. But Scott had no idea of imparting history to his readers. A life spent in reading out of the way records as well as the ordinary historical narratives had prepared him unconsciously for his great task. His brain and imagination were full of the past and out of this fulness of mind did his pen write.

No strict historical test should be applied to Scott's novels since they are primarily not history but literature. He never paid great attention to the minutiae of history. In his case there was no laborious consultation of books; if he

failed to remember a certain fact, he just invented one to suit his purpose, in the same way as he fabricated many of the 'quotations' placed at the heads of his chapters. He did not regard himself seriously as a historian and when his critics pointed out such errors, instead of answering them, he drew their attention to other errors that they had failed to notice. Shakespeare believed himself justified in tampering with history for dramatic ends; he compressed events, changed their order and introduced into his "Histories" events which had never occurred at all, and for which there was no authority in the chroniclers; Scott did the same thing. When criticised by Jonas Dry-as-dust he refers him to Shakespeare. In his preface to *Peveril of the Peak* he gives us an imaginary conversation between this Mr. Dry-as-dust and himself. He illustrates there his purpose in writing historical novels.

Scott's, like Shakespeare's, is the literary and romantic treatment of history. In *Kenilworth* for example Scott makes the murder of Amy Robsart contemporary with Leicester's princely reception of Elizabeth at Kenilworth in 1575, though it had occurred fifteen years earlier. But Scott was justified in giving Amy Robsart a further lease of life in order to combine in one picture the gaiety, the display and the crimes of the Elizabethan court. Such deviations from history, some made purposely and others from carelessness or even ignorance, are to be found in every novel of his. But to cavil at them on this score would be idle. In spite of such errors of heraldry and history his novels are perfect historical novels because he succeeds in reproducing the *Zeit Geist* of every period he depicts. And his portraits of historical figures are as real as we would wish. For anything like these figures we have to go back to Shakespeare's historical dramas. Scott's Elizabeth, Mary and James are as alive as Shakespeare's Hal or Bolingbroke. What gives value to the "histories" of both Scott and Shakespeare is that they have

lived imaginatively with the characters of their works and hence their representation of historical figures is more true than the pedantries of Mr. Dry-as-dust.

Many writers have surpassed Scott in the accurate portrayal of the manners of a past age. But few have equalled him in giving the impression of real life and character in such a wide range of period, of locality, of rank, idiosyncrasy, from the Crusades to his own day, from the Shetlands to Byzantium and Palestine, from kings and captains to peasants, beggars and rogues, from a Cromwell or a Louis XI to half wits like Madge Wildfire.

Scott strictly follows the golden principle of not centering the interest in the historical element in his novels. The main interest concerns only the fictitious characters or at any rate the historical interest is divided with a purely fictitious interest. In *Waverley* the hero and the heroine are not historical. *Old Mortality*, *Ivanhoe*, *The Fortunes of Nigel*, *The Abbot* and a host of other novels are similar in this respect. *Kenilworth* apparently breaks the rule since Amy Robsart is the central figure. But she is not a historical figure strictly, but just an ordinary tragic heroine. Leicester too is just the conventional villain. Light is not focussed on Elizabeth. Such a method allowed Scott to take liberties with history. He successfully united fact with fiction.

One notable thing about Scott's treatment of history is his impartial outlook. His own opinions are not obtruded into his books. Scott was an ardent Tory but he treats the Whigstatesmen sympathetically in the *Heart of Midlothian*. He was decidedly antagonistic to the Covenanters but he does not caricature them in his novels. He was a Protestant but his treatment of the Catholic religion is all with sympathy. He was wholly a Royalist in sympathies but he shows in *Woodstock*

and *Peveril of the Peak* the best points about Puritanism. His attitude towards the past was one of active sympathy and he, more than anybody else, altered the popular misconceptions about the Middle Ages.

Finally the real power of Scott's novels lies in their being novels first before being historical novels. In them men love and men hate, men are faithful and men are treacherous, men are wise and men are otherwise. That is to say, Scott depicts human nature faithfully and the romance, the accumulation of historical details, the dialect, the local colour, all these are just accessories.

Scott made the Historical Novel a cult throughout Europe. Imitators of Scott grew up like mushrooms. An itch to write historical novels "seized the court and the city, poor and rich". Encouraged by Scott's success all sorts of persons began to produce historical romances. But a broad gulf separates them from him. Scott's novels were successful because they were novels of character and incident placed in a historical setting. His imitators failed to see this. If unlike Scott's forerunners they did not break their shins against anachronism, they erred in decanting too much history into their novels. Scott had the historical instinct in him and his history was derived from his own memory, not from books. But the history in the case of his successors was got by the toil of the brain and the eye and so their productions carry about them the odour of the midnight oil.

A group of writers headed by G. R. P. James and Harrison Ainsworth made a profession of historical romancing in England. They were extraordinarily prolific and extraordinarily pedantic and sometimes even extraordinarily puerile. Ainsworth prided himself on his historical knowledge perhaps justifiably. But he introduces too much history into his novels.

His novel *Chrichton* for example which deals with Henry III of France and the famous and terrible Queen-mother Catherine de Medici suffers in that way. Too many historical personages infest its pages. His *Tower of London*, *Guy Fawkes*, *The Court of Queen Anne* are similar. Ainsworth is historically accurate with a vengeance and in giving local colour he lays it thick. His novels have been aptly described as "sandwiches heavily buttered with romantic melodrama with a fat slice of history in the middle."

G. R. P. James is best known by his *Richelieu*. James was an extremely prolific writer and his works include *The Field of the Cloth of Gold*, *Mary of Burgundi*, *The Reign of Henry IV of France*, *Attila or the Huns*, *Agin-court or The Times of Henry V* and many others full of historical learning. James would have been better remembered if he had left a few imaginative stories instead of threescore historical novels, all after the same pedantic pattern.

But the large numbers of historical novels written shows the avidity for such fiction among the reading public. The itch to write chronicle stories was there and it manifested itself in another direction. Feigned histories in the shape of diaries and memoirs became a craze. Some of them like Cobbold's *Margaret Catchpole* treated of themes from English life, but a more common feature was to write novels treating of little known races. Hope, Trelawny, Hockley and others favoured such books as purported to be true accounts of foreign races and primitive tribes. Morier came out with his *Hajji Baba of Ispahan*; Trelawny with his *Adventures of a Younger Son* in which we get a picture of Nelson's ship, *Victory* staggering home with the body of Nelson on board. William Browne Hockley went one better in his *Memoirs of Pandurang Hari* supposed to be a translation of an original Hindustani diary. Charles Meadows Taylor, an officer in the

pay of the Nizam of Hyderabad, produced his *Confessions of a Thug* to be followed by historical novels dealing with Indian History: *Tippoo Sultan*, *Tara*, *Sita*, *A noble Queen* and *Ralph Darnell*. But none of these novels would stand comparison with Scott's. All these historical novels were the result of special reading and research. There is no air of spontaneity in them. Fenimore Cooper an American, Captain Marryat, Edward Howard, Captain Chamier along with a few minor novelists like Emma Robinson, George Herbert Buonoparte Rodwell, Charles Macfarlane, Thomas Miller and Miss Harriet Martineau close the list of the immediate successors of Scott.

Among the immediate successors of Scott one author stands out from others and approaches Scott nearest though still at a very great distance; and that is Bulwer Lytton. Lytton experimented with every variety of fiction, and with his sense of the fashionable, did not leave the Historical Novel alone. He has written five or six historical romances the best of them being *the Last of the Barons* depicting the times of the Wars of the Roses. It is a good novel of the historical variety and has added one figure to the array of historical figures familiarised to us by Scott—that of the last of the feudal barons, Warwick the King-Maker. *The Last Days of Pompeii*, *the Last of the Tribunes or Rienzi*. these two novels recall the Italian life of a bygone age and *Harold or the Last of the Saxon Kings* deals with early British History. Lytton's historical novels are very good no doubt, but his best is still far behind Scott's average.

The Historical Novel had become a cult and there was a regular plethora of historical romances. Every novelist wrote at least one historical novel. Thus George Eliot produced her *Romola*; Blackmore his *Lorna Doone*. Even Dickens wrote his *Barnaby Rudge* with perhaps the *Heart of*

Midlothian in his mind and then his *Tale of Two cities*. But Historical Fiction was an artificial genre for Dickens. These two books do not reproduce any particular age but belong to the "no man's land", as Saintsbury puts it, of time and space, where the manners, ethics and language are marked with the label Charles Dickens with the well known flourish after it."

But by far the greatest of Scott's successors was William Makepeace Thackeray. Thackeray was not Scott's imitator but his successor and a worthy one at that. He rivals Scott as a historical novelist and the fact is the more notable since Thackeray wrote only two Historical Novels while Scott produced four and twenty. Thackeray's method is fundamentally different from Scott's. Scott aims at broad effects while Thackeray works delicately with a thin brush. In the art of collecting, arranging and scaffolding historical material so as to produce the effect of truth Thackeray has no peer among the historical novelists.

His two historical novels, *Henry Esmond* and *the Virginians* both deal with the 18th century. Thackeray was an authority on that century. He was as familiar with the period chosen as with his own times. So it was possible for him to write about it without any effort. Still he planned the novel very carefully with the result that *Henry Esmond* is not merely a novel but an age brought back to life. It is a chip of the 18th century life, as it were, and when we read it we live, as it were, in the 18th century, talking and living with 18th century men and women. Thackeray produces this amazing historical effect without sacrificing the slightest interest in the drama of events. Taken as a novel *Esmond* is of the best; and Beatrix is perhaps one of the most wonderful women in the world of English Fiction. It occupies in an even much better way a high pinnacle among historical novels. A number of the most famous annals of the

period are introduced. William III's shadow falls across the former part of the story and the Old Pretender walks across revealing all his folly and heartlessness. In depicting Marlborough Thackeray has displayed some personal animosity and his portrait of Swift is not mere mishandling of history but absolute caricature. Addison and Steele come on the stage and both are bibulous and quote profusely from their own works. But *Henry Esmond* is undoubtedly a classic. It is a perfect novel of character and incident placed in a beautiful historical setting and satisfies best the definition of a historical novel. And then history apart, it is a perfect novel. One can hardly think of Thackeray without being reminded of that remarkable scene in which Henry Esmond waits in the hall and Beatrix comes down the stairs to greet him when her brother says "drop a curtsy, make a turn and display your scarlet stockings." The quarrel between Lord Castlewood and the detestable Mohun followed by the fatal duel, the final interview of Esmond with the Stuart Prince, these are scenes which one could never forget. In the matter of combining fiction with history Henry Esmond is *par excellence*. The realistic illusion created is of a very high order. Even the style of writing is of the eighteenth century. To say more in praise of the novel would be only stressing the obvious. *Henry Esmond* is the crown and flower of the Historical Novel. It is the culmination of that literary form. *Waverley* and *Rob Roy* are novels dealing with the same period. But the world, if it were given the choice between *Esmond* and these, would not hesitate for long. It is even doubtful if *Rob Roy* and *Waverley* together have given as much pleasure as *Esmond*.

The *Virginians* was supposed to be the sequel of *Esmond* but a big gulf separates the two. It is the story of Esmond's grandsons. A good many historical personages come on the stage including general Wolfe, George Washington, and

Johnson. But *the Virginians* is not much of a historical novel. Its interest is more domestic. It is a better success as a novel of manners than as a historical novel.

After Thackeray Meredith tackled the Historical Novel. His *Vittoria* deals not with British History but Italian. Its scene is laid in the times of Mazzini and Garibaldi. Meredith gives a picture of Italy struggling to free itself from Austrian domination.

Kingsley is one of the novelists who turned out some good historical romances. The fact that he comes closely on the heels of Thackeray is his disadvantage as that inevitably leads to his comparison with Thackeray. Such a comparison is disastrous to Kingsley's reputation. But still judged absolutely, his *Westward Ho* re-animates the Elizabethan era in a way not excelled by Scott himself. We breathe the Elizabethan atmosphere in it as much as we do in *Kenilworth*.

R. L. Stevenson belongs to a higher order of historical novelists. In the later 19th century, he carried alight the taper lit in the early years of that century by Scott. His *Master of Ballantrae* deals with the Scotland of the times of the Jacobite rebellion of The Fifteen. His *Kidnapped* and *The Weir of Hermiston* give us as good an idea of Highland and Lowland as do many of Scott's novels.

Hardy tried his hand at the Historical Novel and his *Dynasts* is claimed by G. M. Trevelyan to be the greatest historical novel of our times. Disraeli wrote a few historical romances, *Coningsby* and *Sybil*. Conan Doyle gave us a few, the chief among which is *The White Company*. Kipling tried to recapture the times of Roman rule in *Puck of Pook's Hill* and Sir Arthur Quiller Couch carries the Historical Romance to our own days. With a mention of his *Splendid Spur* and the *Blue Pavilion* one might well close the chronicle of the

Historical Novel. But not one of these authors last mentioned, not even R. L. S., could be said to rival Scott or Thackeray. It might be contended that Thackeray was a wonder and that *Esmond* was a *tour de force* or legerdemain. But we accept Scott as the more normal type; he has been unrivalled in England, and if rivalled at all on the continent, it is by Dumas only.

The Historical Novel, as we have seen, has had a brilliant past and perhaps, if the future is at all warranted by the past, has as brilliant a future. Anyway it has established itself on so firm a basis that no amount of pecking at it on the score of its being an enemy to history or to fiction can dislodge its from its place. As a literary form it is one of the best. Its combination of romance and reality is very refreshing and in the hands of writers like Dumas and Scott it becomes almost as beautiful as pure romance. It is much better than the pure novel of manners as it can annex all its virtues and give something more to its readers. If it were really well done it would be much less subject to obsolescence than the pure novel of manners, as more interest surrounds historical figures than purely fictitious characters. Scott and Dumas in their own way have been makers of good literature and if there are people who turn their noses up whenever they come across historical novels, they have only themselves to thank if we simply take no further notice of them.

V. KRISHNAMURTI, M.A.

Scout-master :—(addressing a pupil). Why don't you join our Scout Company ?

Pupil :—I have the scout spirit, I promise ; but I hate ostentation.

THE IMPROBABILITIES IN 'THE MERCHANT OF VENICE'

THE plots of Shakespeare's comedies are almost without exception absurd and extravagant. That of 'The Merchant of Venice' is one of the most glaringly absurd and extravagant of them all.' This statement of Prof. Hudson's is literally true. Many of the incidents of the story are improbable. It is improbable that any man should sign a hazardous bond with one whom he has systematically treated with contempt. It is not probable that any father should make a will specifying that very unwise course of choosing a husband for his only daughter through the means of lottery. It is equally improbable that a woman should dress up as a lawyer and plead in the Court in the presence of her husband, talk to him face to face and yet remain not recognised. The story of the Jewish usurer who obtains from a Christian merchant the pledge of a pound of that merchant's flesh, has his monstrous case tried in all solemnity before the assembled court of a great and civilized city and loses it through the skill and eloquence of a young woman disguised as a lawyer—this story, it is clear, is in the extremest sense improbable.

Yet out of all these improbabilities Shakespeare has constructed a great play admirable for its construction. One cannot agree with Prof. Hudson in supposing that the play is not in the least rationalised. It is possible to show that Shakspeare has tried to rationalise as far as he can every one of these improbabilities. An examination of them one after another will repay pains.

In the opening scene our attention is first fixed on Antonio's melancholy which he himself describes as unaccountable. 'The sadness with its consequent stupidity

is required to make Antonio's part in the play natural and intelligible'. By making him unaccountably sad, Shakespeare prepares us for the strange and foolish act of the merchant who signs a hazardous bond out of his love for his friend. Secondly we see how in Act I Sc. 3, Shylock hides the monstrosity of his bond under cover of a jest. Moreover Antonio has got so deep an affection for his friend young Bassanio that it is not very improbable that he forgets all business caution in helping him. Added to all these facts we see that Antonio is quite sure that he will obtain 'thrice three times the value of the bond' long before it falls due. Thus Shakespeare tries his utmost to probalilise (we thank Coleridge for teaching us the word) the first point.

Coming to the second point, the riddle of the caskets, the incident is similarly rationalised.

With regard to this we see how (Act I Sc. 2) the poet takes care to put into Nerissa's mouth the suggestion that the lottery of the caskets must lead to the right choice since holy men have at their death real divine inspirations. It is noteworthy that this explanation is given by Nerissa so naturally and unobtrusively that it is not easy to consider it theological special pleading. So formidable therefore are the conditions imposed that all but the most earnest suitors are repelled from even an attempt at the enterprise. Moreover 'the lottery of the caskets is a test of character' and so it will never be solved by any one who does not rightly love Portia.

Thirdly we come to the explanation of Shylock's conduct towards Antonio. His action in desiring to take Antonio's life is explained in very many ways. He has a deep-rooted hatred against all Christians since he is a member of a long oppressed race. He has a deep-rooted hatred against Antonio in particular because he has ill-treated him publicly and spoiled

his business by lending money without interest. It is no exaggeration to say that in the third scene of the first Act the playwright seems to make it his particular task to bring out this point as clearly as can be. Finally the loss of his money and of his daughter lends additional strength to his pent-up fury against a man who consummates his course of wrong-doing by owning a friend that steals and runs away with those two sources of his consolation in his widower's life—his ducats and his daughter. Thus Shylock's monstrous action is somewhat humanised by Shakespeare. Why, Shylock himself is; he is a monster only by mediaeval standards; the more enlightened modern age has consistently regarded him as more sinned against than sinning.

As for the other improbabilities, they are not of a major character; nor are they of a kind impossible to be explained in the way the two first improbabilities have been explained. The incident of Portia's appearance in male attire is the common-stock-in-trade of the romantic story teller and artist. It is one of those occurrences that are labelled the truths of imagination. Without such truths romantic literature like Shakespeare's plays is quite as impossible as King Blue Beard's story. Touching Bassanio's non-recognition of Portia in the court, his pre-occupation with Antonio's peril, the slenderness of his acquaintance as yet with Portia, the fact that even in his wildest imagination he cannot suppose that this will take place, are considerations that must satisfy the most carping critic on this point.

All the same here are many improbabilities. If one is called on to account for Shakespeare allowing them to creep into the play, one is inevitably to fall back on the time-honoured (and great-men-honoured) explanation that our play is one of the early (and immature) plays of our artist. And one feels constrained to add that for a young and im-

mature artist, Shakespeare has nobly endeavoured to make it look probable and has all but completely succeeded in his endeavour.

V. S. SETURAMAN, II U. C.

Visitor :—(At the hotel in Pondicherry) Have you no English vegetables here?

Proprietor :—No, we have only French ones.

PORTIA

PORTIA is the most interesting thing that Shakespeare has manufactured. One wants to know everything about her. One wants, to begin with, to know that curious father of hers who wanted her to draw lots to secure a husband. Then there is that house at Belmont, there is all that furniture that at one stroke becomes all Bassanio's. How we wish we could see all this! We wish we had been present at that half-pathetic half ludicrous failure sustained by honest Morocco and proud Arragon at the caskets. How can one help wishing that one had been an eavesdropper when Lorenzo and Jessica exchanged taunts while the moon-beam slept on the bank and inspired in romantic Lorenzo the noblest utterance on the power of music? Surely we ask how this interesting girl would have borne herself if she had been banished by an uncle Frederick or had been tossed about between an Orsino and an Olivia or had had a cousin shocked to death at that very church where she should have been married. And then would it be wholly fantastic if we asked what would have been her behaviour if she had been a student in some South Indian University at the time of a strike when, *budge*, would have said the Fiend and, *budge not*, would have said Conscience?

We thank Bassanio for first rousing this interest in us. Look at his unusual zest when he comes to speak of the "lady richly left in Belmont"—rich in her riches, rich in her wondrous virtues and rich in those sunny locks that hang on her temples like a golden fleece attracting many a Jason to go in quest of her. The description would have tempted Antonio himself secretly to set up as Bassanio's rival, if Antonio had not been such a poor-spirited creature. This interest is increased ten-fold when we see her face to face

and get a glimpse of that wit which, in her case, surely is out at the casement when you shut the door on it, is out at the key-hole when you shut the casement and flies with the smoke at the chimney when you stop the key-hole. How charming that mock world-weariness of hers, expressed to her confidante! How witty and how pregnant with meaning those comments on her suitors who are catalogued by Nerissa! And then if you contrast how she lets herself go in this scene with how she speaks and acts with elevating dignity and severe restraint when face to face with Morocco or Arragon, you can surely not help wishing to get acquainted at first hand with this most interesting person. In her, one finds, education has sharpened the intellect and chastened the heart. One gets a glimpse of that great and loving heart in the free yet decorously restrained expression of it to Bassanio when he is about to go to the caskets. One discovers the nobility of that heart when with divine selflessness she gives her lover and lord prompt leave to go to Antonio's rescue. And one sees that this heart is mated only by that head which devised the plan of her going out in man's dress, turning two mincing steps into a manly stride and appearing among "the helplessness, the blindness and the vindictive passions of men as a gentle angel, to save merely by her presence, and defeat the worst intensities of crime by her smile." And thus the delighted beholder at the theatre or the bewitched reader in the study finds his interest deepening ever in this noble girl, scene after scene, until she shows her skill as much in a practical joke on Bassanio with a ring as she shows her magnanimity in her reception of Antonio at Belmont. Portia is interminably interesting.

In her character you find a fertile intellect well-trained, for all her calling herself an "unlessoned girl". But for that intellect which told the Duke of Venice what he should

do, where would Antonio have been at the close of the trial? In her we find a heart as magnanimous as an intellect magnificent. If it were not for that heart how could Bassanio have been fitted out for the return voyage and she herself put to the trouble of a disguise, of a long journey and of a daring enterprise with the danger of detection hanging over her head like the Damocles sword. But even while this head is fertile and the heart large, this interesting young girl does not forget that she is a girl and that she is young. She is saucy when she can be so without causing offence; she puts people in difficult situations when the difficulty of it is only on the surface. This is what she does in the Ring Episode. But at the same time she can press her wit, her education and her unlimited means into her service in doing an invaluable service to good men in peril. This she does in the Trial Scene. Who can help getting interested in her? Who can help saying that Shakespeare must have named his play *Portia*? Who does not see that among the women that Shakespeare has created this, the earliest created and the youngest of them all is also the most fascinating?

P. A. S.

Master :—(addressing inattentive pupil) What was my last word, Pratab?

Pupil :—Pratab.

RECOLLECTIONS OF MY ALMA MATER

"Bliss was it in that dawn to be alive
But to be young was very heaven."

said Wordsworth speaking about the glory of youth in the stirring times of the French Revolution. I am tempted to say something similar about the days that I spent in my Alma Mater. However young one might feel after one's days of study, youth is at its glory only when one is at college. Age secretly creeps in upon us as soon as we leave its portals and our cares and responsibilities slowly increase. In the midst of our scramble for employment we envy the life of "the remittance-man" that we led there. Not that I cast any slur upon the student world by using this phrase and imply that they are a set of idlers. On the other hand I am inclined to offer an apology for their idleness, if idleness may be imputed to them, in stronger and more serious terms than Stevenson's. For it is all seeming idleness but real benefit. To a layman it might seem that the whole of a student's life is nothing but waste of time. But it is the Guru who comes into intimate and daily contact with his Sishya that can see the silent march towards progress. Truly it is a pleasure for him to watch the human mind slowly evolve itself into its final shape, even as the clay at the hands of the potter.

Life at college then is a period of evolution, of slow acquisition of knowledge, of formation of youthful idealisms unaffected by the sad realities of life. It is in this respect that this particular period in human life is a period of bliss. As I observed at the outset, it is now that youth is at its height of glory. By some mysterious promptings to which our hearts voluntarily respond we observe the purest and the most just standards in life and conduct. We are *really* above communal and party politics and our hearts are swayed by a cosmopolitan-

ism characteristic of a common brotherhood of learning. We are attracted to each other by means of natural sympathy, not by any worldly considerations. So friendships formed during this period are ever of a lasting character.

Friendship, cultural and otherwise, plays a great part in the scheme of college education, a part in many cases greater than that of books.

Not that I depreciate the value of books and the pleasures of reading. I have a great reverence for books being as they are so many fountains of knowledge. I have very often drunk their waters to the very depth of my soul. Oh! how often have I buried myself for hours in the contents of a curious and musty volume standing amidst the huge and massive bookshelves of the library of my Alma Mater! I remember once having lost a whole class-hour when I chanced upon a copy of Dobson's 'Eighteenth Century Vignettes.' The curious and interesting light that it throws on the social and literary life of the century made too tempting a feast to be foregone for the dubious advantage of one more hour of boredom—boredom, I mean, in comparison with this entertainment. What a life of gaiety and mirth, of fashion and of frivolity is concealed within its frail covers! The men and manners that the book depicts have now disappeared like so many "fragile dew-drops"—in Keats's happy figure—"on their perilous way from the tree's summit." Yet here within the refreshing pages of this book we find them invested with a permanence which no age can destroy. Thus I found for the first time the truth of Emerson's dictum that "we often owe to books the perception of immortality", and my reverence for them has grown in consequence.

Yet in spite of all this, I had one serious doubt lurking in my mind. This was whether books (being as they are only

so many "bloodless substitutes of life") can cover the whole range of human knowledge. Is there not another source, richer, vaster and more concrete left open for us to exploit? The answer came to me in the affirmative and an inward voice urged me to see the magic of human personality. From the days of my boyhood I had ever been of a hypochondriac disposition. But the social atmosphere of college life freed me from my morbidity and I began to cultivate friendships which gradually proved inestimable to me. Soon I had a small coterie of comrades with whom I shared my joys and sought relief in woe. We talked out all topics of interest during leisure hours, during our walks, on mornings and evenings. It is not without feelings of pleasure and gratitude that I recollect these moments of heated debates, of friendly discussions, of instructive observations among the members of our company.

There was Mr. K. It is still a wonder to me how for his small stature and comparatively young age he could have stored such an amount of knowledge, bookish and otherwise. On the one hand he can inform you of the latest trends in European politics, about the greatest seller on the continental book-market and, on the other, give you practical hints on domestic arts like photography and soap-making. I have ever envied him his prompt response to the teacher's biddings and the abnormally quick pace of his reading. His friendship bestowed on me one lasting benefit—it gave me a greater impetus to learn; to search for knowledge widely and deeply.

Nor can I forget the influence of good Mr. R.—who by his green and retentive memory stimulated my dull imaginations. My observations had ever been of the nature of impulsive gusts which flowed unconsciously from my inner self and his of the nature of studied recollections. Thus we complemented each other and our conversations proved most profitable

in consequence. Nor were there opportunities lacking for such conversations. We had necessarily our morning walks. They were a necessity because my friend was a late riser and I an early bird; and by agreement I used to wake him up long before sun-rise. Our path lay east-wards by a straight road alongside of a rivulet—which stretched on endlessly for miles. After having walked a considerable distance from town we used to hear the first chirpings of the birds. Standing on one side of the rivulet we observed the never-ending expanse of green paddy fields and the long row of palmyra trees alongside of the opposite bank. From these trees hung, like so many bulbs, the finely spun nests of the sparrows. From each one of them came out innumerable little birds almost undiscernible in the grey twilight of dawn and, in an instant, were far away from our ken. While we thus stood watching the glorious activity of these little creatures, we saw the first red streaks piercing the clouds in the eastern horizon and my friend could not resist quoting those famous lines in ‘Romeo and Juliet’

“What envious streaks

Do lace the severing clouds in yonder east,
Night's candles are burnt out and jocund day
Stands tip-toe on the misty mountain-tops.”

Standing on the roadside we could survey at a glance the towers of the temple and the spires of our college buildings showing their majestic forms, more majestic for the distance. The more majestic for the distance, weren't they? They were gilded by the very first rays of the rising sun and in their splendour appeared to be symbolic of all that is either religion or learning. They stood there constantly reminding us of the motto of our Alma Mater “Courage and Faith”—of courage in the bold pursuit of knowledge and of faith in the benevolence of Providence. Thus have we seen ‘many

a glorious morning', to use again another of Mr. R's favourite quotations from Shakespeare

"Kissing with golden face the meadows green
Gilding pale streams with heavenly alchemy."

I cannot better impress upon you the influence of these morning excursions than by saying that even now a recollection of them does not but leave me the wiser and the happier.

Next comes the elderly Mr. M.—perhaps the oldest and therefore the most experienced member of our company. At any rate, he had lived a lonely life, far away from his parents for longer years than any of us and had faced boldly the risks and responsibilities that such a life entailed. He was by nature slow of movement but he worked steadily. The phrase 'slack but sure' aptly describes him. At times he showed amazing powers of endurance and I remember him telling us once that he sat over one of the dry psychological novels of Meredith almost for one full night and, what is more wonderful, finished it. He was melancholy by disposition but there was a certain romance about his melancholy which unconsciously attached us to him. His observations were marked by worldly wisdom and at times they were full of grim humour which both shocked and pleased us in some mysterious way.

I cannot complete this catalogue of small sketches without a reference to Mr. G.—. He reminded you of 'honest Jack Falstaff' in his corpulence and love of broad fun and of Dr. Johnson in his untidiness. He was ever an object of delight and from him emanated a certain cheerfulness which pervaded us all. On gala days when we had feasts—for, we had many—he was full of spirits and entertained us with nice little English songs about the Monkey and the Elephant to which we responded by clapping our hands.

Even the approach of the examinations did not turn his mood from gaiety to seriousness. On those days he either used to sit lonely in his easy chair indulging in vacant musings or go out into the fields and read aloud whole passages from Burke or Cicero—for he was of oratorical inclinations. In spite of all this there came an event which parted us. He fell in love, so early he did so, with a wench in the locality, and her coyness and crossness and parental interference (parents be blowed!) did for his stay at college. He left the place broken-hearted in the middle of his course. But he left his genial spirit behind and we can never forget that stout and swarthy figure with an ever-jovial countenance.

Besides these chums whom I have enumerated, I had many acquaintances representing almost all the manifestations of humanity. The constant intercourse I had with them had the effect of broadening my outlook on life. Further it induced in me a respect for those ideals of liberty, equality and fraternity which in our youthful enthusiasm we fondly hope to cling to throughout our life. But alas! like Wordsworth's infant about whom 'Heaven lies in his infancy' and on whom 'shades of the prison-house begin to close' as he grows into a boy, we are faced with the sordid facts of life when we grow up into citizens. All the glamour of romance is lost. Soon comes disillusion and we longingly ask

Whither is fled the visionary gleam?

Where is it now, the glory and the dream?

Yes. It has disappeared now like a flash of lightning; but not without illuminating my mental horizon.

N. S. NATARAJAN, M.A.,

Old Boy.

CORPORAL PUNISHMENT IN SCHOOLS

CANING in schools is nearly gone. It has become as rare as wife-beating or eating cold rice in the morning.

There was a time when all the three things—caning boys, beating wives and eating cold rice—enjoyed a wide vogue. When we of the out-going generation were at school in the closing years of the last century and in the opening ones of the present, we rose every morning very early to eat cold rice. We had our early cold rice just that we might be early to school. And we were early to school just to get beaten. It was all *first come first served*. The teacher himself vied with us in being early in the school. He was early in the school just that he might be in time to give us our beating; or perhaps he had beaten his wife into giving him his early cold rice just that our beating might not be unduly delayed. *When* he had to beat her for the purpose, we all could tell from his very face. “No comet expounded surer.” When his countenance indicated this, we all knew we had better look out.

Joking (or seeming to joke) apart, we of the older generation regret the disappearance of that mode of punishment. We liked it then. We like it now emphatically in the retrospect. These was surely a romance about it. A young Ariel was usually sent to fetch a twig. He sprang on the nearest tamarind tree and brought one suitably long, wiry and supple. The culprit of the day and the duffer of the hour had the full benefit of his good office. It was a sight to see the young victim writhe. “Brutal,” you say now. Yes; brutal, quite. But it had at least the saving grace of being *intended* for the sufferer’s good. What about spurring the race horse on both his sides at Guindy in the “season”? Whose good and what good is it intended to effect? The

victim to caning writhed no doubt. But the moment the operation stopped and the master's back was turned, he joined in the laugh as heartily as anybody else; and that served to turn the whole thing into a joke. It was a welcome variation of the intolerable humdrum.

Then, it marked an epoch. We reckoned our eras by that. "Eight days exactly after so-and-so's beating for ignorance of the Future Perfect Continued of *Smite*", we used to say. And then a whole class of brats remembered to the last days of their lives both the event and the cause—both the beating and the Future Perfect Continued. You got knowledge beaten into you and could not manage to forget it. *It was something.*

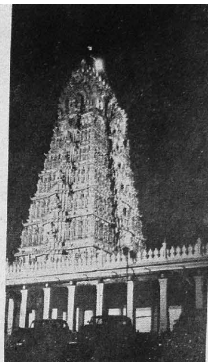
Caning was a manly sort of punishment, altogether manly. Your *fining*, your *suspension*, your *expulsion* which have all come apace with civilisation and, to crown all, your *persuasion* are all contemptibly effeminate. They breed the worst of school-products, the sneak and the toad-eater. Caning was a rough and ready method of settling scores. The pedagogue rubbed it in and the imp roughed it—a transaction equally purifying to both parties. The operation done, the thing was finished. The master did not go home harbouring a prejudice against the pupil and burning to show it at the next school-examination. As for the pupil, once outside the class-room, he forgot all about it. Or if he remembered it and sought and had his revenge for it, it was, you may depend on it, a manly sort of revenge. He did not send anonymous petitions to the Secretary of the School Board or to the District Educational Officer.

Here is an account of what on one occasion actually happened. A band of little rogues in our time once read a pedagogue of excessive caning enthusiasm—one of the

Boyer variety—a much needed lesson. In his love of punctilio, the pedant had announced that, as he was to go to town, the morrow would be a holiday. The little rascals (six in number) who knew his time of starting, lay in wait for him in a secluded part of his way. When he appeared with his small bundle one of the six noiselessly crept behind him, plucked the bundle from his hand and started off at a pace that could have astonished Dicky Sludge. As there was no point in our poor Erasmus Holiday going to town without the contents of his bundle, he gave the boy chase. After a half hour's hard exercise, the fellow seemed to relax and the master came up with him. But the bundle had gone. It had been passed on to another member of the conspiracy. The master caught the fellow and straightway started thrashing him. But now another fellow crept behind the master and so kept scratching the master's knee that he was annoyed and turned to punish the new culprit. The new culprit however escaped. All the six now joined in full cry and danced before the master, grinned and made faces at him. Thus baited, the master got infuriated like a bull and sprang at his victims. The Fibbertigibberts however deftly eluded him. A crowd by now collected—a crowd even in that sequestered part; so long, you see, had the game gone on. The day was waxing. The heat was getting intolerable. The fellows at last felt satisfied that they had teased their enemy enough. He who held the bundle now started on another flight. The master of course set out in pursuit. The fellow directly made to the village back, threw the bundle into the master's parlour and went his way. The master reached home shortly after that. Panting hard and bathed in sweat, he was told by Dame Partlet that his breakfast was of course *not* ready and that he might cook his own food, if he didn't mind. In addition to his having cooked his own goose!

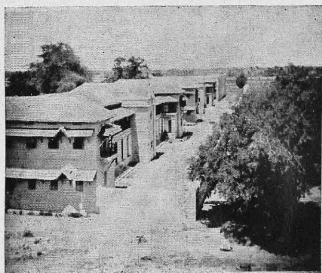
Brindavanam near
Mysore

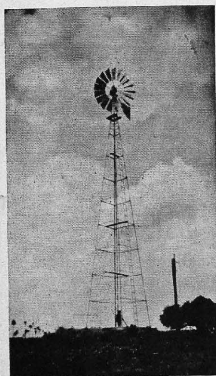
Chamundy Temple at night
in Mysore

Harbour
at Pondy

Hostel (Men's)

The New and the Old

Music
College

One is fairly certain that an adventure of this kind is not probable in these degenerate days. Neither master nor pupil has got the staying power for it. Governments having reduced corporal punishment in schools to its minimum, we see in schools sorry scarecrows shrinking from the least touch of danger or difficulty. They grow to what is, only by courtesy, manhood. A Spartan touch is indispensable to every educational system. Banish corporal punishment, banish educational efficiency. It makes women of our men. It may manufacture scholars of eminence; it does not produce "the well-equipped citizen." England has begun to feel the effects of the new order of things. British citizenship is scandalised at the spectacle of English-men cheering a Prime-minister who seeks a continental despot in his mountain-abode and carries his letters to their addressees.

Caning then *was* good. The rod in those days did seem in our eyes as capable of filling the young head with knowledge as of rendering the little body hardy. Much cant is talked to-day about *persuading* children to learn; of weaning them from obstinacy, perversity and like evils by means of love. Stuff! The majority of children *can* learn only in fear of stripes and not in love of you. Love indeed has a part in their learning. But it is love of self (that is, the fear of getting beaten) and not love of the teacher that makes the child willing to learn. See what Rev. Mr. Bonnycastle says and does in the case of Jack Easy. "Learn of the wise and perpend."

Caning is good; but only as a means to make the child learn. It is certainly not in itself an end. Creakle in Salem House thought it was. He found a delight in every motion of his cane and in every stripe endured by his victim. He enjoyed it all as the epicure enjoys every particle of a well-made dish. Squeers enjoyed it too, in Dotheboys Hall, though with

a difference. He was no connoisseur of the dishes he ate; he was a gormandizer and gulped mighty big lumps; his delight in beating the poor child proceeded rather according to the quantitative test than according to the qualitative. Beating for its own sake was their ideal. It is none of ours.

And then, even as a means it is not needful in all cases. Many children are willing, of their own accord, to learn. Some are even eager. David Copperfield was of that sort, and Traddles. None but Mr. Creakle would have beaten them.

In some cases, beating is clearly useless. No amount of it will make a child learn a thing if he has no aptitude for it. There is no beating the Figures of Speech into a young head fashioned exclusively for Euclid or Mensuration. An anecdote may illustrate it. A wife one evening lectured a tired husband on the need for sending their growing boy to school. "You are carrying coals to Newcastle", yawned out the poor man. But directly that came out of his lips, the wife broke out: "What do you mean? When did I carry coals? And why *coals*? Am I a coal woman? And then of all places why Newcastle? When did I go to Newcastle? When was I suffered to? Coming to that, what place have I been permitted to go to, since coming to this blessed house?" The husband was glad to withdraw his observation and to beseech the indignant lady to spare him. People of that sort are not cut out for Poetry or Rhetoric. Their aptitudes lie another way. They may be hard headed business people. They may drive profitable bargains. The teacher whom we expect to be sensible shall see that and rule the rod out of order in the case of pupils of that sort.

Where then is the line to be drawn? Why the answer is easy and obvious. If the pupil *would not* learn, have him corrected effectively and at once with the ferule. If he *cannot*,

let him alone. And, if you are a real teacher and propose to be a teacher to any purpose, you will know the *cannot* from the *would not* the very first hour of your acquaintance with your young charge. Who will think of doing of what Theobald Pontifex did when his little boy Ernest pronounced *come as tum* and maintained that he said it all right? Theobald subjected Ernest to a good flogging succeeded by solitary confinement!

Theobald's way of punishing children is not merely useless, it is even mischievous. It makes a coward and an idiot of a boy who otherwise may have a chance of growing into a useful citizen. But this does not mean that all caning is mischievous. The teacher must cudgel out of existence calculated impertinence, obstinate defiance of authority and a perverse determination to do the reverse of what is enjoined. The teacher must of course avoid filling the world with Ernest Pontifexes with their intelligence blunted and their prospects blighted. But he must also beware of filling it with Will Wimbles who engage in the very useful industry of manufacturing shuttlecocks for the ladies and fishing rods for the gentlemen of the neighbourhood. Here as elsewhere, in the teaching line as in every other, all workers must know that nothing is in itself good or bad but its application makes it so. If the teacher goes about his work by first knowing his pupil, he will soon decide rightly about the ferule. He will see that the old institution of judicious corporal punishment, now unfortunately discredited, is the best in the interests of both crown and country.

P. A. S.

CULTURE AND ANARCHY

BOOKS, broadly speaking, are of two classes: great books and good books. Not that some are not both, nor that some are not neither. *Paradise Lost* is a great book; *The Vicar of Wakefield* is a good one; *Hamlet*, *Othello*, *Macbeth*, *Lear* and *Antony* are both; *Mother India* is neither. The student of Matthew Arnold may be puzzled as to the classification of a good many of his works. But if by a good book one means a book that can be made a constant companion of and by a great one that which can be given a honoured place in one's shelves, *Culture and Anarchy* is undoubtedly a great book and not a good one.

Culture and Anarchy was in the strict sense an occasional work. It was called for by the circumstances of the age and the country which produced it. The Napoleonic wars had liberated forces such as Nationalism and the rule of the people by the people and for the people. England could no longer afford to boast of her "splendid isolation" and could no longer take advantage of her insularity. She was necessarily drawn into the vortex of world politics. She was also imperatively called upon to meet the demands of a nascent, and perhaps consequently vigorous, democracy and shape her constitution in accordance with that demand. Industrialism complicated the situation that was already complex. Factory-industry, capitalism and extended trade had brought into being a new aristocracy which naturally contended for prominence with the old aristocracy of birth and position. These very forces had also given rise to a new and perhaps thitherto unknown class, the unemployed. To add to this the Irish Fenian paraded the streets of London and demanded liberty for Ireland at the bayonet's point. In a word, Politics, Economics and Society conspired together to

create a situation that threatened danger alike to the state and to society. Thinking men could not but smell danger in this state of things and could not help suggesting remedies. Matthew Arnold was a thinking man and *Culture and Anarchy* contained the remedy he suggested.

Arnold was a thinking man—was, emphatically. One need not search for evidence in proof of this proposition about the author of the *Essays in Criticism* and of *Friendship's Garland*.

In the work under consideration, however, our author shows himself a more profound thinker than anywhere else in his works. He analyses the Englishman's racial characteristics as modified by history and justly accuses him of worshipping machinery. He predicates of him lack of sweetness of behaviour and keenness of perception. He analyses the English population into three classes, Barbarians, Philistines and the Populace. He shows that all these classes lack both Sweetness and Light, though perhaps (he concedes) the Barbarians have some semblance of sweetness. He demonstrates that not one of these classes is fit for holding rule. He suggests the remedy that, immediately, these classes must be made to acquire Sweetness and Light so that they may shed their ordinary selves and realise, each of them, a nobler self. He sees and says that in the circumstances of contemporary England no realisation of a higher self is possible for the people, swayed as they are exclusively by a force called Hebraism that makes for action and not at all by that force that is called Hellenism and that makes for preception and knowledge. He traces this sway of Hebraism over the English mind, to the exclusion of Hellenism, in the actual conduct, public and private, of the British Liberal. He justly and wisely concludes that unless Light is carried to the Englishman's mind and unless the Englishman's mind is converted to Sweet-

ness, unless, in a word, England gets Culture immediately, Class-War and Anarchy will ruin the country. This is Arnold's book. Here is Arnold the thinker. Whence comes such another?

And what a great scholar he is, besides! The man that could say that he who knows only his Bible knows not even that, must necessarily be partial to scholarship. And the book demonstrates Matthew Arnold quite as wide a scholar as a profound thinker. One asks what books this man has not studied. Aristotle and Plato and Epictetus and St. Paul, the Jewish historian Josephus, Shakespeare and Virgil, Sainte Beuve and all the French, Goethe and all the Germans, Heine and all the Hebrews, Tolstoy and all the Russians and all that contemporary Englishmen ever wrote, are at his finger's ends and are pressed into his service. *Culture and Anarchy* which is a plea for knowledge is itself a Book of Knowledge.

Culture and Anarchy, was a reformer's work. Reform was its aim. To teach men the need to acquire knowledge and the need to get rid of individual selfishness and class selfishness, was its purpose. National prosperity, national well-being it has as its one object. England must reform, English men must get honoured abroad, thinks Matthew Arnold. To bring about this reform he sings the praises of Culture and portrays the terrors of Anarchy. He takes rank among social reformers like Addison whose reforming of mankind was effected by the writing of books.

Arnold had already attempted such a thing in the *Essays in Criticism*. Now therefore the task was not new to him. But the way he approached the problem was. Whereas, earlier he sought to reason his countrymen into getting cultured, now he tried to ridicule them into becoming men of Sweetness and Light. He employs humour very often. He makes

irony the instrument of that humour. He calls Mrs. Gooch's advice to her son (*Ever remember, my dear Dan, that you should look forward to being some day the manager of that concern*) repeated to him every morning, he calls this "the Divine Injunction *Be ye Perfect*, done into British." Referring to the Englishman's self-contradiction in dealing with the Irish, our author says: "The British constitution, its checks, and its prime virtues are for Englishmen. We may extend them to others out of love and kindness. But we find no real divine law written on our hearts constraining us so to extend them. And then the difference between an Irish Fenian and English rough is so immense and the case in dealing with a Fenian is so much more clear! He is evidently desperate and dangerous, a man of a conquered race, a Papist, with centuries of ill-usage to inflame him against us, with an alien religion established in his country by us at his expense, with no admiration of our institutions, no love of our virtues, no talents for our business, no turn for our comfort! Evidently, if we deal tenderly with a sentimentalist like this, it is out of pure philonthropy." There is irony or sarcasm or what you will. There it is with a vengeance—in every word and syllable of it. What is more, you may quote countless similar passages from the book.

All the same the reader has the right to complain that this humour is not obvious. The uninitiated reader at least has to be told that there is humour in this passage and in that. Where is Addison's utterance on the hoop petticoat, for instance, and where Arnold's ridicule of the Englishman's worship of machinery? The reason is that Matthew Arnold is a serious man, serious by temperament, serious by training,—a scholar, a thinker, an Oxford don, an inspector of schools, with everything about him calculated to make his utterances the very reverse of light. This is evidenced, if evidence is needed, by the very style that Arnold employs.

Arnold's style is serious and ponderous. It is the style of the expositor—the teacher who wants his pupils to understand. Hence those numerous school master-like repetitions. It is the style of the earnest preacher and persuader. Hence those appeals to the authority of poetry, history and philosophy. It is the style of the earnest student and thinker. Hence those frequent qualifications and modifications, the brackets, dashes and parentheses. Frequently one comes across sentences very much involved which (if one wants to make them out) one has to read at least twice. The lover of lucid syntax will surely pronounce the tenth paragraph of the fifth chapter (Porro Unum Est Necessarium) simply atrocious. It is not to be contended of course that Matthew Arnold wrote an involved style, out of sheer perversity. The importance of his subject and its vastness (and, of course, the author's temperament) were responsible for it. Occasionally indeed even in this careful student's style the pedant gets a chance to pick holes. He would call Matthew Arnold's persistent use of *characters* in the sense of *characteristics* annoying. But less excusable than that are his grammatical lapses. Look at this for instance. In the opening sentence of the fifth chapter he writes 'We must be careful to limit ourselves scrupulously to what has a direct bearing upon our actual discussion'; he evidently means 'We must be careful *enough* to limit ourselves.....'. Let that go. See the opening sentence of the fourth paragraph in this very chapter: 'Or rather we may praise both in conjunction, but we must be careful to praise Hebraism most'; evidently our author means 'we must be careful how we praise.....' that is, 'we must be careful *enough not* to praise Hebraism most. To use the infinitive after an adjective loosely and to use it in two different places in two different and even contrary senses! And on top of this to write:—"A comprehensive adjustment of the claims of *both* sides in man, the moral *as well as* the intellec-

tual"! *As well as after both!* Are not these serious lapses? Let Rugby, Oxford, Donship and Inspectorate answer. But we can ourselves anticipate the answer. These *are* lapses; but none but the rabid pedant will seriously take the cudgels up against them. We know what the author means. We overlook faults which, granted leisure and freedom from controversy, a lesser man than Arnold can avoid. And then amidst the general excellence of the work, these solecisms pale into nothing.

Concluding as we began, *Culture and Anarchy* is a great book, one worthy of respect. It was a book necessary at the time; it is a book useful in our age as marking a certain stage in the development of English thought and English society. It is weighty book, dealing with weighty matters in a weighty manner. It is a book naturally written in a weighty style—which therefore is no impertinence. It is a great book, a substantial book, a Victorian book.

P. A. S.

'SHYLOCK IS MORE SINNED AGAINST THAN SINNING'

SHYLOCK becomes a half-favourite with the philosophical part of the audience who are disposed to think that Jewish revenge is at least as good as Christian injuries. Shylock is more sinned against than sinning. If he carries his revenge too far, he has strong grounds for 'the lodged hate he bears Antonio.' There is a good deal of truth in this statement of Hazlitt's—in the title given above.

Shylock is a much discussed character and yet how we ought to feel towards Shylock is a great problem. Shylock was hated for two main reasons—his religious opinions and his way of doing business.

Touching his way of business, History is all in Shylock's favour. Shylock was a Jew, the representative of an oppressed race whom the Christians made use of in their need for money but nevertheless treated in the most harassing fashion. It is all very well for Antonio to say,

'Shylock, although I neither lend nor borrow
By taking nor by giving of excess,.....!'

But at the same time he should recognise the real situation of the Jews. The cruel laws which in many places forbade their plying any trade or profession recognised among Christians drove them to usury. The necessity for having their property in such a shape that it could easily be shifted in case of expulsion or attack forced them to accumulate wealth in the form of gold and precious stones. Thus money was the only relief that the Jews had. In all this we see abundant justification for Shylock's way of doing business.

Secondly in those days the fact that St. Paul and St. John and the founder of Christianity himself had been Jews became forgotten and the Christians had a 'lodged hate' or 'a loathing' towards the Jews and *vice versa*. Is it not man's nature to speak highly of his own religion? In this respect Shylock has got the fullest right to speak very highly of the religion of his fathers and to cite often passages from Jewish religious texts.

Charles Lamb's distinction between Shakespeare's Jew and Marlowe's—'Shylock in the midst of his savage purpose is a man.....Barabas is a mere monster'—is one that every honest critic will endorse. Shylock is very much humanised. For instance he speaks with tenderness of a relic of his dead wife. It is not hinted anywhere after the first scene of the third Act, that he used any unkindness towards his daughter. Moreover there are good arguments by which we can show that his anger towards his daughter is neither unjust nor unnatural. Did she not betray his trust and infamously elope? Before her elopement with Lorenzo, to Jessica his tone is never harsh. He trusts her with all his keys. True, he trusts her haltingly and hesitatingly. But who can say, after reading the play, that his halting and hesitation are not more than justified by the conduct of that very Jessica of whom so many of our friends are chivalrous champions? Even then his last reference to her shows fatherly feeling. And then in Launcelot he recognises kindness with appreciation. His answer to one of Antonio's friends who asks him what 'his pound of forfeit flesh is good for,' is irresistible. It is simply not Shylock's answer. It is the answer of the oppressed Jew to the oppressing Christian: of Zion to Christendom.

In understanding his behaviour towards Antonio we have to remember Antonio's behaviour towards him. Antonio

is considered the most respectable and gentlemanly of Christians. But spitting on a Jew and calling him a cut throat dog cannot offend against the Venitian gentleman's code of good manners. It is only a Jew, you see! So good Antonio hates him, spits upon him, and calls him names. Further, not satisfied with injuring his feelings, he takes effective measures to deprive him of his business: he lends money gratis. Therefore Shylock has a natural hatred against Antonio and when an opportunity arrives he is only too ready to seize it. He coaxes Antonio into the acceptance of the cruel inhuman bond. And even then, it is not too much to say,* he did not really intend to act according to the letter of the bond. If his heart is made adamant, it is his own friend Lorenzo that Antonio has to thank. Lorenzo runs away with Jessica after helping himself to a good bit of Shylock's money. Shylock is mad with fury and decides immediately to act according to the very letter of the bond. It is not for nothing that Shakespeare introduces the Tubal scene wherein this aspect of the matter is set forth beyond doubt and ambiguity.

Then too it is all very well for Portia to strike an attitude and tell the court and the world that,

'The quality of mercy is not strain'd;
It droppeth as the gentle rain from heaven.....'

But these high professing words are words and no more to us who find that when it comes to her turn and the court's, Shylock gets but the mercy of being allowed (1) to pay half his estate in fine and (2) to settle the other half on,

.....'the gentleman
(gentleman, God save the mark!)
That lately stole his daughter'.

and (3) to turn a Christian. This we call sinning, if the term has any meaning, on the part of Portia, the court and all the

rest of them. No, it is worse. It is mean advantage taken of Shylock's helplessness. At this point all humane men will declare that Shylock is only sinned against and is never sinning.

And then what is he defeated by? A miserable verbal quibble. It disgusts us at this distance of time. It filled a lady with horror in one of the London theatres in the Eighties of the last century; she wept for the poor Jew and was carried out in a fit. Shylock surely is the victim of others' sin here—the sin of a conspiracy.

When one recalls how Shylock stands in the court, how impeccable his logic is, how unassailable his position, how he heroically resists the temptation of ten times his sum lent, and how with foes surrounding him, with the court openly unfriendly to him and everything against his side he stands unbaffled, the impartial spectator not only sympathises with him but conceives a genuine admiration for him. When he says, "I'm not well; send the deed after me", all just men's hearts go forth to him.

That was the Jew that Shakespeare drew.

V. S. SETURAMAN,
Second class.

SO THIS IS LOVE!

THE dictionary definition of *love* is this: warm affection, attachment. Now let us see what poets and writers have to say about it:—

“Love is consent, the union of two minds, two souls, two hearts, in all they think and hope and feel.”

“Love is the sacrament of life; it sets
Virtue where virtue was not; cleanses men
Of all the vile pollutions of this world;
It is the fire which purges gold from dross,
It is the fan which purges gold from chaff,
It is the spring which in some wintry soil
Makes innocence to blossom like a rose.”

—Oscar Wilde.

“It is a feeling that makes us neglect our suppers and write elegies.”

“Love is that which sees not with eyes, which hears not with ears; but in which the soul is enamoured of soul.”

—Edward Lytton.

“Love is a terrestrial paradise; is a flower in heaven, far more radiant and more fragrant than any flower of the earth.”

—Alexandre Dumas.

“Love, the comfort of human species; love, the preserver of the universe, the soul of all sensible beings.”

—Voltaire.

"All is mystery in love; how it comes, how it develops; how it passes away. Sometimes it comes all at once, undoubting, glad as day; sometimes it moulders like fire under ashes, and only bursts into a flame in the heart when all is over; sometimes it winds its way into the heart like a serpent, and suddenly slips out of it again.....yes, it is the great problem."

—Ivan Turgenev.

"Nothing can be said or thought beyond that one word. It is short, but it is everything. It becomes the body, the soul, the life, the entire being. It can be felt like the warmth of blood, it is breathed like the air, it is carried within one like thought, for it makes itself the only thought. It is not a WORD, it is an INEXPRESSIBLE CONDITION, symbolised by certain LETTERS."

—Guy De Maupassant.

"Love is a frenzy—a passion that is akin to madness—painful like the hunger or thirst—tortured by jealousies and misgivings—fancying that its own love was not reciprocated enough, and experiencing periods of anguish in which it verged to the extreme bordering upon hatred."

—G. W. Reynolds.

"It is merely a lust of the blood and a permission of the will."

—Dowden.

"Love—that is to be two and yet but one—a man and a woman mingled into an angel; it is heaven!"

—Victor Hugo.

"Love is the touchstone of virtue."

—Proverb.

"Love causes more pain than pleasure. Pleasure is only an illusion. Reason would demand the avoidance of love were it not for that fatal sexual instinct."

—Philosophers.

"Love is like a red rose
That is newly sprung in June."

—Robert Burns.

"Love, that keeps all the choir of lives in chime,
Love, that is blood within the veins of time."

—Marie Correlli.

"It is to be all made of sighs and tears;
It is to be all made of faith and service;
It is to be all made of fantasy,
All made of passion and all made of wishes,
All adoration, duty and observance,
All humbleness, all patience and impatience,
All purity, all trial, all observance."

—W. Shakespeare.

"Nothing is sweeter than love, nothing stranger, nothing higher, nothing wider, nothing more pleasant, nothing fuller or better in heaven or in earth."

—Marie Correlli.

"Love is the greatest of all things; better than fame; better than knowledge."

—H. G. Wells.

"Love is a vanity, a worldiness not to be spoken or even thought about."

—Bernard Shaw.

"Love is an endless mystery, for it has nothing else to explain it."

—R. Tagore.

S. M. C. D. M. (IV B. Sc.)

‘SPIRITUAL INDIA!’

1. When tyrants seek to rule o'er empires great,
And might and force do mould and carve their fate;
When love of lucre lures the lands to loot,
And vice and wile, on earth, have gained deep root;
When nations love to swallow neighbours whole,
Our saintly India stays and sways the soul!
2. In times, when right and wrong are set at nought,
And beastly deeds and heartless crimes are wrought,
When only fame and luring wealth are sought,
And God is sold, and Mammon gladly bought;
When thoughtless nations play the prodigal's role,
Our saintly India stays and sways the soul!
3. Not hoarded wealth or gold do bring her pride!
Nor gallant sons, who fight and proudly stride,
Nor ships that sail the sea and brave the tide;
But hearts, that rest with God and there abide,
And saints who spurn the world and rule the soul;
Our India proudly plays the Saviour's role!

K. DIRAVIAM,

I class.

A PRETTY KETTLE OF FISH

“**N**O, Sankar No”, Lalita said almost fiercely, “The car *is not* going to break down and we *are going* to reach Madras. Do you get that clear?”

“But, Lalita dear, tomorrow I go hundreds of miles away from you. Why can’t we have a spree now? Do have a heart, darling.”

“If you do not drive on I shall scream for help”..... She changed her tone, “You *must* understand. We have to be patient. Ere long you shall marry me and then we shall have no end of whoopee.”

“Damn you,” said sankar, but nevertheless drove on sulkily. It was hard to be alone with her and not fold her in his arms. It was hard to reflect that he had to go away to Berhampore the next day. But when Lalita had made up her mind, there was no coaxing her. Sankar knew this and stepped fiercely on the accelerator. With a jerk the car gained speed and was tearing along to Madras.

The idea of being virtuous or as she put it “good” possessed Lalita. True she loved Sankar. But he was not yet her husband and to yield her person to him before they were man and wife would be a sin. Lalita would not have that on her conscience. The fact that she had not made a clean breast of the affair to her father was already heavy enough on her mind and she had no wish to increase the load. Few of her friends, she knew, would have been good so long. Few of them believed she was being good when she went about gallivanting with that Appolo Belvedere of a Sankar. Her friends might lose control of themselves in such company

but *she* would not. None of them had her sense of honour and her respect for the name of her family.

They had had a delirious day. But the prospect was gloomy. He was going far away and she would have to return to the boredom of her classes.

The air rushing by was bracing. Lalita's heart swelled within her breast when she recalled her adventures with her lover. It all had begun one evening like this exactly two years ago in the Elphinstone Taikies. She could remember it in all its details.

The film was what the "Hindu" described as a "box office hit" and if ever any film was a hit, that the "Barrets of Wimpole Street" was. Norma Shearer and Frederic March were names to conjure with and as usual drew large crowds. Girls particularly were attracted since the film dealt with Elizabeth Barret's love to Robert Browning. Lalita, a Junior Inter girl of Queen Mary's College was one of those who were drawn to it. Her room mate Sarasa of the Literature Hons. class had told her that there was poetry in Elizabeth's love and her escapade with Browning. Lalita had not experienced love. She had been brought up in an out-of-the way place where co-education had not spread its supposed benefits. Flirting was an art in which she had not yet graduated as some of her friends had done. Still as with young girls of her age she was curious about love; and to see the course of Elizabeth Barret's love rendered by no less a person than Norma Shearer was a treat she could not deny herself. She had come early and had occupied a convenient seat. The crowds were coming in. A tall man had occupied the seat just in front of her and his head was cutting out the greater part of the screen from her view. She could not possibly call out to him to "tuck in his tuppenny"

as boys do while playing at leapfrog. So she would have to change her seat. But, to her consternation, that was not possible. The house had almost filled up and there was only one seat vacant in her row. That was the one next hers and to take that would not improve matters. Lalita resigned herself to her fate and wished that the programme boy would come that way so that she might at least read the story. But even that was not to be. The fates were against her and she was left gazing vacantly at the screen, at least that part of it which was not obstructed by the head of the man in front. Her father had written to her about her marriage. She was wondering what to reply. She thought about it and concluded that she would have to postpone it. She could not think of marrying before she had completed her Inter. She wondered what matrimony had in store for her. She would give a penny to know what her husband would be like.....

"Excuse me. Is this seat reserved?" came a voice some where near her and woke Lalita from her reverie. The voice belonged to a gentleman who was standing next her. She looked up and was stunned. Was it a vision that she saw or was it an angel-in spectacles true, and minus his wings? To Lalita it might have been an angel. To the eyes of prose, it was but Sankar, the junior cashier of the Premier Bank.

"I'm sorry. Is this seat reserved? May I take it?"

Lalita blushed. The gentleman had spoken twice and not a sound had proceeded from her. She had just goggled. How rude of her! And this after the lessons in etiquette she was having from Miss Fuller her warden! She cursed herself. "Of course! Please take it." She had a feeling that what she had said was insufficient for the occasion.

"Is that a programme that you have?" asked Lalita blushing. She had not often spoken to strange gentlemen.

This was perhaps the first time when she had initiated the conversation with one. She was impelled to talk to this one. *He* seemed to be all so different. He belonged to that superior race of beings who asked for one's permission before taking his seat by one in a theatre—and that too when that seat was the only one vacant.

He gave her the programme. Lalita read there of Elizabeth Barret's illness and her love for Robert Browning; how the tyranny of the father and the passion for the lover cured her of her illness and enabled her to elope in a snowstorm... Lalita wondered whether love could really transform one like that. It all seemed too much like a fairy tale.

Lalita turned to the screen. There was a large circular patch of darkness. The cause of the eclipse was of course the masculine head in front of her. She shuddered. She had forgotten this. Sankar rose from his seat and addressed a few words to the head and it vanished. The man had moved to a different part of the house. Lalita's heart went out in gratitude. This gentleman seemed to be her saviour. He had given her a programme and now he had cleared the screen. "Thank you ever so much" observed she. "He *was* obstructing my view."

"Yes I could see that. People with such big heads ought really to have something inside them" said he with asperity.

What a nice gentleman! And how understanding! Lalita was all admiration for Sankar. To say that she loved him outright would be an exaggeration. But I am not sure if it would not be an exaggeration of an essential truth.

Physiologists might term it alkalosis of the blood; but the fact was that Lalita's heart was in a flutter and her lungs

had apparently struck work when her fingers came into contact with his when returning the programme. In the language of the layman it was the nearest thing Lalita had experienced of love. It thrilled Lalita. Her knight had just then marched sternly to the detection and discomfiture of an obstructing enemy. Perhaps it was the spring; perhaps it was lunacy. But whatever it was, it was delicious; and Lalita caught herself stealing glances at her knight. But she was feeling that she was doing wrong. Not that it struck her as a crime though. But what would he think of her! He might take her to be one of those flirts who came to the theatre to ogle at strangers! At this thought she flushed and bit her lips.

But all the while she *was* committing a crime. Only it was not a cognizable offence and was not provided for in the Penal Code. But assaults on the heart are as serious as assaults on the head, though you could not call them manslaughter not amounting to murder or murder not amounting to manslaughter or whatever nonsense the lawyers call the thing. Lalita's glances were pounding away at Sankar's cardiac region. To Sankar a girl's admiration was not a new thing. He had that in him which maddened women and had often evoked the open admiration of wives in the very presence of their husbands. Advances from women in theatres, buses, and trains were quite commonplace with him. But this girl he felt was all so different. To say that he was impressed by her would be to put it mildly. She was beautiful; she had that golden skin that went so well with black hair such as hers. Her eyes, he diagnosed were either black or possibly brown. Not that it mattered, however. Sankar's taste in feminine eyes was catholic. As long as they were bright and large as the ones under observation, he was not the man to higgler about a point of colour. Her features were well chiselled and her height was what it ought to be. Her figure

was slim and neat and she wore one of those dresses the technicalities of which beat our friend, but which he found sat on her quite well and was quite pretty.

Sankar's heart till now had had no occupant. Lalita went in and filled it. Not that she was the prettiest girl he had seen. He would not say that. But she would come within the first three or so. In point of sheer looks a few, mind, a small handful, might score over her. But there was a subtle something in her, a sort of I-don't-know-how-to-put-it in her that put her in a class by herself. At last he told himself he was in love, and at first sight too; which made it sound rather impressive. Oh! to clasp this girl to him and.....

With a crescendo and a crash the last of the silly records which the theatre were playing came to an end and the film began in earnest and was soon gripping the attention of the audience including Sankar and Lalita. Sentimental writers might feel the itch to write that the lovers were oblivious of everything but themselves, and that Norma Shearer and Frederic March were forgotten, since the two young hearts had been linked in silken fetters forged by the laughing love god or something to that effect. But one who wants to tell the mere truth would have to admit that love, for the time being, had flown out of the window.

"When are we going to get disciplined? When are we going to form into queues before boarding a bus?" Sankar asked himself as he elbowed through the crowd making a way for Lalita who was closely following at his heels. He put her safely in a bus. He would have liked to accompany her, but he had an engagement with his boss in another part of the city. He could not afford to cut it, even to follow a girl like Lalita. His reflections were cut short by a musical "good-bye" which seemed to disapprove of his not having got

in. He cursed himself for not having let his boss go hang. Perhaps he would never meet her again. Perhaps he could not trace her; and now he remembered with horror that he did not even know her name!

**

**

**

Sankar got up early, took a shave and his bath, put on a *jubba* and a cap and took the Electric for Pallavaram. His business there was to assist in conducting a Children's Holiday Party. The little innocents of the *cheri* were to be given a treat. They were to be taken round the Madras Zoo and People's Park. As one interested in Harijan uplift he had become one of the volunteers to conduct the thing. He had been working hard at it for the past many days. He had collected subscriptions, he had instructed the mothers, he had distributed clothing to the brats and here he was pinning identity labels on their dress. The organiser had made him understand that he was to have two helpers. But none had yet turned up. The streets were paved with tumultuous children, laughing, jumping, crying, riotous kids. This was to be their first jaunt in an electric train and they were intoxicated with pleasure. The news was spreading that the girl who conducted the mother's night school on Sundays was to lead them to the station. She was the general favourite and the children surged about her as soon as they sighted her.

So it was really that girl—that girl Sankar had met in the theatre exactly a year ago. She was dressed in blue and was swinging a hand bag. He had had no idea that she was to be his helper. Something had gone wrong. His helpers not turning up, Miss Lalita, the Secretary of Q. M. C. Social Reform Club had filled in one of the breaches.

"Miss Lalita—Mr. Sankar." It was the organiser introducing them.

"We have met before; you sat by my side, in the theatre" said Sankar.

"Of course, Mr. Sankar. But you had spectacles on, then, didn't you?"

"Yes but I don't wear them always."

"You do look much nicer in this dress than in Tweeds, And the 'cap fits you'" said Lalita smiling. And they laughed over the heads of forty riotous children. The organiser who was looking at this strange pair of social workers wondered whether they could manage the juvenile crowd. "You had better start" said he, looking at his watch; and the mad march of the children began. They were yelling furiously and they surged about the overbridge and the platform. It was like a nightmare managing them. A ticket examiner, with an overdeveloped sense of duty, was checking the tickets. Lalita was explaining some of the posters to a group of children who were pestering her with questions. It was at this moment that the wrong train arrived—the one going to Tambaram. Before anything could be done about it, the children—all but the few who were with Lalita—had got in and the train had started. At the last second Sankar saw it and took in the situation at a glance. He would have to go to Tambaram and get them back. And risking his life, he jumped into the moving train which disappeared with a clatter.

When the host was reassembled, there were a few scratches and one bleeding nose. Almost all the kids had fallen on their faces when the train had started with a jerk. But then Harijan children knew how to fall; they had lived in the streets, where more than anywhere else are taught the arts of self preservation.

It was like recalling a nightmare. For a wonder, Sankar could not recall how they were able to manage this crowd and get the kids back safely to their homes too. Sankar and Lalita heaved long sighs of relief as they sat at the cafe sipping their coffee. It was there that each learnt about the other. Lalita was a year older since that evening at the talkies. She was now seventeen. But she seemed a grown woman now. She was fuller in face, body, and mind. For a girl of the Senior Intermediate, her English was perfect and she had a bearing that defied description.

Over their coffee they laughed at their adventure and the ludicrous predicament at Pallavaram. Lalita blamed herself for not having been more careful, but Sankar took the blame upon himself.

They met more and more. Mostly while on duty—since both of them were doing a lot of social work. Then they met off duty. They met on the Marina—occasionally they went to the pictures. They took long walks by the foreshore. Time seemed to fly when they were together. One evening, Sankar found himself in an electric train, confessing his love to her and asking her whether she would marry him. Reflecting on it, a thousand better ways of expressing his love struck him. But she had said 'yes' and that was enough. They were alone in the compartment and Sankar tried to fold her in his arms. But she escaped and made him understand that there were to be no familiarities till they were man and wife. Sankar respected her for her firmness and the kiss landed on the lobe of the ear instead of on the lips. Many were the delirious days they spent together before the blow came.

Sankar was one of the most efficient men that the Premier Bank had ever had and the Manager was not blind to

this. So there was nothing surprising in the fact that he announced a promotion for Sankar. He was made the Agent of the Bank at Berhampore. A junior cashier being transported to the ranks of the Agent was an event unprecedented in the annals of banking and the news ought to have thrilled Sankar. But it left him cold. To him promotion now meant separation from Lalita, and he saw how essential she had become for his life. There was a tea in his honour and there were speeches. But it all brought no balms to Sankar. At the earliest possible moment he fled to his room for refuge and was lying in his bed chewing his pillow—a soul in torment.

They meant to make a day of it. It was the day of parting and they meant to spend it together. They went to Mahabalipuram. Sankar drove in the morning to the Q.M.C. and took in Lalita who was feverish with expectation. Lalita looked tired and end-of-term. The exams he saw were taking their toll. Her eyes were sunken and she was exceedingly pale. Sankar was driving—it was the manager's car he had borrowed—and Lalita closed her eyes and leant back. It was all so pleasant. "How clean and refreshing" thought she.

They did a bit of hiking at Tirukkalukunram and roamed about the wooded hillside enjoying the work of nature. Then they proceeded to Seven Pagodas to see man's art at its inimitable best. The stones there, thought Lalita, not merely contained sermons; they exuded life.

They had to return before nightfall since Lalita had to go to her hostel. It was then that Sankar pretended that the car was breaking down and wanted to make a night of it. But Lalita who insisted on being 'good' had put her heel down on the proposal.

The leave taking would offer to the sentimental writer a rare opportunity to indulge in gush. We being of the more sensible school—a rare thing, you will admit—propose to cut the cackle and come to the point. Sankar was now the boss at Berhampore. He was the light of the banking world there. Lalita was at Madras doing her studies in connection with the Intermediate Examination in Arts and Science—to give the thing its full name. Each had vowed everlasting faith to the other and as usual with young people in the intoxication of love each had promised to do things beyond their power. They did not know that the gods do not belong to the sentimental school of writers and so are apt to come down with a crash on anything that might smack of an idyll.

* * *

* * *

* * *

The morning was pleasant in the colony of P. W. D. officials near the Grand Anicut. In one of the larger houses, Mr. Srinivasa Iyer, the anicut engineer was seated in his easy chair sipping his morning coffee. The coffee, he said to himself, was exceedingly good. Obviously his wife had had nothing to do with the preparation of the beverage. Mr. Srinivasa Iyer was at peace with the world. He felt happy. He had had a nice sleep the previous night and his coffee was exceedingly good. What more does a man want to be happy? And then his daughter had come home and he had planned a marriage for her. True, she did not know of it; he had meant to surprise her with the news. As he sat there he pictured to himself the look of pleasant surprise that would come over her face at the announcement. His dream was at last coming true—this marriage between his Lali and his cousin Sita's son. Report made him out to be charming—though Mr. Iyer had not seen him for the past twelve years or so. He had been exiled, so to say, in the Godaveri canal system. He had come to these parts only recently. But Sita was a gem of a wo-

man—one in a million. With her as her mother-in-law, his Lali's happiness was assured. This aspect of it pleased Mr. Iyer. Sita's son, thought he, ought to be nonpareil. The plan was all his own, and Mr. Iyer looked upon it with the same satisfaction that he had had when he inspected the Pungam Canal after its completion. It was the artist's satisfaction at looking at an edifice he had laboriously constructed and on which he had spent all his skill. He had settled everything. Even the date had been fixed. It was to be exactly three weeks hence. He would have had it sooner, but Sita had to get her son from somewhere north, and that would take time. It now remained to inform Lalita. He would do that now. Mr. Iyer strode out towards the river where Lalita was seated on the bank gazing at the multitudinous whirlpools. What was his 'bird' musing about, wondered Mr. Iyer. Possibly about her classes or her college, thought he.

But Mr. Iyer was wrong. Prosaic things like classes were far from her mind. She was musing about her Sankar. She had just then rushed to the post office to receive a letter from him.

Mr. Iyer took his seat by his daughter. "Enjoying the morning"? queried he.

"Yes father. Isn't it a nice morning?" said Lalita. Obviously there were no secrets between the father and the daughter. Occasionally she might forget to tell him of such trifles as her love for Sankar or about her receiving epistles from him. But otherwise her mind was an open book to him. And when he asked her whether she was enjoying the morning she unhesitatingly answered "yes".

'Life is real, life is earnest
And the grave is not its goal.'

repeated her father, "and that reminds me, girlie, that your goal is marriage. I wrote to you once about it, and you adjourned it then." Then came the announcement of the proposed union between the cousins.

Lalita was stunned. She had been daily postponing the declaration of her affection for Sankar, for fear of wounding her father. Now she must cut him to the quick. This was the outcome of her silence!

"But father, I don't love my cousin. I don't want to marry him."

"You must buckle to and get to love him. Don't give the thing up in such a half-hearted manner. Everything has to have a beginning, you know. Stick to it and you will find yourself loving him all right."

"But father, I don't want to love him!"

"You say that now. But wait."

"Oh father! Why don't you understand? I love another."

"W H A T ?"

Had a bomb exploded underneath her feet Lalita would not have been more shocked than she was to hear her father's explosive shout. She had never seen him like this before and the very sight of his face made her shrink within herself. He rumbled on in a way an earthquake would have done. Her stunned senses did not grasp what exactly he said. But the idea was plain to her. He was not to have sent her to Madras at all. Some scoundrel had been playing with her. She was to understand that she was engaged to be married to her cousin. Her father wanted to hear

nothing about the other fellow. He would forget his very existence and see to it that she too did the same, even if he had to throw her into the river for it. Mr. Iyer thundered out, to visit upon the heads of innocent and bewildered lascars and maistries, the anger consequent on his pet scheme being blasted by this slip of a girl. When life came to her limbs, Lalita dragged herself to her room, there to think it over.

"Sure the chief is off his chump." It was Bills and Drafts addressing Savings Bank at the Berhampore branch of the Premier Bank. The remark was elicited by the fifth mistake committed by the boss. He had signed at the wrong places, and here was he issuing a receipt where he ought to have sent out a pay order. A super-efficiency expert of the type of Sankar making such mistakes was above the understanding of our friends, the clerks; and they could see no cause for this remarkable phenomenon. And Bills and Drafts came to the conclusion that the chief was off his chump.

But Bills and Drafts did not know that for every effect there is a cause, however remote it might be. In this case Sankar's troubles had started with the postman's double knock on his door. He had brought a letter. It was from Lalita. It was in reply to his previous one in which he had urged her to slide round the corner if she found it impossible to instil sense into her father's head. But would she? She wrote to say no. No trace of the modern spirit in this girl. She said that she loved him true, but would not marry him unless the aged parent hoisted the all right flag. Who would have thought that such girls lived in the Twentieth Century? It all seemed something like a page out of a Victorian novel. Lalita's conduct was hardly explicable. She was writing urging him to go over and

persuade her father. It was all very unpleasant, her insisting on being the soul of honour, her regard for the name of her family, and all that. Very unfair to him, thought Sankar. As if this were not enough, his mother was writing frantic nonsense about his marriage. He would have to tell her about his entanglement. But that could wait till his interview with Lalita's parent was over.

And Savings Bank was stunned to see the Agent put in an application for a week's leave—with the visit of the M. D. (Managing Director) coming off the next week! Was the boss serious about his job? And Bills and Drafts was confirmed in his view that the chief *was* off his chump.

**

**

**

The lovers met in a wooded lane and discussed their plan of action. Sankar was to enter Lalita's house as the brother of her former room-mate Sarasa. He was to speak nicely to the father and generally ingratiate himself into his good books. When the parent was in an expansive mood, they were to bang him with their cardiac trouble and the wedding bells were to ring more joyously than ever they had done. Sankar felt that there was a snag somewhere in the plan. But he did not say so. Lalita felt so confident about it. She would tackle the mother, she said. They sat upon a felled log that lay there—rather closer than need have been, for the log was fairly longish and they were not particularly cramped for room. Lalita felt glorious. This freshet of surreptitious love had enlivened the stream of her life. It was delicious, this wooded lane where forbidden love lurked. Sankar removed his shoes and rubbed his corns. There was plenty of time before he should go and beat down Lalita's front door. There were flowers about them. The bamboos were bending down overhead. They looked up through the tangled leaves

at the passing clouds. Lalita glanced at Sankar's clean cut face and a mad desire seized her. Why should she not kiss him, she thought. Damn it. It was well worth it, thought she. The spring was in her and she was somewhere in the air; and Sankar was pleasantly surprised to hear his vestal virgin inviting him cooingly to kiss her. And without waiting for a repetition of the request, he kissed her squarely on her lips, for the first time in his life.

"Why father, I did not expect you!" exclaimed Lalita getting up in haste.

As an explanation of her osculatory activities it might have been sufficient but as an excuse for it, it was hardly adequate; and Srinivasa Iyer said so in terms not noted for their mildness. He wanted to know who the booby was who had dared to touch her. Was *he* the dog of whom she had been talking?

The aerial architecture which the pair had so laboriously constructed fell to the ground. Surely, thought Sankar, an anicut engineer ought not to be allowed to go messing about in wooded by-lanes searching for idyllic couples! But he was not disconcerted very much, as appeared from his speech. Sankar did not exactly congratulate Mr. Iyer on the luck that had befallen him. But he tried to make him understand that his position was decidedly enviable, as the father-in-law of such a one as himself.

"You came at a fortunate moment" said he. Lalita hardly thought so. "You see how things are" he continued. "No long explanations are needed. You came looking for your daughter; you have found a son."

Sankar had put it very tactfully. He would like to see the man who could have put it better.

"What are you talking about?" said Mr. Iyer. "I've no son."

Long years of service in the P. W. D. had made him impervious to figures of speech and fine turns of expression.

"I would be a son to you. A prop to you in your declining years" continued Sankar. He would have said more but a tornadoe which started somewhere near him drowned his words. Mr. Iyer did not allow him to continue this sentiment, which to do it justice, simply exuded the milk of human kindness.

"What the Devil do you mean? My declining years! The impudence!" Mr. Iyer was boiling with wrath.

"Oh father! he means when they do decline" put in Lalita as a sort of palliative. She knew what this speech of Sankar's was going to cost them. She had forgotten to say that his age was the sore point with her father. Contractors mentioning it had had to go away empty handed. Sankar had trodden fiercely on her father's corn and it was hardly auspicious.

"Oh yes, When they do decline, of course! And that will take a long time, won't it?" continued Sankar. He had an uneasy feeling in the pit of his stomach as if someone had punched him in the Solar Plexus. That told him that he had not hit it off as well as he should have, and that he was descending deeper and deeper into the realms of silliness. But a glance from Lalita braced him up and he rallied round. "for my part my heart swells within me at the thought that I am to be your son-in-law—the son-in-law of the engineer, who thought out, planned, and constructed the Pungam Canal."

"Does it? Well, it shan't do so for long" thundered Mr. Iyer casting a scorching look at Sankar. It was not the

sort of look that was expected of a proud father-in-law contemplating his worthy son-in-law. It was a look which an excessively prudish public prosecutor would have cast upon a criminal in the dock, convicted for unnatural offence. Lalita saw it and her heart sank within her.

"Oh father! You aren't angry?" What a silly question to ask, thought she.

"Why not?" thundered her father. "I find you here doing what I never believed you would do, and do you expect me to give three cheers? and all the while you are engaged to an estimable young man....."

"It's awfully good of you....." began Sankar. In his fuddled condition he had mistaken the complimentary remarks to refer to himself, and Mr. Iyer saw to it that he persisted in his error no longer.

"Shut up. I was not referring to you."

"But father! I don't want to marry him!" put in Lalita.

"There is a girl! I always knew there were grains of sense in you."

"Oh father! You don't understand" Lalita was almost in tears. "I mean not *him*—the other one, my cousin."

"And quite right you are" put in Sankar. "The idea is enough to set one roaring with laughter."

"Is it?" rejoined her father. "Look here, young man, if you persist in any of your sillinesses, I shall soon set you roaring with pain instead."

"Come let us talk it over calmly."

"I will not talk it over calmly."

"If you would take my advice....."

"I'm not going to take it. You may go to the blazes for aught I care. Look here. *My daughter is going to marry my cousin's son and not you.* Do you get that clear into that knotty pate of yours?"

"Have you no regard for her happiness?"

"I know what is best for her and she will do exactly as I bid her. I am the best judge about it."

"And a rotten judge if you ask me about it." Sankar warmed up. This silly father refused to see reason.

"Are you insulting me?" glared Mr. Iyer.

"Come! I like that! All the while it is you who have been treating me like dirt. How can you say that I am not fit for your daughter. It is downright libel."

"I did not say so. But now that you put it into my mind, I do say so. I don't know why I am wasting my time talking to you. I don't know you. I don't want to know you. The position is clear. Any simpleton would grasp it. The little I've seen of you is enough. Understand that my daughter is going to marry another man. Your letters shall be intercepted and if you show your head anywhere in this vicinity, it shall be broken, even if I am jailed for it. If you have got that clear—good morning."

Mr. Iyer thundered out dragging Lalita after him. And the whole colony turned out to see the weird spectacle of the engineer dragging by the wrist his grown up daughter through the streets, with his eyes bulging and redshot, as

if he had had an overdose of some particularly potent alcoholic beverage.

**

**

**

And this after the harrowing experience he had had a few days ago with his intractable daughter and her imbecile lover! Srinivasa Iyer thought that it was all unfair. His daughter had kicked and he had subdued her under his iron heel. She was submissive now. And here was trouble from the other end. He never thought that Sita would create trouble. Not that *she* did now. At any rate her son was starting trouble, as he could see from Sita's letter. It was all this modern education, thought Mr. Iyer. In the good old days the parents settled the matches and the sons and daughters just officiated at the wedding. But now it was all so different. The young ones would choose for themselves. They talked of love and of affinity of souls. Fiddlesticks! thought Mr. Iyer. To be fair to him, the new idea was above Mr. Ayyar's head. He could not, for the life of him, understand how there could be any incompatibility of temperament, affinity of the soul and things like that. He, like his co-evals, thought that love could be had to order. Marry first and love afterwards, was his theory. If love does not come, don't worry. The first purpose of marriage according to the *sastras* was procreation. The idea that marriage is primarily for mutual help, society, and comfort, never entered his head. In this belief, Mr. Iyer was not alone. Modern ideas do not penetrate into old heads. The breaking-up of many families, and domestic unhappiness in most instances, could be traced either to an obstinate old father or an ignorant and superstitious old mother, or both.

"Here is a pretty kettle of fish" thought Mr. Iyer. He had warded off one obstacle simply to encounter another. Sita was writing to say that Sankar had gone looney. Not

literally, of course, but nearly so. He had formed a previous attachment—not able to marry the girl of his choice—so renouncing life and joining the Ramakrishna Mission. Was ever such madness heard of? Sita was calling him up to rush to the rescue.

The news would have been balm to Lalita. Her sudden submissiveness had no doubt pleased her father; but it nevertheless had surprised him. He expected the citadel to hold out longer and had prepared for a long siege. But he found that it surrendered on the first attack. But he did not know that the surrender was the culmination of planned action. Bereft of means of communicating with Sankar, Lalita determined to immolate herself on the altar of love—a sacrifice to parental tyranny. The previous year she and Sarasa had tried to do some electroplating in their room. The experiment had failed. Not that its success mattered to Lalita now. She had then smuggled out of the laboratory some Cyanide, and Lalita gazed on what was left of it with morbid affection. *That* would give her eternal sleep. She would wait till the wedding was over. She would submissively take on the *tali* and the bride of the morning would be laid out the corpse of the evening. And her father would have the satisfaction that his daughter had not died a *kanyaka*.

“Hey! Pack up. We start to-night.” It was her father giving orders.

Getting only censored news, this announcement surprised Lalita. But she did not care to ask for the reason of this alteration. Change of programme at the manager’s pleasure, thought she, recalling the usual note at the foot of theatre bills. What mattered, if her exit from this world were expedited by a paltry week or so. She was passing into Eternity and arrival a week earlier would not make much

difference. The earlier the better. Life is not real; life is not earnest; but is a dream and is rounded with a sleep, thought she, even as her life was going to be.

"Much might of course be pardoned on the ground of ignorance. But still, to think of what he said to me congeals my blood. I wish your father took a lesson in etiquette from Miss Fuller." It was Sankar speaking. He was passing his fingers through the pretty ringlets of his wife Lalita.

"You were an ass" said she, "not to have told him that *you* were that precious son of Sita."

"But good Heavens! How was I to know that my charming Lali was the same as that monkeyish girl I had met twelve years or so ago, in dirty pinafores and ugly pigtails. But then, relations like us ought to have been more neighbourly and kept up old acquaintances. Imagine being bottled up at Godaveri and not popping over even once. Your father deserves lynching for that."

"And talking of monkeys, it was you with your silly tuft and your nose that were monkeyish, not I....."

And so, as they say in the dark dens down below where the scenario lizards do their dirty work.....FADE OUT.

V. KRISHNAMURTI M. A.,

Lecturer in English.

THE WIDOW

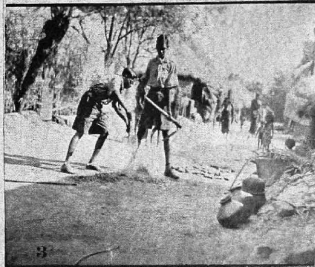
IF Death desired a regal reception anywhere that evening, he would have got it in the agra-haram at Pacchal Karai. Never had such a motley crowd such a single prayer. Letchu Patti, an old widow of eight and sixty, was fiercely struggling with death for the past three days and more, consequently incommoding the regular work of the people of the agra-haram. It hit Nana Iyer, the Village Munsiff most; he had kist collection work, but the unwritten law of the village demanded his presence in the vicinity, if there was a casualty. Moreover, all of them at the agra-haram were related to one another in some fashion or other, which made his presence in the village, if death occurred, more imperative. He was anxiously awaiting the Doctor to come out of the dying woman's house. Just then, the Doctor, a scraggy weather-beaten man, past middle age, came out of Letchu Patti's house and an anxious crowd surrounded him.

The Village Munsiff was the first to speak. "Hullo! Doctor—will it be all over with the old lady before it is night fall?"

The Doctor displayed his stethoscope to prominence before replying. "My dear Sir! How can anyone predict the exact time of death! It may be minutes."

"It may be hours. it may be days, or it may even be years", thrust in Nandu, a lad of ten, the imp of the village, with affected solemnity.

The way the Doctor clicked his tongue indicated that he did not relish that remark. But the joke went home in some quarters and there was a suppressed titter at the expense of

1. Crew in Vallampadugai Camp.
2. Entertaining the Harijans with Gramophone Music.

3. Cleaning the Cheri.
4. Crew starting for camp at Kovilambettai.

See Page 157

the Doctor. It was the chance remark of the Village Munsiff that saved what seemed an impasse.

"These old ones are awful. What a lot of time they take to die! I am already three day's behind time in the collection of kist arrears and you know the Tahsildar is not the forgiving sort", said Nana Iyer, petulantly.

"Nanu! if Letchu does not die before this night, I hope you and your Thasildhar can wait another twenty four hours. To-morrow dawns on a Saturday and we cannot afford to have a death in the village, 'A Saturday corpse never goes alone'", quoted Suppi Patti, the noisiest old dame of the village.

The Doctor, quite superior to rural gossip, suddenly moved away, as if remembering another pressing engagement elsewhere. The crowd then melted away, one by one, most of them inwardly sharing Suppi Patti's fears about the morrow being a Saturday.....

Just then, in a low-roofed, ill-ventilated, damp house of the aghaharam, Letchu Patti lay solitarily in a room, growing weaker and weaker every second in her mortal grapple with death. But for the faint heaving of her chest, she looked really dead. The room was desolate—no conventional mourner, or false wailing jarring the solemn approach of Death. Only a pungent eucalyptus odour heightened the tension of that still room.

On looking closer, one could not help finding in this old, wrinkled, churchyard thing, some vestige of a past beauty—beauty, that must have faded years and years ago. It was sad to reflect that she must have been once active, beautiful, desired, and young, and that the only thing that the villagers seemed to desire of her now was her death.

Things, however, had been very different years back. More than fifty years ago, Letchu Patti, then little Laxmi was a divinely tall and divinely fair girl and was the pride of Pacchal Karai. An imp of a girl, with dark curly hair and a winningly smiling mouth—she was alike the favourite of young and old. While the young ones were proud to have her for a play mate, the older ones chewing pan on the verandahs philosophically wondered who was going to have the luck to knock her away. During that and the only happy period of her life, Laxmi was a sort of universal mascot for all at the agrapharam. When those delightful days of childhood were over and Laxmi's marriage came to be celebrated, the entire village participated in the function with one single mind. But even in the midst of all their gaities, there was an undercurrent of pervading sadness, because Laxmi's quitting the village now merely became a matter of time. Laxman, the bridegroom was universally considered lucky—though, in fairness to him it must be said, he was quite handsome, with a frank smiling face. After this, a few months later, one day found Laxmi leaving her girlhood surroundings for her husband's home. That evening, soon after her departure, Pacchal Karai wore the most desolate appearance. The men moped about the village, finding no solace even in their pan. The women that day for the first time were indifferent even to the cries of their hungry children, while the cattle in their sheds surprisingly found their incessant appeals for food unresponded to. It was, as if a blight had fallen on that village, and the simple villagers, though prepared for this in a sense, found the reality very stunning.

Little Laxmi took some time to adjust herself to the new life. Inwardly, she pined for the familiar surroundings and the friendly faces of Pacchal Karai, though she would not have admitted it even to her darling husband. Her

new household was a small one, consisting of her husband, herself, and her aged mother-in-law. Their wants were very few and simple, and when her husband left her in the mornings to supervise cultivation work on the fields, sheer ennui drove her sometimes to suicidal moods.

Time moved on its great way and a couple of years after, Laxman's mother left her son and his girl-wife and went to enjoy her eternal rest. She had been a quiet, uninterfering sort of woman, not very much missed during her life time; but after her death even Laxman realised the magnitude of a mother's loss. At home, every little familiar thing reminded him poignantly of the mother who was no more, and he spent more and more hours away from the house. The old woman's death cut Laxmi like a double-edged dagger. While the sudden tearing away of her mother-in-law's company was itself hard to bear, the consequent increasing absence of Laxman was adding to her loneliness. Her entreaties to Laxman to come home sooner fell on deaf ears. Sorrow had dulled his perception and he sometimes even brutally thought that little Laxmi was making love more freely to him, now that his mother was dead. In brief, since the old lady's death, all was not right with Laxmi's little world.....

Very soon, the old Lady's death brought fresher troubles in its wake. Even as a youngster, for an up-country lad, Laxman had been fiercely ambitious. He had wanted to escape the narrow confines of his little village and try his fortune on the wider bosom of the metropolis. But as his father had been only a village school master, Laxman had had to limit his ambitions very much and had received only a Sanskrit education. Even this meagre schooling abruptly terminated when the old man died rather suddenly throwing the responsible mantle of the family on the shoulders of his

young son. This unexpected death steadied the son a bit and marriage with Laxmi apparently seemed to have cured him of his wander-lust. Unfortunately, the death of his mother revived the suppressed longings of his boyhood. Once more Laxman found himself more and more thinking about distant places, particularly Benares. The softer but stronger portion of his conscience urged him to go to Benares at once and perform the obsequies of his mother there, because that was a duty he owed to that venerable lady. There was a feebler side to this conscience, which told him less frequently, that his wife was still very young, with no other relation except an aging father. It was a fight with victory very close at the heel. One night, Laxman packed a few of his belongings and left his child-wife to face her problems alone in the world.

There are still a few persons, living who were eye-witnesses to that desertion. Even at this distance of time when they attempt to tell the story of that morning, they lose themselves in sobs and tears. Laxmi, barely a child, and scarcely alive yet to the responsibilities of wifehood, was taken home. The poor thing was even happy that at long last, she was once more at Pacchal Karai. It was only many, many years after, that she learnt the full import of the tragedy of that fateful morning.

The immediate effects of this desertion on the people of Pacchal Karai were remarkable. They still remembered the wedding of this child vividly and there were still many who would have given up their lives willingly to serve the little one. The enraged people met and discussed on the verandahs how best to punish the miscreant. The police were informed and Laxman's features were minutely advertised in the leading Dailies of the nearest town. Only

time moved on its great way and no news of Laxman reached Pacchal Karai.

Years passed like this, nearly ten years, and people were already forgetting the sad tragedy. Many old time persons were dead; the village itself was slowly disrupting, many of its inhabitants going out to the metropolis in quest of 'fresh fields and pastures new'. A newer generation was springing into existence and it looked askance at a woman retaining the hair on her head in spite of highly probable widowhood. Ten years make a long period and some of the villagers were even indignant that an old man like Laxmi's father encouraged his daughter's waywardness. What started as an idle talk soon gained currency and fire, and Laxmi's aging father found his daughter a growing problem. He was an accountant in the house of the big mirasdar of the village and soon pressure began to manifest itself even from that direction. Despite a clinging attachment to his unfortunate daughter, the old man found himself slowly weakening in his resistance to public opinion. What happened in privacy between father and daughter—no one will ever know; but one day Laxmi passed through that ordeal of disfiguration, which among Hindus, religion, custom, and society enforced on the more unfortunate of their daughters so rigorously, till some fifteen years back.

I was then very young, studying in the village school. Laxmi was my especial favourite and I knew her well because I was the only son of the then biggest mirasdar of the village and Laxmi's father was serving under mine. Though I was too young then to realise the full import of her misfortune, I distinctly remember feeling miserable and avoiding her gaze for some time after this disfiguration. Even those keepers of the village conscience must have felt

hot all over that day, when they ultimately faced the dire distress of their victim and her poor old father.

But Time, the great healer makes the most intimate of our sorrows mere flea-bites in the course of his endless travel. Years passed, twenty years and more, and the peculiar fortunes of Laxmi were already being forgotten. In the meanwhile, I had grown to man's estate and was spending the bulk of the year in town, preparing myself for the Degree examination. What I am going to narrate presently, happened during a vacation, when I was in the village.

One evening some of the women returned from the river engaged in exciting gossip about a Yogi, found meditating in the vicinity of the Vigneswara temple. The news spread soon and more and more from the agraharam threaded their way towards the river to have *darsan* of this strange Yogi. What was only idle curiosity at first soon got converted into a regular Identification Parade, because some of the older folk swore that the Yogi was no other than Laxman. Ultimately, when the Yogi came out of his trance, the bolder of our men asked him, whether he knew of a Laxman anywhere at any time. Surprisingly enough, the Sadhu smiled disarmingly and answered them that he was Laxman and that he had come to take his bride with him. He seems to have spent these twenty years and more in the acquisition of divine knowledge under a Guru in one of the mutts at Benares. He smiled and concluded by saying that he was a grahastha yet and would seriously mind to be mistaken otherwise.

That night was one of the most exciting ones we ever spent at the agraharam. We—men and women—literally sat through the night discussing the new situation in all its aspects. Religious books were consulted and the

more learned ones of the village were applying their minds and books to find a solution to this very unique situation. Ultimately it was decided that Laxman should go to Rameswaram and spend the next year worshipping Rama, expiating thereby his sin of desertion. In the meanwhile, Laxmi could grow her tresses and prepare herself for the New Life. Still smiling, Laxman bowed in obedience to the verdict of the villagers and left for Rameswaram, promising to come at the end of the year for his bride.

True to his word he came back at the end of that year and was given a rousing reception. His had been a singular affair and Laxmi had also gained something of her old-time popularity because of this unique luck. There was a quiet puja in the Vigneswara temple that evening and Laxman went home alone to meet his wife after all these years. We were awed at the sacredness of that almost divine reunion and so we kept away and allowed Laxman to go home alone to meet his wife.

Very soon, we heard a heart-rending wail. Some went in and almost immediately came out with the information that Laxman was dead. This time there was no doubt about his death nor was there any hope of his resurrection. After going inside, he seemed to have asked for a tumbler of water and before it was brought to him, he had collapsed. We were too much awed even for tears at the sheer malice of Fate. Personally, I felt so cut up, that I murmured some incoherent excuse to my father the next morning and left the village. Very much later, I came to know, that Laxmi had been subjected a second time to the ordeal of widowhood by the unrelenting law of the village.

Years passed after this second catastrophe. Mahatma Gandhi, returning from South Africa, had started the non-co-

operation campaign against the British administration and all over the country, people were awaking to this new idea. Fired by the patriotic speeches of Mahatma Gandhi, and other leaders, I left home suddenly and plunged into the fray with full enthusiasm. When I returned home after suffering the consequent imprisonment, I found that my father was dead and my affairs in the village were in a quandary. Poor father! I must have been a thorn in his side in his last days. He had lavishly spent money and educated me to be a good and loyal officer in Government service. My wayward ways and notions of patriotism must have violently shocked his old-world ideas of absolute loyalty to the King and his Government. Anyway when I come to think of it, I am unable to escape the feeling that his untimely death was in some measure due to me.

After discharging the duties which survivorship to property involves, I made enquiries of Laxmi. Her father had died some time back and our family was still supporting the lonely widow. She was yet living in the same old house whose associations must have been very poignant to her. She was nearly sixty years old at the time and seldom came out of her house. It was rumoured that after dusk, when the rest of the village had retired for the night, she used to go alone to the Vigneswara temple and stay there for a long time. The residents of the agraharam—especially the women—avoided her because she was now considered a sign of evil. From a mascot to this! Oh! Time, what revolution do you not see wrought in your course!

One night, half casually and half intentionally, I turned my footsteps towards the Pillaiyar temple. But for the flickering oil lamp beside the deity, it was pitch dark. The huge banian tree, under whose extensive shade the small temple stood, was almost menacing in that darkness. Even

from a distance, I saw a frail figure, clad in widow's weeds, sitting on the stone steps intently looking at the deity. Her concentration was so great that she did not even feel the presence of a stranger till I was very near. Then she got up and made an attempt to go away. It was then that I broke that frightening silence.

"Athai! I have been dying to see you these days. Are you comfortable? Do you want me to do anything towards your better comfort? I am ever at your service."

My words sounded even to me hollow in that sacred atmosphere. But the meeting was so unexpected and different from the one I had ever pictured to myself, that I lost for the time being, my faculty of speech. She did not reply for what seemed an eternity. Then she spoke.

"Ambi! It is very kind of you to remember me. What do I need? What comfort does an old dying woman like I require? I am just praying the Lord to take me to his feet."

She paused and I felt that our meeting was over. But she suddenly spoke again, her voice quivering with increasing pain.

"Ambi! It has been increasingly difficult for me to live. I would have killed myself long ago. But then I may have to be born again and expiate my past *karma*. My dear child! If it is very difficult to be a widow, it is much more difficult to be so maliciously sported by Fate. I have borne this double widowhood; I have smilingly tolerated the indifference and the neglect of my own people, which my peculiar fortune brought me in its train. But whenever the thought assails me, that my dear husband was not spared to me to take the rice and rasam—his favourite—I had pre-

pared for him after all those years, I curse myself bitterly for having survived that minute."

The full import of that poignant outburst smote me like a sand bag and I do not recollect to this day, what happened afterwards. Nor did I see her again in her life time.

It was a bitterly cold night. The wind howled mournfully through the trees; dark inky clouds enveloping the sky portended a very heavy shower. Incessant thunder and lightning struck terror into the hearts of cattle and men in the agraaharam.

Outside the village, on the cremation ground, two dark massive figures could be seen engaged in close conversation that weird night. The older of the two addressed his assistant.

"My dear boy! I am going away—at my age, it is too great a risk to venture longer outside in this cold. But you stay here till that corpse is completely burnt. That is the old lady from the agraaharam and unless you remain here till her corpse is fully burnt, some jackal will carry it away and the whole agraaharam will come down on us. That will be bad for our jobs."

He went away soon. His assistant gazed ruefully at the corpse of Laxmi, his solitary companion in that place, burning rather merrily that dark stormy night. He suddenly shivered—even he. It was, (was it not?) but the symbol of Pacchal Karai heart shivering.

T. N. VISWANATHAN, B.A., B.L.

Advocate (Old Boy).

THE RECONCILIATION

THE sun had gone down and Evening had enveloped Annamalainagar in her scarlet mantle. The running and screaming, the hooting and whistling which had rent the atmosphere of the play fields a few moments before, were all hushed up by the magic effects of the clangour of the bell one could hear in the pavilion at 6 o'clock. In this atmosphere of desolation two students—two alone—were practising shooting the ball in the basket ball court.

“Let's go back to the hostel ” said Devadas.

“Why, let's practise a little more,” replied Mani.

“No, we shall go back and you will sing to me that song.”

“Oh, yes, by all means. But why hurry, it is only six o'clock,”

“I want to go. Are you coming?” asked Devadas in a voice slightly sterner than before.

“Wait Devadas,” replied Mani.

“No ” was the retort. And this was sternness itself.

Now Mani stopped shooting the basket ball and looked at his friend. Devadas was staring at him.

“Are you coming or not, Mani ? ” demanded Devadasan.

Mani did not reply but simply smiled. Devadasan suddenly went away picking up his *veshti*. Mani stood looking at the form of his friend till it had disappeared. Now he understood the full significance of what had happened

presently. As soon as his friend was out of sight, Mani left the field and went back to the hostel.

On the way to his room Mani stopped on the verandah in front of Devadasan's room and tapped. There was no reply. But to be sure his friend was inside. Mani peeped through the chink between the two closed doors. Devadas was reclining in his chair, staring at the direction of the noise.

"Deva, I am come. Please open the door."

Again there was no reply. Mani remained silent for a few moments and then said with apparent impatience :

"I say, why don't you open?" Receiving no reply Mani went away.

That night Mani had no appetite for his dinner nor had he any inclination to study. Perhaps Devadas was also suffering from the same discomforts, thought Mani. The difficulty, of course, was the result of the unpleasant event that evening. But the sudden remembrance of the injury to his dignity caused by Devadasan's unprecedented behaviour when he approached his door prevented his further approaches. But Mani thought and earnestly wished that Devadas would himself take the initiative in the reconciliation by going to his (Mani's) room sometime that night and thus spring an agreeable surprise on him.

* * *

* * *

* * *

Mani and Devadas were in the same class and had chosen the same branch of knowledge for their Optional. And they were the only students belonging to that Group that year. A better standard of mutual understanding did not exist between any other pair of students in the hostel. The two

friends could be seen together whether on the play ground or in the college gardens, or on the railway-station platform, so that one could easily form an association of ideas about them. Mani was a Brahman youth of fairly progressive outlook on matters religious and social. He would tolerate all forms of worship. But Devadas was an orthodox Christian claiming the right of redemption solely to Jesus Christ. Otherwise the two agreed with each other in all matters. And religion did not play any part in their day-to-day relationship. Therefore that was no point of departure for them. Both students were poor, perhaps coming under that category of Indian society which goes by the name of the lower middle class. The two again had more or less the same views on party politics. In short they agreed with each other on all matters private or public, worldly or academic. They agreed so well that they became exemplars of friendship in the hostel. "As between Mani and Devadas," all young men said when seeking to illustrate genuine friendship.

* * *

* * *

* * *

It was now 11 P.M. Mani usually slept at 9-30 when the attendance tutor would have come and gone. Devadasan went to bed even earlier leaving the tutor to take what measures he could in order to see whether he was inside the room. The tutor once advised him and later sternly asked him not to sleep before the attendance hour but admonitions had no avail with Devadas. But today Mani kept awake. He felt an insurmountable uneasiness. He tried to engage himself with a book, but soon gave up reading. He stepped into the verandah and looked in the direction of Devadasan's room. What a novelty! The light was burning in his room. Mani noiselessly walked to that room. The doors were closed. Mani peeped through the chink. Devadasan was sitting on his bed with his back fixed on the wall. Was he reading?

No, he was staring at the opposite wall. Mani could guess the reason for Devadas keeping awake and his sitting in a thoughtful mood. Mani walked back to his own room.

Mani lay awake in his bed. He tried to close his eyes but it seemed as though the goddess of sleep were also angry with him that night besides Devadas. Now a chain of thoughts occurred to his troubled mind—the basketball game, Devadasan's proposal to return, his courteous reply in the negative, so on and so forth, and finally his friend's ultimatum, "Are you coming or not?" Mani analysed the whole event and argued within himself for and against himself. Now occurred to his mind a passage from Thomas Hardy. "Sometimes more bitterness is sown in five minutes than can be got rid of in a whole life time." He found as a result of the analysis that he was not solely to blame. But all the same he felt that to a great extent he was responsible for what had happened; and if only he could have foreseen all that was to happen after his refusal, he would have avoided the situation by meekly agreeing to return to the hostel. But that was all a past affair. What was to be done now?

The next morning Mani awoke with a heavy heart. It was a cold morning.

Mani sat on his bed brooding. He did not like to go out for fear that he might meet Devadasan somewhere or other, say, at the tap where the students flock to wash their teeth or on the verandah of the bathrooms whereon the students stand and wait for hours together to get their chance, all the while tapping at the closed doors only to hear a "just entered" or "oil bath, please," or sometimes the two put together "just entered, oil bath." How could he consciously

avoid Devadasan's range of sight? Or what was the harm in casually meeting him? These questions occurred to him one by one. He could not find any answer. But then if he were to fall within his friend's ken, what was he to do? Should he smile at him in the usual manner? Perhaps it may not be returned. What then?

It was now nearing 8 A.M. The sun was fairly up in the sky. Beams of sunlight shot into Mani's room through the window. Mani rose, rolled the bed and went out to perform his morning ablutions.

It was a Saturday and there was no work. In the course of the day Mani did meet Devadas three times in the hostel quadrangle. On the first occasion, Mani, seeing him from a distance, turned his face in another direction. But soon he regretted that instead of bridging the gulf he himself was widening it. So he resolved to look in the face of his friend (now his enemy?) the next time. Accordingly on the second occasion he looked him in the face. But Devadas pretended not to have noticed his approach. On the third occasion their eyes met. Mani could easily notice a sad mixture of eagerness and remorse in the other's eyes. And Devadas could notice the same thing in Mani's.

* *

* *

* *

Mani spent another restless night and awoke early next morning. He took his bath and returned to his room. He thought of setting aside the heaviness of heart for the while by engaging himself in serious study. But he found that all enthusiasm had left him and his only thought was to find a plan of reconciliation with a friend whom it was worth while to entreat. In the ordinary course of events, he should be seen in Devadasan's room, or Devadasan should be seen in his. That day neither thing happened. Mani began to

philosophise on the events that had taken place the previous day. He could read some meaning in Devadasan's looks on the occasion of his meeting him for the third time. Might it not be a preamble to reconciliation? But the pity was that no further gesture came from the other party to justify the interpretation. Moreover an event had happened the previous evening which practically undid the interpretation; an event which dashed Mani's hopes of reconciliation with his estranged friend. That evening there was a lecture in the University Union Hall. Mani was a little late. So he occupied a bench near the doorway. As soon as Mani seated himself on the bench, the only other occupant of the bench rose and walked out of the hall. Mani turned to see who he was. It was Devadas. "What a cruelty!" exclaimed Mani to himself. But Devadas would not be so cruel as to refuse to become friends again, thought Mani. But how was it to be effected? A day and a half had passed without any contact with a friend whose continued absence for a few hours on previous occasions had seemed unbearable to him. Mani could no more allow the present state of affairs to continue. He thought that if a reconciliation did not take place that day, it could not take place at all. He had no mind to ask a third party to mediate in the affair.

*
* *

*
* *

*
* *

The bell from the dining section had gone. But Mani either did not hear it or did not care to hear it. He was still sitting in his room planning.

Tap—Tap—Tap. "At the door? Yes, at the door."

"Some friend come to pick me up on his way to the dining section" interpreted Mani. But Mani was in no mood to keep company with any person. With a certain amount of disgust

he opened the door. But the moment the door was opened Mani drew involuntarily aback. It was Devadas.

"Will you please return my note-book?" asked Devadas. His voice was low and was shivering in its note.

Mani could not answer, overcome as he was by the surprise. He simply looked at his friend. He could see that Deva's face was pale, eyes gone deep into their sockets. In a moment's time the eyes widened and tears could be seen filling them. At this Mani also was moved.

"I am a villain, Mani. Pray, forgive me," said Devadas, trembling.

"No. I was in the wrong. Pardon me."

Spontaneously the two embraced each other.

T. V. ANANTARAMAN,
IV Hons., (Philosophy)

THE BUDDING BOTANIST

(The short story that has won the five rupee prize.)

IT was a beautiful lake. On the high sloping banks there flourished wild plants. There were the creepers running here and there, the twiners rounding themselves on herbs and thorny bushes. Here and there were some wild roses and jasmines which wafted their sweet fragrance to the air. On the top of the banks there were slender tall palms gracefully nodding their heads. In the clear pellucid water of the lake a few ducks swam merrily 'quack-quacking.' The birds warbled their melodious notes from the trees. The green parrots flew from one bank to the other whistling. Mighty birds like the kite and the vulture soared high above the lake, ever manœuvring and manœuvring their circle with their eyes fixed on the depths of the lake so as to snatch away a foolish fish that might come to the surface. The vast stretches of fields were full of rice in sparkling velvety green. A narrow path from the lake ran through the trees into the village which was nearby. The whole atmosphere around the lake was sweet and fragrant.

To this place—the village and its surroundings—the Botany lecturer had promised his students to take them on a picnic.

The week-end holidays came; on a Saturday morning the lecturer and his pupils started for the village. All along the way the lecturer pointed out many plants and moved on discussing the important features of the plants. They went on without heeding the sun which now began to scorch them, though it was yet an early hour.

At about eight o'clock, after a walk of eight miles they reached the outskirts of the village. There they pitched a

tent under a huge banyan tree and after a short rest they went to the lake leaving the peon there.

They spent a good deal of time in search of rare plants around the lake. They made a good collection. They saw a palm tree with eleven branches; they were surprised; the lecturer remarked that it was a wonder in the plant kingdom and a freak of nature's.

Then they proceeded to a stream which was a mile away from the lake. But Chandran did not follow them. He got permission from the lecturer to stay there in order to collect some water plants. He took a snap of the unique palm tree from a suitable angle.

Feeling exhausted he flung himself on the green grass. He took out two hand-lenses from a bag which he had brought with him and so adjusted them as to make a telescope. He looked through it at the ripples on the water—those glorious ripples following one on another; now he focussed at the hopping birds on yonder bank and now at the winding path which ran to the village.

With straining eyes he looked. There was some one coming. Yes, it was a fair one. His eyes were fixed on the path and on the advancing figure. The figure slowly approached the lake. What a charming figure it was! Such large dark eloquent eyes! Such beautiful black curly hair! What an exquisite face! 'A flower sitting gracefully on its stalk', the embryonic botanist mused.

She ascended the bank with ease and with graceful steps. She stood on the top for a moment as if to breathe freely and looked round the lake; her eyes noticed Chandran lying on the grass. Some stranger, she thought. She slowly descended the slope and reached the water. She immersed her

brass pot into the lake; the water ran in with a gurgling sound. When it was full, with a jerk she lifted the pot to her waist. Ah, what a charming pose it was with one leg on the stone near the bank and the other in water! 'Click,' went the camera.

She raised her eyes to the bank. Chandran was standing on the flat top of the bank, camera in hand. Her whole frame shook with indignation like a string struck too roughly in a violin. But the next moment the injured dignity of that modest maiden-queen dissolved and disappeared. The colour rose to her cheeks; she blushed; those clear eyes sparkled with some indefinable expression. With one leg on the stone she raised the other and placed it on the bank. The stone went down on one side; down she fell with a thud splashing the water.

Down the slope did Chandran run but before he could reach her, she had helped herself. But the pot had run into the lake. Chandran was a good swimmer. In he plunged, and for a minute he was not to be seen. She was terrified and looked gloomily into the lake. The ripples went fast and fast and dashed the bank. Up he arose from the depths of the lake with the pot in his hand and swam to the bank. What a smile! A smile suffused her crimson face. He placed it on the ground and slowly walked to the place where he had left his things. She said nothing but looked at him lovingly.

Once more she filled the pot with water. She carefully lifted it to her waist and slowly began to walk along the path. With a heavy breath she ascended the sloping bank and reached the flat top. She turned round. Those two pairs of eyes met. Then she descended along the slope and walked towards the village.

"What a gliding step she has!" thought Chandran. He turned round to go to the camp, but could not take his eyes off her until they could follow her no more. Something strange and inexpressible had entered his soul. That lake which had looked beautiful a few minutes before was not so to him now; those sweet notes of the birds were now unpleasant. To him everything was desolate and barren! It seemed as if the spirit or the goddess of that place had flown away.

How her simple and innocent looks pierced him to the heart! That one loving glance seemed to chain him to her for ever. But to him, her simplicity and modesty most appealed. She was divine and angelic in his eyes. 'She seemed like a splendid angel newly drest, save for wings, for heaven.' With such disturbing thoughts he reached the camp.

II

After the meal—though it was a frugal one, they felt it to be delicious—they were lying in two's and three's.

"What is the matter, Chandra? A new light is in your eyes," began Vasu.

Chandran reflected for a minute. "Do you want me to tell you in botanical language.....?"

Before he could finish, Vasu cried, "In technical terms."

"Yes, a rose—a tender, sweet, lovely rose—a fresh bloom of rare fragrance in this village" replied Chandran.

"Lucky fellow; but don't pluck it from its stem, smell and cast it off. Reflect and then resolve."

**

**

**

The boys started for the afternoon search. Chandran felt weary and had no inclination to go after them. He again got

12650/1.

permission from the lecturer to remain behind ; all the others went in search of plants.

Chandran stretched himself on the ground. That girl was enthroned on his heart ; that sweet and lovely face floated before him. 'Nothing is sweeter, nothing is stronger, nothing is higher, nothing is more pleasant in Heaven or on earth than love'—said something within him.

* * *

* * *

* * *

Chandran was going along the narrow winding path that led to the lake. As he neared the lake, the cool breeze blew over him with sweet fragrance. What ! a voice— a musical note ! He stopped and listened. Yes, it was the sound of a voice singing—a full rich note that diffused through the cool breeze. Faster, faster he went ; more and more distinctly the note reached his ears. Oh ! sweetest of all sweet melodies !

One more step ; he was on the top of the bank. It was she ! the girl of the morning in evening charm ! He stood stock-still. What a voice that stirred his heart and filled it with feverish yearning !

Abruptly the voice ceased as if a hand were laid on the singer's mouth to gag it. Chandran found himself on the earth. He saw that girl—that very girl whom he had helped—sitting on the bank. A respectable good-looking man of over fifty was sitting with her. Perhaps he was her grandfather, thought Chandran. The girl told him something. The old man beckoned him to come near.

Chandran went to him and took his seat on the ground. The old man asked him his parentage, his native place, his education and all that. Chandran told him all. The old man listened to him and then said : 'But for you I should have lost

my Rajam. She is my only granddaughter. I shall never forget your help."

"No, dada, I haven't done anything. Anybody in my place would have helped her."

Rajam heard these words. A beaming smile spread over her crimson face.

The old man and the young fell into a deep conversation. They talked of this and that. They flew from one subject to another. Rajam occasionally joined them. Witty words followed; each tried to beat the others. But all the time Chandran was conscious of a new sensation—a something that beat wildly in his heart at the sound of her words. He stealthily noticed her more than once; she looked more beautiful than ever with that air of intelligence and overpowering sweetness.

The time for parting came. The old man asked him to come often to his house by the side of the little village-temple.

"Good bye"! the old man said when they parted. "Don't forget us."

"Oh, I will never forget you."

"Dear Chandra, you need not" came a voice and a heavy hand slapped him on his back. Chandran started up; he awoke from a deep slumber.

"A nice sleep or a nice dream?" put in Vasu.

Chandran rubbed his eyes; he found that he had slept for more than two hours. His friends had returned from the search.

"A Midsummer-Day's Dream" replied Chandran and yawned.

S. M. C. D. M.

IV Class.

WHO EXPECTED THAT?

(Has won an extra prize worth three rupees)

GOPU was just starting for his class, and the bell was about to go. The telegraph peon from the Post Office came all in a hurry and handed him a telegram. It was from his father. It ran as follows: "Your marriage settled. Start immediately—S. R. Iyer." Well, who expected that?

Gopu was in the Annamalai University. He was a student of the B. Sc. Class. College had just reopened and he had just begun to work in earnest for what you call a double first.

He was an inmate of the Hostel. He had thought, he did not know for how many years, that when the time came for him to marry, he would be permitted to choose his own partner. Now when he received the telegram he was rather hurt. Not that he was not glad to be married just then, but that he was sorry—sorry and angry—that he was to marry a girl of another's choosing. Like most of his fellow-students, he used to rail at Old Custom and parental tyranny. He was no doubt an obedient son, but he preferred to have his own views regarding matrimony. Straining a point, he sometimes went even the length of saying that old men in all matters, and parents in such affairs, had no right to views.

He immediately applied for leave, however; for, views or no views, he had a call from home to obey. He started for his village near Trichinopoly. Some of his friends accompanied him to the station and wished him a happy wedding. A few of course availed themselves of the opportunity to

make fun of him. But when the train started with a whistle all cheered him.

After a few hours' run the train brought Gopu to Tittai. There the train usually stops only for a minute. A young girl and an old woman were the only two persons waiting for the train. As soon as the train arrived, they both made straight to Gopu's compartment. The young lady tried in vain to open the door. The train was about to start. Gopu rushed chivalrously to the door, gave it a kick, threw it open, and helped the two passengers into the train. The young girl as soon as she got into the compartment looked up at Gopu. Her eyes seemed to say "Thank you, gentleman."

She was yet in her teens, slim and active, well-dressed, good looking, delicate and refined. She was every inch beautiful, with a round charming face, long hair, black eyes and rosy cheeks. Her eyes were alive and arresting. There was a delicate beauty in her chin. She had clever humorous eyes not without a hint of mischief in them for which Gopu thought he liked them the better.

It seemed to Gopu as if she had dropped from heaven. Gopu for some moments forgot all about the world. He was, as it were, a bee drinking her honey-like beauty. Her name, he came to know, was Kamala. Her grandmother called her by that name and thus gave Gopu that welcome bit of information.

Gopu now loved her with all his heart. Kamala's looks soon assured him that his feelings were reciprocated. Oh! What joy it was! Gopu was now a new man. True there were many lady students in his college; true, he was always too shy to look at them. But now he forgot himself

and looked at her many times. Kamala was afraid of the old woman. So she looked at Gopu only when the old woman was not looking at her. The old woman, fortunately was very tired and fell asleep. Gopu and Kamala availed themselves of this opportunity and exchanged amorous glances. But they were not able to speak. Not that they were afraid. These are occasions when silence, you know, is better than speech.

The train seemed to Gopu to be running very fast. One after another without the knowledge of the lovers did all the stations pass. The train soon reached Trichinopoly. Gopu cursed trains and speedy locomotion with all his heart. And so did his new friend seem to do too.

He got down from the train with very great reluctance. He waited at the station till the train started again. The train moved slowly. Their parting eyes met. He stood there till the train was out of sight—stood there the very picture of sorrow.

He then engaged a taxi and reached his house. All were very happy to see him. The neighbours wished him a happy marriage. Gopu could not understand all that. His mind and heart were with Kamala. His mother seeing his sorrowful face asked him 'What is the matter Gopu, are you not well?' Gopu replied "Nothing". He then tried to put on a cheerful face to please his mother and others.

Next day all started for the wedding. It was to be celebrated at Madura. They all arrived at Madura. They were shown to a spacious grand house. All felt joyful. The reception of the bridegroom was performed in all grandeur. To Gopu, however, there was no meaning in all that was doing. His person alone was there. His mind and soul were with Kamala. He had no sleep all that night.

The day dawned. The sun rose in splendour. The auspicious hour of his wedding was nearing. He thought of telling his father that he had rather stop it at that stage. But his respect towards his father prevented him. He was soon taken inside the bride's house. He was seated by the side of his bride. There were tears in his eyes. He did not like to look at the bride. No, he could not. How could he, while his thoughts were all far far away with Kamala. He was asked to tie the auspicious string round the bride's neck. Now, however, he could not but look at her. She too looked at him. They were both stunned. He could not believe his own eyes. He wiped his eyes and again looked at the form before him. He saw before him the perplexed face of Kamala. It *was* Kamala. Who expected that? Oh! marriages *are* made in heaven.

R. KRISHNAMURTI,

III B. Sc.

INSCRUTABLE ARE THE WAYS OF THE WORLD !

SITTING in an arm chair smoking the delicious State Express cigarette which he most liked, Ram Gopal was ruminating. "Life is a game of chance," he sighed, when one slowly entered the room and sat on a nearby cushion.

The new comer, with a pair of glittering eyes and a handsome countenance broke Ram Gopal's reverie with an intruding question "What is the matter with you, Ram?"

Ram still sat silent. The new comer again intruded, "You are not the man that you were, Ram; What has happened to you? Why are you changed?"

Ram Gopal knew that the matter was heart-rending.

Not a word could he speak; but he gestured to his friend, Jaya Silan, who had caressingly inquired about the cause of the change, this drooping in spirit of Ram, to come near him. His friend approached, took a casket to which Ram pointed, opened it and found a letter, old, worn out, torn in many places and showing that it had been preserved for about ten years.

Ram then spoke with pauses, "This is my father's last letter. He gave it to me when he died. He asks me in the letter to marry my cousin Nirmala; but you know I am madly in love with that Rukmani Bai. Being placed in such a position I am harassed like an ant surrounded by fire. On the one hand I have to obey the call of filial piety; on the other I have to seek my own satisfaction and happiness in life. Nirmala, though educated and accomp-

lished, does not strike me as beautiful; neither has she any forwardness that we associate with modern educated girls."

Jaya Silan sat silent for a minute and then said, "Poets may say 'Love at first sight is the true love;' they may say, 'Love is not love that changes when it alteration finds;' but look at the fact, the reality in life. Many are the couples that break the marriage bond by divorce. My advice is that you exercise your reason to the full and leave the rest to nature to decide. Life is chance indeed."

* * *

* * *

* * *

After this evening's conversation Ram took his hat and started for a stroll. It so happened that he saw Rukmani Bai when she was driving her car at headlong speed. The car ran over a young calf, left behind by its mother. The car stopped. With native sympathy surging within him Ram ran to help the wounded animal. Poor beast! It died before any succour could be given.

Rukmani Bai had been Ram's classmate in the High School. She looked a completely modernised girl and what ever one may say about her outward behaviour and appearance, she had an inward call of sympathy. Her heart, at sight of the poor calf, melted; tears trickled down her lovely cheek. In this scene of desolation now Ram met his sweetheart. Her image had haunted him day-in and day-out. Now that his idol was before him, he forgot the dead calf and indulged in a straightforward profession of love.

"Rukmani, romantic indeed it may appear. From the day I saw you entering my class I decided at my early age of fifteen (a discretionary age indeed in which to fall in love!) to have you as my life-partner."

Rukmani said in a soft and sweet voice, "you know I have had no University education. I may be rich; I may be good; I may be sympathetic; but does the world care for all that? I was left an heiress, moved in high society, learned their behaviour, if behaviour that can ever be called. Now that I see a sincere and true lover, however, I will accept you and be your love."

Eye spoke to eye, heart to heart. They separated in joy and, of course, tears. The dead calf was forgotten and left to rot on the way side.

Nirmala's father, Govinda Nath came to Ram Gopal and told him that his daughter had decided to marry none but Ram. Ram gave a curt reply. "I don't love your daughter; I cannot marry her; she is not beautiful."

Then Govinda Nath said, "Then my daughter shall remain a virgin as long as she lives," and left him.

Days rolled on. Many were the days that to Ram passed in pure joy. Ram met Rukmani on almost all days. They went together to the park, plays, cinemas, restaurants, music entertainments and wherever young men and women, in a free society, go and could go.

There was to be a cricket match between 'Rajmundri' and Adaiyar XI. Ram was the best batsman of his town, Rajmundri. He went to the field accompanied by Rukmani. He fared well in the game and scored his usual century. His team was victorious, all because of him. The reception given to the cricket hero was great. Nirmala saw Ram Gopal after the match and he her. He introduced her to Rukmani: "This is my cousin Nirmala, educated and accomplished. Rukmani did not reply. She read her own meaning in Ram's utterance concerning his cousin.

She felt that she had done a great wrong in dragging a man after her, the very man that, as it now dawned on her, Nirmala loved.

The incident passed unnoticed by Ram. Next day he found a change in Rukmani's behaviour. She was constantly trying to avoid him; she did not show the same affection and interest that she originally showed towards him. This change annoyed Ram; he felt it keenly and asked her, "What is the cause of this change in you? Sorrow will be my lot if you cast me away. In the midst of the many thorns of life there is to me only one rose and that is you. If that rose is denied me I lose my hope and all."

Rukmani quietly replied, "Ram, I have planned my life—a good life, as I conceive it. Now that I know your cousin's burning passion for you, I do not want to stand in her way. To day, why this very minute, I have come to take leave of you. Good-bye! I am going to tour India to do poor relief work and all that is in my power for my nation."

Before Ram could say anything she started away. After this sorrowful interview Ram was changed, changed indeed in all respects. Externalities and superficialities no longer attracted his attention. Next when he went to his cousin's house there was no body but Nirmala and her mother. Nirmala spoke to him kindly; her mother, though she still remembered his curt refusal to marry Nirmala, welcomed him with courtesy. Ram now found some divine beauty in Nirmala's countenance. He wondered how he could have had the heart to refuse to marry this seraph, as Nirmala now appeared to him to be. Every sentence, every word, that Nirmala spoke had something of a divine and musical touch which he could not explain. In a word Nirmala now appeared to him the very embodiment of

good nature and beauty. Just then Govinda Nath entered jubilantly.

He said to his wife, quietly ignoring Ram's presence, "Kamala, I have succeeded at last in finding a good bridegroom for our daughter. It is that wealthy Dinadayalu, the only son of a multi-millionaire. When his father dies he becomes the sole owner of a large property. Our daughter, I have decided, becomes his wife."

Kamala replied, "Riches he may have, but what about his character? He is a well known rake. Moreover Nirmala will never like him, she will try to shun him as a serpent; his very presence will be obnoxious to her."

Govinda Nath then said, "Whether you accept this proposal or no I am going to arrange the marriage. What if Nirmala does not like him now? She will like him by and by."

Ram, all the while, sat without speaking a word. His only concern was about the good and innocent Nirmala, whom he had a few month's before cast away as not coming up to the standard of an ideal wife to him. He could not intercede in this matter. How could he advise a father on the question of a daughter's marriage? How could he sit in judgement over a bridegroom chosen for a bride he had himself rudely rejected? But yet he showed clear evidence of his love in the direct and unadorned language in which he took leave of Nirmala. He said, "Nirmala, I am taking leave of you. Be good, and obey your parents in all respects."

A different scene was being enacted in another place. From Rajmundri to Rajkot Rukmani travelled doing social relief work. Jaya Silan, after he had graduated in the

University, sought employment and could find none. Finally he became a propagandist for a social upliftment society. It so happened that Rukmani and Jaya Silan met each other at Rajkot. Both were doing the same kind of work—the work of social upliftment. The woman, who had decided never to love any man after her final interview with Ram, loved now his friend Jaya Silan. Jaya Silan knew that she was the first love of Ram, but he could not help loving her himself. O Nature! your ways are really inscrutable. And

“Love, that is flesh upon the spirit of man
 And spirit within the flesh whence breath began
 Love, that keeps all the choir of lives in chime;
 Love, that is blood within the veins of time.....
 That binds on all men's feet or chains or wings:
 Love, that is root and fruit of terrene things—”

is really inexplicable.

Rukmani Bai asked Jaya Silan to marry her. *She* asked, that was the point. Jaya Silan wired to Ram to clear his conscience of an awkward burden. Ram replied asking him to marry her and cataloguing many of her good qualities. Ram wired again the next day. The contents of this telegram was different; it took a doleful twist: “Something urgent, please return.”

* * *

* * *

* * *

In Rajmundri there was to be a grand marriage; all the town was awake in the early morning and every preparation for the marriage of Nirmala with Dinadayalu was well undertaken. Kamala did not like the marriage and her spirits were drooping. The bridegroom was brought to the house with great pomp and splendour. But the bride was nowhere to be found. A band of men, women and servants

searched in vain. The police were informed. A group of policemen came. Instead of going on with the search they wasted time in questioning the inmates and servants. They searched the house but not elsewhere. In the house they expected to find some letter written by Nirmala ; and this they found in Nirmala's box. The contents ran thus:

"Dear mother, dear father, you know full well that my heart was given to another man, and you know well that I will marry none but him. My father cared for riches, my mother was timid ; she did not intercede on my behalf. I need no intercession, now that I know that my beloved loves me. I wrote to him and found that it was so. He said that his intercession at this particular juncture could be of no avail against my adamant-hearted father. Elopement is dishonourable to me. Nor would he himself countenance it. He suggested a plan and we follow it. Search for our bodies in the well inside the temple a furlong from our house. We pray that no more young and innocent couples shared the fate we share for no fault of our own."

Whether committing suicide is a fault or no fault, there was no time for any discussion then. The well was searched and the two bodies were found. Even in death Ram and Nirmala were together, each embracing the other.

It was not a light task laid on young Ram by the iron hand of fate. The highest and the most insistent of all duties—the duty of a son to his father—was fulfilled by Ram in his death.

Jaya Silan and Rukmani arrived at Rajmundri immediately after the receipt of Ram's wire but only to find the dead hero and his beloved. A stately funeral was

arranged and Ram and Nirmala were cremated side by side.

* *

* *

* *

Some days passed. There was again a preparation for another wedding. This ended in joviality. Rukmani and Jaya Silan were now man and wife. Time and again they spoke of Ram and Nirmala, and many were the tears that they shed over the fate of that hapless couple. Rukmani and her husband are now touring India instilling into the heart of everyone that they meet, the lesson of love and loving kindness to man, bird and beast.

S. K. ANNAMALAI,
Post-Graduate, (Econ.)

THE DILEMMA

ONE Sunday noon the heat was very severe. I was sitting on a chair beneath a fan, my mind engaged in deep thought. Some paper, a pen, and a dictionary were on the table in front. Lalita—my wife—entered saying “hullo, darling! Have you written the story? Wish you success and lots of money!”

“No, dear; I have not yet written the story, but I have sketched the plot. I can’t do it without your suggestions. Please listen, dear, as I narrate my tale.

“In Anand Babu Street at Calcutta, two pleasure cars were waiting in front of a house.”

“Dear, what is the title of the story; you have forgotten to mention the title!”

• “Sorry; I have given the title ‘*What to do?*’”

“Yes, proceed”

“One evening in Anand Babu Street at Calcutta, two pleasure cars were waiting in front of a house. The drivers and cleaners were busy loading the cars with luggage. Prakash Babu, a Government Officer, who was earning a thousand rupees per month was on transfer to Quetta. He was leaving for Quetta that night at 8. There was a small house which was five houses off to the right of Prakash Babu’s. There was a bench on the verandah. A young boy and a girl were sitting on it and talking.

“The boy was fair with black curly hair. His eyes were glittering and his person was astonishingly beautiful. His name was Umesh and he was the son of the late Johendra

Babu, who had been a leading lawyer at Calcutta. Now Umesh was ten years old and he was living in Anand Babu Street with Hemalata, his young mother who was very very affectionate to Umesh. The young girl who was conversing with him was Hemalini, the eldest daughter of Prakash Babu. Hemalini was a pretty beauty of eight. Umesh and Hemalini were bosom friends even from their childhood. They were studying in the same school. She was in the Fourth Standard while Umesh was in the Sixth. They could both sing very well. Umesh and Hemalini were learning music together. Their teacher used to hold competitions between them, and Hemalini was always the winner. On these occasions Umesh would quarrel with her; but the next day his bitterness would vanish and their love to each other used to reach its old level."

"Probably they loved as intimately as we did in our childhood" Lalita interrupted.

"Probably so" I said and went on.

"Hemalini was to leave Umesh in a few hours' time. She was very young and so she was very happy at the thought of going to a new place. But at the same time she was very sorry to part from Umesh. She had come to Umesh to take leave of him.

"'Hullo Umesh' my father has been transferred. We are leaving to-night and I feel very sorry to part from you. But 'what can I do?'

"'H-e-m-a-l-i-n-i' said Umesh; his throat choked with tears 'How can I live without you? Where do you go?'

"As Hemalini was young, she did not care to remember the place but she told him that it was some place which began

with the letters "Qua." 'Hemalini, God alone knows the time when we shall again meet. But I hope you will never forget me. You won't, Hemalini?'

"'No, never shall I; I shall remember you always'

"Thus saying she gave him her ribbon as a token of her friendship and love. Now she was called away by the servant and she was about to depart with watery eyes. She sighed a Good-bye.

"'Hemalini, just one word: will you promise that you will never forget the word which you once gave me?', asked Umesh. Hemalini cast a curious look at Umesh and said, 'What is the word? I do not remember anything.'

"With tears Umesh asked her 'Don't you really remember that promise which you made three months ago when we were playing on the sands of the river Ganges?'

"When she heard this a smile lighted her lips but immediately she felt shy and ran away without saying anything.

"Lalita, can you say what that word might be?" I queried.

"Yes. She had promised to marry him."

"That night Hemalini started for Quetta. Umesh was weeping throughout the night and was restless. Still as days passed, he began to feel quite at home. But the picture of Hemalini was deeply imprinted upon his mind like an image pressed on wax. In fact, with the passage of time, he loved her more and more. Hemalini at Quetta was always thinking of Umesh and frequently shed tears of love.

"Ten years rolled on ; so far Umesh did not hear anything of Hemalini, nor did she hear anything of him. Meanwhile Umesh completed his Medical Course and registered himself as a Medical Practitioner. Now his mother wanted to celebrate her son's marriage and she chose one Kamalini as the bride. Umesh however loved Hemalini. No one could erase her picture from his mind. He would marry no other person than Hemalini. He refused to marry Kamalini though she was very beautiful. He would have written a letter to Hemalini if he had known her address. His mother was very angry with him for disobeying her and she pressed him to marry Kamalini.

"Umesh would not yield to pressure, and he planned to run away from home. Just then a violent earthquake took place at Quetta. In it many were killed and many were injured. The hospitals were in need of all the doctors that could be employed. Luckily Umesh was appointed Assistant Surgeon. On the morning of his assumption of office, he was posted to a special ward. In a room therein, there was a young girl of eighteen, in bed, with deep injuries on her forehead."

Lalita at this glanced at me in a curious way which I really cannot describe.

"Lalita, what's the matter ?" I queried.

"Nothing ; proceed dear," she commanded.

"When Umesh went near the girl he looked at her face in surprise. He could not believe his own eyes. She too looked at him. She was his lovely Hemalini. Umesh became unconscious, fell down and expired. Poor fellow. God's will be done !"

As I ended the story thus, Lalita began to weep.

"Dear, "don't end the story like this for my sake." She now wept still louder.

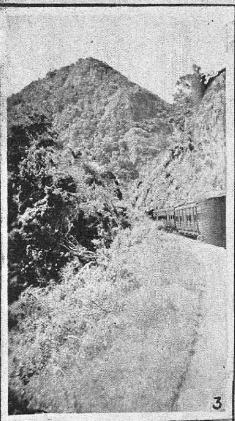
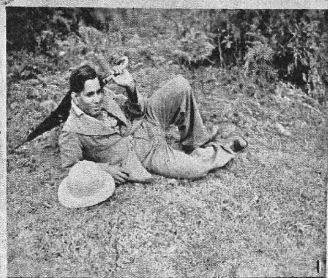
"Why Lalita, why do you weep? What's the matter with you?"

"Dear, you have told me our own story just changing the names and the end. Please, for my sake and for God's, do not end it like this. Let me not hear of your death even in a story. It pains me very much."

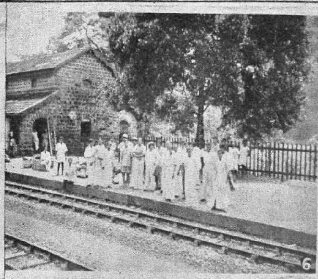
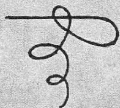
I was upset by her cry. If I end this story like this—that is, in a tragedy, it will be displeasing to my wife; and God knows I don't want to go against the will of my lovely Lalita. If I end the story otherwise, that is, with a wedding and all that sort of conventional stuff, I cannot like the story. I do not know what to do. I am in a dilemma. Story writing, even if it be only for the Annamalainagar Miscellany is no joke. I want all to know that.

K. R. RAMASWAMI,

III B. Sc.

IA
Botanical
Tour

FREEDOM AND AUTHORITY

THE main aim of Political Philosophy is to find out the proper relation of the individual to the state. Each political thinker has given his own view as the correct one. The problem that each person attempts is to fix the amount of liberty that is admissible to the individuals composing society and the amount of power that is allowable to the person or persons in authority. Because of the diversity of opinion among the thinkers many systems of political thought have come into existence. Of these Democracy and Fascism seem to-day the most important.

A correct definition of liberty depends upon the point of view from which we look at it. Let us look at it from the democratic point of view. This requires a historical sketch of how man has become what he is. Lord Acton said that the core and essence of human history is the development of human freedom, the progressive emancipation of the individual mind and spirit from the chains of custom and established authority. Man, as Aristotle has observed, is a social animal. It is only as a member of society that he can develop and exercise the faculties that distinguish him from beasts. In primitive societies the whole life of the individual is almost as completely determined by the will or custom of the clan or the horde as the life of a bee is determined by the customs of the hive. Any transgression of the customs would be punished. And whenever custom was broken by people of progressive outlook, there was a struggle between freedom and authority. But the complicated organisation of life called freedom began only then. It was, as it is now, very difficult to find the right adjustment between liberty and authority. Whenever there was victory for authority and custom, there was stagnation

and decay in society. Ramsay Muir thinks that this is the reason why civilisations like those of Egypt, of India, of China either died out or were ossified; they lost their vitality when they ceased to cherish an expanding freedom.

On the other hand we see the Western civilisation growing with success. If the Western civilisation has been able to dominate the whole world, it is due to two things: first to the enlargement of human liberty in the Western lands during the modern era; and secondly to the fact that the Western World, after many false starts, has found its way to an adjustment of the claims of liberty and authority such as no civilisation has ever attained.

This adjustment has implied a profound change of outlook regarding the purposes which governments exist to serve. In olden times governments tried to extend the power, wealth and glory of their realms and tried to forward the ideas and ambitions cherished by rulers. To-day the primary concern of democratic governments is the securing of peace, security and liberty for all their subjects, the provision of safeguards against the abuse of liberty by the strong at the expense of the weak. Liberty depends upon law and can exist in a true sense only under the protection and regulation of law. But the law is best made when it gets the consent of all the citizens.

What is liberty? Prof. Laski defines it as "the absence of restraint upon the existence of those social conditions which, in modern civilisation, are the necessary guarantees of individual happiness." But thinkers like J. A. Hobson will not be satisfied with the above definition. Hobson views this negative concept of liberty, viz., the removal of restrictions as a defect of the earlier democracies. What he means by the term *liberty* is more than the removal of restraints and

prohibitions. "It means positive access to opportunities for a fuller life and a richer personality."

The necessity for and the significance of the removal of restraints is best understood by the study of the idealist theory which is quite opposed to the true principles of liberty. A cardinal premise of Liberalism is the uniqueness of individuality. But the idealist theory presupposes the existence of a general will. Conformity to a code and even compulsory obedience to it is the very essence of freedom. But the inescapable fact remains viz., that one person's self is not a selected system of rational purposes identical with those sought by every member of society. There is no continuum which makes all human will one. We remain ourselves even when we join with others to obtain some common object of desire. The ultimate isolation of the individual personality is the basis from which any adequate political theory must start. Thus we reject the idea of a common will in society. As a logical inference we can state that all state-action is, at bottom, the exercise of the real will of society. For social life is not the product of a single mind. "Our rulers, doubtless, aim at the good as they see it," says Laski. "Yet what they see as good may not be so recognizable to us, and may well provoke in us the sense that life would not be worth living if their view were to prevail."

Man cannot dissociate himself from the state. He encounters the state some time or other being involved in the problem of whether or no he will obey the state's orders. Now, freedom exists in a state where a person knows that the decisions made by the ultimate authority do not invade his personality. Now every person who considers the relation of liberty to the institutions of a state will see that without Democracy there is no liberty. In democracy men are given the chance of making the government under which

they live, and in which also the laws that government promulgates are binding equally upon all. The franchise is, in a true democracy, extended to all the sane adults in it. The idea itself is based upon equality, without which there cannot be any liberty. Equality is an insistence that there is no difference inherent in nature between the claims of men to happiness. The idea of equality is such an organisation of opportunity that no man's personality suffers frustration for the private benefit of others. The franchise is only one of the organisations of opportunity. The other necessary features of democracy are the freedom to choose rulers at stated intervals, the separation of the judiciary from the executive and a Bill of Rights. Certain principles like protection from arbitrary arrest are enshrined in a document which cannot constitutionally be invaded either by the executive or by the legislature. In making far reaching decisions it is desirable that as many persons as possible who are affected by the result should share in reaching it. Due regard ought to be given to public approval or dissent. The contact among the public and their representatives in the legislature must be kept up. This makes decisions genuinely representative in character. But more than all these, there is another requisite: excessive concentration of power at the centre adversely affects the liberty of the state; the inhabitants of a given area will find far greater enthusiasm in their own affairs if authority in local administration is given to them than would be the case if control came from the distant centre.

The rudimentary aspect of liberty is freedom of person. The abolition of slavery was the first result in the first stage in the establishment of democracy. To-day it has been established that every person should be secure from any infringement of his right to life, liberty or property, otherwise than by the process of law. Next comes the liberty of thought,

belief, speech, publication and association. Thought culminates in the absolutist view. Any restriction put upon this is a hindrance to liberty. People must be allowed also to pursue their form of religious worship at their own choice. Next comes the liberty of speech. This freedom is curtailed even in some democratic nations to-day in one form or another. This freedom only means the freedom to express one's ideas on general subjects, on themes of public importance and not on the character of particular persons. The government ought not to inflict pain on persons unless there is commensurate social welfare in that infliction. "The best index of the qualities of a state is the degree in which it allows free criticism of itself." Again, people must be allowed to organise themselves in voluntary bodies either for the purpose of safeguarding their interests or for the propagation of ideas which they believe would remove grievances. But the realization of the idea must not be by violent means. Violence in the place of argument does not fall into line with Democracy.

The efficacy of the principles of Democracy is best brought out when compared with Fascist principles. The Fascist theory of the state is, in effect, the idealist theory to which a brief reference was made before. Mussolini defined liberty as the only freedom that can seriously be considered—the freedom of the state and of the individual within the state. Now the phrase 'individual within the state' needs explanation. An ordinary person in a democratic state understands by this that *freedom of the individual* connotes a state of affairs in which, as a rule, people are at liberty to act according to their fancies as long as they do not break the specific laws of the community—provided however that there are certain privileges and activities of the individual (such as freedom of speech) upon which the community may not infringe at all, not even by law. The individual is prepared to accept some limitations compatible with freedom. But the

Fascist definition 'within the state' is confusing. We saw that an essential principle of democracy is that the state must not be considered a unit *a priori* but an association of individuals. But according to the Fascist, the state is the basic unit and not the individual. Now we understand the term 'within the state.' The individual's freedom is the freedom of the cell to fulfil its organic functions. The cell is free to do whatever it can want, but it cannot want anything not desired by the whole organism. "Fascism is for the state, and for the individual in so far as he coincides with the state."

The same idea, viz., that the state is an organism may indeed be said to exist in a democratic country also. But the difference is that the collectivists take the comparison more seriously. To them the metaphor is not merely a figure of speech, but an exact picture of their relation to their community. Thus the limits of liberty conceived by the collectivists and the individualists is not one of degree, but one of substance. The collectivist cannot understand the term 'individual liberty' because his relation to the community being what it is, he cannot conceive of a possibility of realizing it in practice, in a healthy community. His definition of democracy is organised contrariness. A state in which individual liberty has actually materialised is as inconceivable to them as an organism whose every cell, instead of functioning in concert with the others, would walk off in a manner and direction determined by its individual license. But the Fascist never says that his individuality is restricted by the state, because he is aware of the limitations inherent in the conception of the individual.

This conception of individual-state-relationship is translated into practice in the Fascist state government. The democratic community is held to be established by its individual members for the purpose of benefiting them, pro-

viding protection for their interests. Now, one of the dangers to individual interests comes from the state itself. The menace of state absolutism can best be checked by the separation of powers. The idea is to keep the authority delegated to the state in separate departments, an elective legislature to enact laws, an executive to carry them out and a judiciary supervising the adherence of the executive to the laws enacted by the legislature. But in a Fascist state, there can be no use for this kind of structure. Since it is conceived as an individual unit the purpose of separation of powers is meaningless. Fascist communal policy—the collective will—is determined by an *a priori* authority; a Fascist leader is the Head of his government; not a branch of it.

The same principle is used in law-making. Democratic law, viewed as a whole, is the sum of the majority principle imposed on the freedom of individuals, restrictions which are themselves restricted. Thus the law under Democracy only goes to increase liberty of person and property in the state. Moreover every one has free access to law which is stated in the Bill of Rights. But, according to Fascism, the state is the supreme power and swallows the freedom of its individual members by its very conceptions. Logically, therefore, the Fascist law can only consist of restrictions which the community through the mouth of its leader imposes upon itself—and which, in turn, are always restricted and supplemented by the Fascist 'higher law.' The 'higher law' is revolting to a democratic mind." The Secret Police administers this law. "The 'higher law' is that part of the collective interest which is not law, and with which consequently the ordinary police has nothing to do. The task of the police, secret or ordinary, in a democracy is investigation, trial and sentence (in case of guilt) to the punishment prescribed by the law. But the duty of the Secret Police in a Fascist country, the Gestapo in Germany and the O. V. R. A. in

Italy, is the enforcement of the communal interest regardless of what the position of law may be in a particular case. Naturally, it does not adhere to the procedural requirements with which Democracy seeks to make the citizen safe from oppressive measures.

The right of independent thinking is suppressed by dictatorial governments. This they do precisely because the function of education, for the Fascist leaders, is to give the power to the people to hear and to read without the ability to criticise what is heard and read. "A government based upon force," says Prof. Joad, "and maintaining itself through fear has every incentive to keep its citizens uneducated, and because uneducated, uncritical. Hence education under a dictatorship aims at substituting a readiness to accept the ideas of others for a capacity for forming one's own." On the other hand the educational policy of a democracy is directed to enable the citizens to use their intelligence in the most effective way. A critical and informed public opinion is a prerequisite of democracy. Democracy grows in strength in correspondence to the competence of the citizens for it is the citizens that make a democracy.

The other aspects of liberty, freedom of speech, press and association are also repudiated, because the dictators find that necessary to make their own power secure. Mussolini said that "Fascism conceives of the state as an absolute, in comparison with which all individuals or groups are relative, only to be conceived of in their relation to the state." It is on this principle that trade unions, owing allegiance to a movement that is internationally rather than nationally organized, are regarded as excrescences upon the body of the state. In Germany the Jews are persecuted, because they owe allegiance to the International Jewry, which extends beyond the bounds of the Nation-State. Thus, every organisation within

the state is an expression of the spirit, and extension of the being of the state. The newspapers are there, not to disseminate news and information, but to serve the community; "free within the state," they are nothing but individual mouth pieces of the communal will and purpose. The same is true of the radio and the movies.

The Fascist discipline cuts at the root of liberty. It involves an unswerving purpose of mental coordination, of surrender of individual consciousness, and of devotion without reservation, of every activity of body and mind to the collective will. We have shown already the fictitious nature of the collective will. Fascist discipline means the complete adjustment of the individual, the change from an independent human mind to an intellect capable of working in a group and through a group, and towards a goal, not chosen individually, but always common to the whole community. This coordination to the group will, which in effect is the dictator's will, cannot be achieved at once. Continuous organization, propaganda, constant supervision, control and correction are the milder forms of securing coordination. Any dissenting voice should be segregated from the flock of the faithful. The Germans found concentration camps useful for that purpose; the Italians the volcanic islands. Fascist governments suppress individual opinion not merely because of the fear of being overthrown, but because it is the fundamental conception of their system.

There is excuse for the existence of dictatorship in a country only in times of emergency. It may become necessary because the single unfettered will of the individual can operate with far greater promptitude, decisiveness and efficiency than the composite and corporate will of a body of debaters. But to retain dictatorship in normal times is to convert the medicine of the constitution into a staple diet. To deprive

the citizen of all share in the government of his country is to degrade the standard of citizenship, and to create a passive and servile type of humanity. Dictators' rule can have no touch with public opinion. Under Dictatorship there is no organised opposition ready to assume the responsibility of office. Fascism in Italy and National Socialism in Germany stand supreme and solitary. In those countries there is no easy method to have a change of government. To obviate the the peril of revolution, dictators do not shrink from adopting the extremest measures mentioned in the previous paragraph.

Most men, according to Aristotle, are slaves by nature. There cannot be any other statement more revolting to the ears of the democrat. To-day however this is true of those who enrol themselves as "shirted puppets" vowed to the destruction of liberty. Of course, we do not deny the fact that people are only too ready to be led by a leader; but the choice of the leader must rest, not with the leader himself, but with the people. Perhaps the present day dictators claim that they have improved conditions within the states. But the ideal of democracy is self-government rather than good government. Bernard Shaw says that Democracy is the means by which a people can assure itself of being governed as badly as it wants to be. Abraham Lincoln asserted that self-government is better than good government. But is there any essential antithesis between the two?

The progressive emancipation of individuality has been the main cause of progress. But Fascist Philosophy with its rule by a hierarchy, authority and discipline tries to reverse this liberating movement, that is, to sentence civilisation either to stagnation or to ruinous collapse. The Nation-State either breaks under its own weight or finds itself at war with more peaceful neighbours. An example of it we find in the present war. If progress is to be retained, the freedom of the

individual must be maintained against any attack. The way of democracy is the way of progress and it must be pursued at any cost.

T. V. ANANTARAMAN,
IV (Hons.) (Philosophy).

“WHEN THE LORD LAUGHS”

Being a causerie on the romantic grandeur of some devastating influences on Human Life.

“O, deep is the ploughing of earthquake. Deep is the ploughing of grief. But oftentimes less would not suffice for the agriculture of God”

—De Quincey, in *Savanna-la-mar*.

THE romance that lies behind the terrible manifestations of geographical changes that the Universe is every day undergoing is very often ignored. The wonderful natural phenomena like earthquakes and volcanic eruptions, thunderbolts and meteoric showers, are enchanting cycles of operation, essential for the maintenance of the Cosmic order. A description of their cause and effect affords a story at once entertaining and instructive, a vivid spectacle that provides endless interest. Looking a step further, one is able to see that these apparently devastating influences on human life are in reality the gigantic mechanisms employed by the Creator for tilling up the earth's soil or safety-valves for the earth's internal energy.

Evidently earthquakes are the result of the weakness of the earth's crust. It may appear paradoxical to say that the weakest points on the earth are near huge mountain chains. The formation of these mountains was in itself due to the weakness. When the world was still a ball of fire, the molten mass of granite and clay in such regions was easily upheaved to lofty heights; and later, these solidified into enormous mountain chains. Thus long chains of mountains instead of adding to the strength of a country only indicate its weakness. This explains why the region of greatest quake disturbances extends from Kamtschatka through Japan and the Philippine Islands to New Guinea and New Zealand. Ano-

ther belt passes from Alaska to Tierra del Fuego along the coasts of the Americas.

The enormous weight of the solidified rock and granite presses on the already weak crust and causes it to sink. For sometime this sinking is not perceptible, but suddenly subsidence occurs in jerks, and shocks spread. The mountains themselves very often quiver under the shock, and these tremendous vibrations travel through air and earth and can be recorded in any part of our Globe by delicate instruments called seismographs.

One of the drastic effects of the quakes is the "clefing" of the earth into fissures. Sometimes these clefts are two to three hundred feet wide, and, after engulfing big cities, close again. A case is on record about an earthquake in Japan in 1692, when one such fissure reopened and shot out mangled remains of animal and vegetable life and emitted nauseating odours.

It is not necessary that tremors should occur on land alone. Ninety per cent of quakes have taken place in the depths of the oceans, causing the death of huge sea giants and once or twice over-turning liners. Billows rise to big heights and sweep far into the inland carrying boats and ships in their trail, not of course taking them back on the return journey. In 1755, during the Lisbon earthquake, the sea rose up to sixty feet and submerged the shattered city in a few minutes.

A few funny anecdotes have been quoted by Mr. Risdon, about the erratic effects of earthquakes. In Assam in 1897, ten thousand square miles of land were bodily shifted by sixteen feet. A road was moved by eighteen feet sideways without being damaged. Chile, the world's most disturbed spot experienced an annual rise of one foot. A whole district

once sank by twenty-nine feet without any serious loss of life or goods. In 1588, a fissure drank all the water in the Thames leaving the river dry near London. In Japan on an average three to four shocks occur per day so that most of the Japanese do not take note of houses shaking to and fro just a few yards off.

Volcanoes are similar to earthquakes in their drastic effects. The molten mass of uncooled lava in the interior of the earth shoots forth through weak spots, in much the same way as water is forced out of a rubber ball. Often the sinking of the earth in some regions creates excessive pressure on the interior and results in a volcanic outburst in some other region. The reverse may also happen, the mere activity of a volcano resulting in earth tremors. Both however are immediately due to rocks.

A volcano in action should be a fine sight to see. Rock and mud, clay and dust, are melted into one viscous liquid and shot forth to a height of a few miles. Huge stones weighing tons are forcibly hurled aside. Ashes spread for miles around; this ash is a fine preservative. Excavations at Pompeii revealed everything in a state of wonderful preservation. The lava that spreads for miles, burning anything that might come in its way, is very fertile soil for any kind of plant to grow on. Puzzolana, from which a kind of cement is made, is a constituent of molten lava. Opal and other rare stones have been picked out from volcanic mud. Pumice and scoriae, soft stones much in commercial use, are also the products of a fretting volcano.

Mr. Risdon gives a description, vivid and spectacular, of the scene of a volcanic eruption in the Krakota Island. For generations the volcano in the Island had been inactive, but in the spring of 1883 indications of an impending outburst

were manifest. Rumbings and murmurs started and continued for months. Towards the end of the summer the explosion occurred and the island got shattered to pieces. The convulsion, said to be the worst of its kind, damaged property at a distance of a thousand miles. The hellish noise was heard three thousand miles away, rebounding in every one of the islands of the Indian ocean. The dust and smoke created wonderful atmospheric effects, for months on end. To some people the Sun appeared red, to others the Moon green and the stars yellow. Wonderful sunset colours were witnessed in the South Sea Islands. It was long before the dust and smoke subsided. For some time Krakota was sterile and ash-covered, though today it again shines forth in luxuriant tropical verdure.

There are about three hundred active volcanoes on the earth now, of which about two hundred are on islands formed by eruptions from beneath the sea. As the earth's crust gets thicker and thicker the number should decrease, so that it is reasonable to expect that the phenomenon will be non-existent at some future date. But it is calculated that the earth will also become a dead world like the moon before the last volcano blows out. No rosy prospect, that!

More enchanting than these occurrences on the earth, are incidents recorded in the unturned pages of the mystery-book of the Universe. The inter-stellar influences have not been revealed to man in their fullest grandeur. Grand they ought to be, if we judge from their effects on us. One may mention among others, the meteoric shots seen so rarely. Huge pieces of granite or other mineral come hurling through the atmosphere and alight on our little planet with tremendous force, burying themselves deep into the soil or getting shattered and strewn over a vast area. These pieces are in a state of bright incandescence and often burst forth into a

shower of beautifully coloured specks. Iron and stone are the common meteoric substances, but sometimes minerals unknown on the earth have also been isolated. Meteoric iron is said to be of such excellent quality that it will remain un-rusted for years.

For a long time these were supposed to be only fragments of the earth thrown out by one of her terrific explosions beyond the field of her own gravity. These remained circling round the Sun ever since until the earth in one of her erratic movements chanced to go near them and draw them back to herself. Now it is supposed, with not more reason, that these are very tiny planets revolving independently round the Sun like any other member of the Solar System. We somehow go near them and they are pulled to our midst.

Shooting stars are only meteors on a lesser scale. The pieces are so small that when they travel with tremendous speed through the atmosphere, the frictional heat makes them glow and emit light. Before they reach the earth however, they are completely dissipated into vapour so that we see only a trail of fire darting past the sky and vanishing. Once or twice grand sights have been witnessed when quite a swarm of these shooting stars dashed across the sky every minute as if shot from a heavenly bow by the Divine Archer. Such hails are believed to occur at regular intervals, so that not improbably we may have more chances of seeing some. Though they are beautiful themselves, their effects are not so nice, and but for the atmosphere, "they will leave few living beings to remember them."

This dissertation on the romance of the destroying influences on the earth will be incomplete if mention is not made of some of the erratic manners of natural electricity. In

olden days timber hulls of ships used to get over-charged with this natural electrical energy ; later this charge used to discharge slowly into the damp atmosphere in the form of luminous balls, characterestically called "Saint Elmo's Fire". Yatchts have been known to be set on fire. Now-a-days, however, the steel masts of ships easily conduct away this charge avoiding destruction to the liners. It is the atmosphere again that conducts the electrical charge of the clouds under the heavy pressure. This causes the heating of the air and flashes of light. The conduction follows the line of the least resistance and anybody or thing coming into contact with this conducting string of air meets the same fate as a man touching a naked high-tension wire. The force is so great that some men struck dead by lightning have been found stripped naked and their boots torn off and carried yards away. A pitchfork was once snatched from the hands of a worker, twisted into cork screws and thrown a mile away.

The stories of the gigantic destructive forces leading the world towards ultimate ruin are endless. The pessimistic philosopher exclaims that it is the return for the endless story of sin told by the human race. Injustice and jealousy, selfishness and hypocrisy, they seem to feel, deserve these and more. But in the spirit of genuine optimism let us believe that upon these our sorrows, the Lord rears 'from human intellects glorious vintages that could not else have been'. So let the mysterious Laughter continue and make the future generations to flourish.

S. R. GOVINDARAJAN B. SC. (Hons.)
(*Research Scholar in Physics*)

A NAGAR NIGHT SENSATION.

"Making night hideous, and we fools of nature
So horridly to shake our disposition
with thoughts beyond the reaches of our souls".

THE ghost rumour succeeded for a time to put us all in a flutter. Its visible effect on me was to banish all sleep. One night in particular, I barricaded my room against all possible entry by the ghost. But barricades, not being sound-proof, a cry of "ghost! ghost!" pierced my ears and made me spring to my feet.

What I heard a good many others too had heard. A crowd had gathered in the quadrangle. With all my fright and confusion of mind, I had arithmetic enough to calculate that the might of a ghost was superior to the might of a strike; the crowd that night was numerically stronger than any on those memorable strike nights exactly this time last year.

The crowd was vocal. Amidst the indistinct hum, could be heard the words of those people who are peculiarly fond of hearing their own voice. Ghost stories were related. Edgar Allan Poe was beaten hollow. Ramu told one story; Kittu another more thrilling and Sambu a third to beat all the rest.

The hostel sweeper was a practical politician. He disdained stories and story tellers and pinned us down to the practical realities of the situation. "You are pretty nice fellows" he cried, "with your education and your English. But how are you going to face the ghost? Your stories won't help you. You see, the idol at the tamarind has had no *puja* any day this one year. Face its wrath and go hang."

Thoughtful people in the crowd nodded approval to the sweeper's admonition. Guru, the least unpractical among us was the first to speak after the sweeper's harangue. He called attention to Venkuttu's case. "Little Venkuttu in his eagerness to be earliest at the bath room rose at 4-30—I mean A.M.—and made towards the Section. He saw a weeping lady near the gate, making towards him with what he considered a horrible yell. Straightway Venkuttu was off his feet and was struck all of a heap. What do you say to that?" queried Guru.

Sinu from one corner of the crowd promptly answered the query. "I say this to that: Were I Venkuttu, I should have sent the weeping lady packing. It is not the Venkuttus of our place that are going to win swaraj for the country. If ghosts there were, I shall beard them all. That shall I."

Some were impressed by the speech; some indignant at the claim; a few inclined to put it to the test. These last prevailed. Sinu was asked to lead a troop of volunteers to the tamarind tree of the ghost's occupation. He was promised real assistance in bearding the ghost if bearded it he would. Sinu was evidently upset at thus being taken at his word. Heroics, you see, are not always safe! But Sinu wanted to be as good as his word. He came forward. Several crowded round him and egged him on to the march. I was of the number. To cowardice I confess; but I tell you, my curiosity got the better of my cowardice. Believe me, Venkuttu himself was of the number. How could I then reasonably show the white feather?

"I am told ghosts are silver-haired" put in Venkuttu, holding his sacred thread in his hand and uttering *Gayatri*. "Silence" commanded Sinu, and took a step or two forward. A sudden fierce flash of light on a background of a gigantic,

(terrifically gigantic) being in what we thought a superhuman human shape. Sinu measured his length on the ground. The suddenness of the occurrence and the strangeness of the apparition made another man of me. I stepped into the place which Sinu had quitted and was standing near Sinu's prostrate form.

Ah! now, the flash of light again! The dreadful form! Erstwhile a hero in spite of myself, I was struck down in spite of my heroism. I fell over Sinu. Horror held the band of followers mute; and expectation made the rest of the crowd breathless. In the midst of the silence rose a voice, hoarse, grating but clear. "Who are you and what are you all about?" The words were those of the new watchman of the hostel, an officer of the New Order, imported to keep us from fear, harm and all the rest of that.

We don't know about ghosts. We don't want to know. So far as our hostel goes all the ghost we now know of, is the burly, bulky, terrible-looking, hoarse-voiced watchman, with his extra powerful battery light.

V. SUNDARAM,

III Class.

OH THESE NAMES!
OR
THE UNSEEN MEN OF THE SILVER SCREEN

IT was 6.15. I was in the theatre. "Kapalkundala", the New theatre's hit was toward. A bell was heard. The lights were switched off. "Silence Please" was flashed on the screen. A sigh of relief went forth from the audience. Silence, of the variety we call pin-drop in this country prevailed. The auditorium was all attention. On the screen appeared the certificate of the board of censors. After that the head of an elephant, the trade mark of the New Theatres. Then appeared a list of names.

Scenario and Direction.....Phani Mazumdar.

Music and direction.....Pankaj Mullick.

Photography.....Dilap Gupta.

Audiography.....Shamsundar Ghose.

Editing.....Subodh Mitter.

Etc. Etc.

Etc. Etc.

As these names appeared I could hear murmurs. Some of the audience were saying "Oh these names! Who cares for them? Sheer waste of time and film-material." I pondered for sometime, and must honestly admit, wondered too. Then I realised how the general public remains ignorant of or indifferent to movie-picture production. How many of them knew that without these technicians they would not see their favourite stars on the screen? Many of them have no idea of those that are responsible for the production of a picture: the director, the sound recorder, the cameraman, the film-editor and others. These are the men behind the screen. True they do not appear on it—but it is not the less

necessary or less worth our while to know about the part of each of them in picture production.

For producing a picture, the prime requisite is a story which when adopted is sent to the scenario writer. The scenario writer gives the story the necessary "treatment." That is, he puts it in terms of shots, scenes and sequences. He divides the story into small parts and adds the directions for erecting settings and for shooting the scenes. This treatment involves the knowledge of the camera, direction, music and instruction to the actors.

The story in the scenario form is given to the director. Sometimes the scenario is written by the director himself.

A director directs the picture. He is in charge of the whole production. He allots parts to the artists according to their personal artistic expression and capacity. He sees too that such and such things are prepared for production, namely, erecting sets and getting ready costumes. The director must not only be a man of intelligence and far-sight but must possess histrionic talents and be well versed in the fine arts. The success or ruin of a picture depends upon the director. The director can make or mar the artists. It was Bhavnani who brought Sulochana to the forefront. It is to Shantaram that Shanta Apte owes her debut and success. It required Himansurai to make Devika Rani the beloved of the millions. In the south it was Subrahmanyam that made S. D. Subbalakshmi the reigning queen of the Tamil screen.

The director has many to assist him; the assistant director, the music director, the art director and others. The assistant director is usually in charge of the financial side of picture-production. The art director is in charge of the artistic side of the production: of costumes and

settings. He must be an authority on fine arts and in the bargain, a creative artist. There are an army of sculptors, masons, carpenters and workers under him.

Many of the settings are faked ones. Sometimes real life-like things are indeed erected. But often pictures are painted and photographed; miniature sets are very frequently utilised. These when photographed as a 'close up' resemble real ones. The collision of two trains or the bombarding of a bridge, or any scene that would be difficult to have in reality, is had in miniature and a "close up" of it is taken.

When the scenario is ready and the artists are selected orders are given to erect the settings. Here comes the property man—familiarily known as 'props'. He supplies all the material necessary for erecting settings. The property man must be able to supply at short notice anything from a pin to an elephant.

The script girl supplies the dialogue to the artists and sees that they have studied their parts well. In foreign countries they employ a girl for this purpose. But in India, the script girl is usually a man! And then, in every studio they have a pundit to look to the pronunciation.

When everything is ready the rehearsals begin. The music director comes with his orchestra and song rehearsals begin. Thus the stage is set for the actual taking of the picture. Costumes are supplied to the artists and make-up is supplied to give them the appearance of the characters they have to render. The costumes are adopted after judicious research, as they have to suit the time and occasion of the story. For a story depicting the Mogul period dresses worn in Mogul India are used.

Make-up is an art in itself. It requires skill and intelligence. There are special artists for this purpose. By

make-up, the artists are made to appear older or younger than they really are, as befits the rôle they play. Many are the cosmetics and other materials used for make-up. Powders, paints, wigs, beards, Plaster of Paris and even fish-skin are used. The list of materials used would beat hollow the pharmacopoeia of the Mediaeval Medicine-man. Sometimes faces are twisted by means of special instruments.

The camera-man comes first in importance among technicians. It is he that actually takes the picture. The spools of the movie camera are filled with raw film and when the picture is taken, the film is moved at a speed of 22 feet per minute—the speed with which the film moves when exhibited. Many are the photographic tricks which look marvellous on the screen. “The Invisible Man” and many other pictures are entirely the products of such skill. Even in ordinary films, there are usually a few scenes which are the handiwork of the camera-wizard. The usual tricks employed for the ordinary Indian pictures are the composite shot, the fast-and-slow drive and the back-hand move. The composite shot is either several shots taken on the same strip of film or a scene taken through a prism. In the fast-and-slow-take, when the picture is taken, the film is rolled faster or slower than the usual rate of 22 feet per minute. If the motion of a cart were taken with the film moving at a faster rate than 22 feet per minute, it would appear in the exhibition of the film that the cart was going exceedingly slowly. It is a frequent sight in pictures to see people jumping to great heights. It is a clever back-hand move. The person actually jumps down from a high place and the picture is taken. Then it is reversed; and so in the exhibition, it seems as if the person had jumped up.

The sound recorder or the audiographer is also called the “mike.” His job is to see that the sound is recorded well.

He must see that all foreign sounds are eliminated and that the sounds are got in their correct pitch and volume. He sees to it that the heroine's whisper is not likely to break the ear drums of the film fans and that the snapping of a twig is not recorded with the sound resembling that of a twelve inch log falling from a great height. The most important of his weapons is the microphone—the wonderful magic ear which not only hears but also transmits the sound. On the taking of pictures the microphone is always hidden in flower pots or under tables and chairs or is hung over the heads of the actors in such a way that it does not appear in the picture.

When everything is ready, the shooting commences. Only a few scenes are taken in a day. It takes months and even years to complete a picture. When the sets are ready and the technicians at their posts, the director says "shoot". A bell is rung. There is absolute silence. A red light is flashed. Then a green light. The cameras begin to whirr. The artists recite and act. The "mike" is busy. If anything goes wrong "cut" says the director. The actors stop acting, the music stops, the cameraman stops and the sound recorder ceases work. The director explains what has gone wrong and corrects it. The shooting again commences. The next time it might be the cameraman or the sound recorder or again the director himself that gives the order to stop. Thus almost every scene has to be acted over and over again till everybody is satisfied. When the last cut is called, the cameraman puts the film in the can and sends it to the laboratory to be dipped in "soup". The next day the director sees the "rushes" of the previous day's "stuff"—"rushes" are the days take of the film projected inside the studio for examination by the director. The exposed film is "stuff" and the unexposed film is "stock". If it contains "grief"—footage which might as well be cut out—or if it is n. g.—not

good—retake becomes necessary. If the work is satisfactory, the director says O. K. and a universal sigh of relief goes up. The precious reel of celluloid is stored up in the magazine. Reel after reel is thus added until a complete picture is produced.

After the whole picture is taken the film is sent to the editor. The editor edits the picture. He cuts away unnecessary portions, joins up the various disconnected shots, and introduces titles and explanatory notes wherever needed. It is he who sees to the continuity of the finished story. The sound film is also edited and then 'dubbed' on to the picture. After the synchronisation of sound, as many positives as are needed are taken. Sometimes as many as five hundred positives are taken. That was the case with the film 'Karma'.

The picture is then sent to the Board of Censors. The Board of Censors is a body appointed by Government to see whether the pictures are fit for public exhibition. They usually cut out those portions, if any, that are likely to affect public morals or are politically harmful.

After the certificate of the Board of Censors is obtained the film is sent for exhibition, usually through the medium of distributors. And we see the All Talking, All Dancing, All Singing, Mighty Mythological of Musical Extravaganza.

K. KADRIDUDIN,

II Class.

DRYING OILS AND VARNISHES

Classification :—

Varnishes can be classified under two distinct heads viz., (1) Spirit Varnishes and (2) Oil Varnishes.

Utility of Varnishing :—

From a mere utilitarian point of view articles like, iron, wood and leather, are coated with varnish to the following sequences :

1. In addition to giving a beautiful and an artistic appearance, the impervious film or coating of varnish preserves the articles to which varnishes are applied, from the usual and natural wear and tear proportional to the use from the oxidising action of the atmosphere and the moisture contained therein, and, in short from all the extraneous disintegrating and corrosive action and influences by weather, noxious gases and some corrosive acid fumes.

2. The presence of antiseptic and toxic substances which form the constituents of the resins—a main ingredient of varnishes—protects the varnished articles from the ravages of insects.

Composition of Varnishes :—

The main substances which enter into the composition of a coating of varnish are resins and drying oils.

Resins are generally mixtures of shellac in spirit also termed spirit varnishes. These spirit varnishes, on drying, only give a brittle layer containing almost unchanged original resin.

Substances used in Varnishes :—

The solids used in the making of oil varnishes are amber, copal, resin, asphaltum, various pitches and so on ; and those in spirit varnishes are shellac, sandarac, Benzoin, accroides, and some kinds of pitches like Burgundy pitch.

Some Traits of Varnishes :—

1. "*The consistency and the durability*" of the varnish are mainly due to the proper and relative proportion of the three ingredients, oil, resin and the volatile solvent.

2. The "*brilliancy and lustre*" of the varnish is due to the nature of the resin selected. The greater the quantity of resin added to a definite quantity of oil the greater is the lustre and the dazzle of the coating.

3. The "*brilliancy*" of the varnish depends on the refractive index of the oil chosen being greater.

Drying Oils used in Varnishes :—

Definition of a Drying Oil:— "Drying oils are those oils of vegetable origin which, being liquid at ordinary temperature have the property of gradually and progressively absorbing Oxygen from the superincumbent atmosphere and change eventually, by insensible gradation, from the original condition of a fluid oil into solid elastic substances insoluble in the usual oil solvent."

Thus the term "drying" is most conspicuous when applied to Drying oils. Usually what we mean when we say that a substance dries is that the substance loses its water molecules and thereby suffers a diminution in weight. But in the case of a drying oil, it is just the reverse. The oil gradually absorbs Oxygen from the air and increases in weight.

The greater the power of an oil for absorbing Oxygen the greater are its drying propensities.

The fact that drying oils absorb oxygen may be proved by adducing a simple fact. People who constantly sleep in newly varnished or painted rooms suffer from headache. This is due only to the insufficiency of Oxygen in that atmosphere.

Function of the Drying Oils :—

The first and foremost function of a drying oil, as one of the ingredients of varnishes, is to dissolve the resin to have in a fluid condition.

Another function of considerable importance is to increase the thickening of the coating of the varnish or paint and also to form a harder, more stable, more anti-corrosive and anti-erosive layer.

Part Played by the Drying Oil :—

As one author on the subject puts it, the drying oil is nothing but a vehicle or carrier. The oil, in drying, cements the pigments to the objects to which the mixture is applied. Thus it acts as a vehicle just as slaked lime is the agent which binds the sand in the mortar to the wall by forming a solid unbreakable mass. The vehicles must have high drying properties. Thus when a drying oil is used as a vehicle it is so to dry as to bind and consolidate the pigment in such a way that the combined layers formed by the dried vehicle and the pigment will withstand the heat of the sun's rays and the erosive action of the weather, by giving, on drying, a coating of high melting point, great elasticity, great imperviousness and great durability and resisting both natural and artificial reagents, and solvents.

The Chemical Constitution of Drying Oils :—

The best possible explanation, from the study of the process, of drying of the oils is all that the different glycerides—salts of acids like linoleic acids and glycerine—which form the composition of a drying oil are oxidised when they transform the oil into a solid mass. Thus the drying of the oil is a kind of “metamorphosis”. The more an oil contains glycerides the more easily it dries. Hence to stimulate the drying properties of an oil the glycerides are to be rapidly oxidised.

The Drying of the Oil :—

The drying of the oil can also be stimulated by the influence of the following :—

1. *The degree or extent to which the oil has been refined.* The raw oil, containing too much of mucilage foots, must be clarified and cleared of those mucilages.
2. *The age of the oil.*
3. *The temperature* at which the oil is allowed to absorb Oxygen.
4. *The addition of certain substances called driers.*

Various salts like linoleates of lead and other lead and manganese salts are added, depending upon different manufacture. The salts of lead and manganese used in Britain play the role of carriers of oxygen, being themselves oxidised first into peroxides and then imparting the excess of oxygen to the oil. But this catalytic action is vigorous when the oil has been exposed to air and in the form of a thin coat.

Treatment of Oils with Driers :—

Various methods are in operation of which a few are given below with the main theory.

Brinks method :—A small quantity of a mixture of oxide of manganese and a salt of lead is added to the oil in the ratio of 2 : 6 and a current of air is passed through the mixture which is well agitated.

Bouis process :—The Oleate of lead is used instead of the above mixture.

Leibig's process :—Agitation of oil with water litharge and basic acetate of lead.

Detection of Adulteration in oils Drying :—

A pure drying oil, say for instance, linseed oil, must give a characteristic colouration * with sulphuric acid—10 drops of oil and 3 drops of acid—known as the sulphuric acid spot test.

* Yellowish tint passing quickly to orange then to bright red darkening gradually to brownish black.

S. VARADARAJAN B. SC.,
(Old Boy.)

THE LIFE OF A KAMPONG DWELLER

THE enchanting and peaceful country of Malaya lies situated in the south east corner of Eurasia. It is a narrow peninsula having as its backbone a range of mountains running from north to south. The whole country is thickly covered with forests, and the forests are so dense that scarcely a beam of sunlight ever penetrates to the ground; and the twisted coils of the creepers lie scattered about the ground making it difficult for one to walk through the forests. It is inside these forests that we find the wild life of Malaya, of which the features that are worth remembering are the tigers, the leopards, the orang-utangs, the crocodiles and a thousand and one kind of birds. Inhabiting the denser parts of the jungle are the Sakais, a timid and barbarous people of the country. They hunt down the monkeys and other harmless animals with their only weapon—the blowpipe.

The inhabitants of the Malay Peninsula are called the Malays. The country well abounding with wealth attracted peoples from other parts of the globe. No other country in the world can boast of so cosmopolitan a population as Malaya can. The foreigners who went to the Malay Peninsula to acquire wealth have settled down around the industrious centres whereby the numerous towns sprang up; but the Malays, ignorant of town life and unwilling to quit their native places, settled down in villages to a mode of life handed down to them by their ancestors. These Malay villages go by the name of Kampongs.

A Malay Kampong consists of a few houses at irregular intervals nestling among cocoanut palms, arecanut palms and fruits trees of many kinds. A wooden house thatched with nippah palm leaves and supported on poles some seven

or eight feet above the ground for fear of wild animals, forms a typical Malay hut. Often the hut is built above water.

It is very quiet and peaceful in a kampong. The cool breeze gently kissing your cheeks, the rustling of leaves and the gentle rippling of the cristled waters of the pool beside you, and the sweet songs of birds, all lend music to your ears; while the multitudes of butterflies sit upon the fragrant flowers or flutter in the morning air. This sea of luxuriant vegetation like a never ending green carpet upon the earth, takes your thoughts to a fairyland. As you are standing under the cool shade of the mangoesteen tree, you may stretch your hand and pluck some violet coloured mangoesteens. Eat them; how sweet they are! Ah yes, you find yourself in a veritable paradise.

Once as I was standing under a durian tree, expecting a 'durian' to fall, I met my Malay friend Mat Ahmed. He lives in Kampong Boyang, a fairly big kampong half a mile away from Taiping the capital of Perak. He addressed me in Malay. Being born in Malaya, I was well versed in that language; and I returned his greetings with the usual expression "salam malaicom". His eldest son Manaph is studying in the King Edward VII School at Taiping; his daughter still attends the vernacular school. He took me to his house and gave me some durians, the taste and smell of which are known only to those who have eaten them. They only can realise how pleasant they are. While I was eating them he portrayed to me his simple kampong life.

"I am an old man", said he, "the prices of rubber and tin have gone down. I sold my small rubber estate and bought an acre of paddy field. But I am old and hardly work in the fields. My eldest son who is in the Cambridge

Junior does not like to have even the paddy field. He is urging me to sell it. None of my sons will help me in the fields. They are educated and consider manual work too low for their status. Manaph wants to become a clerk in the General Post Office. I shall thank Allah the Almighty, if he succeeds.

"I drive the private car of the Tuan Mr. L. T. Hall, and he gives me fifteen dollars per month. This income is just sufficient for me and my family. My son gets a government scholarship..."

Finding his eloquence a bit boring, I switched off the subject and asked him if he knew anything of the international situation. After a delay of two minutes, he said proudly "my son knows."

Here the conversation ended. I was not there to test the ability of his son, nor would I willingly discuss with him this subject; for I was totally ignorant of European politics myself. Just then, his son, who had gone for the musketry parade, returned. Mat saw the opportunity and said "Manaph, our friend wants to know something about the international situation. Just tell him what you know." My situation was getting difficult. I pleaded headache and slipped off.

During his leisure hours he goes out fishing. He is a professional crocodile hunter. When he catches a crocodile he sells it to a Chinese towkay or landlord for a few dollars. In his compound there are fruit trees of every variety which Malaya could boast of. There are strong smelling durians, juicy rambutans, sweet mangoesteens, big yellow guavas and mangoes in his compound. The Chinese fruit seller Ah Leng comes during the fruit seasons and Mat sells his fruits cheap to him.

Occasionally, Mat goes to town. Winding his way slowly along Stephen's Road and down the Main Road, he sights the white walled busy town of Taiping, with rows of two or three storied shophouses built neatly and elaborately in straight lines as though they had been drawn with rulers and set-squares. As he nears the town he sees the busy traffic traversing the network of tarred or macadamised road.

He enters the 'verandah' of the shophouses and walks along it to avoid the burning rays of the sun. He pauses enviously at every shop and gazes at the wares displayed. He goes past the foul smelling salt fish shop, the Mohammedan provision shop, the Japanese toy-shop and stands in front of the Chinaman's cotton goods store.

The Chinese shopkeeper speaks to him in a friendly way, slaps him on the back and takes him into the shop. The shop is large and spacious and is fully equipped with articles of every description. Mat gazes at the striped *sarongs* hanging down from the ceiling and at the piles of cotton goods. He goes from one end of the shop to the other. The shop-keeper brings down pile after pile for his inspection. At last he selects one. The shop-keeper wants one dollar and twenty cents for it. It is too dear. He must find another shop. There are many shops like this in that town and he could get what he wants anywhere else. This thought makes him step lightly out of the shop. With his khaki cap tilted to the left and his hands in his pockets, he leaves the shop and steps into the street. Streams of cars are going up and down the street. The street is crowded. Cyclists are dashing across; lines of idle rickshaws are parked in rows on either side of the street. Street hawkers are pushing hand-carts full of edible stuff. Mat buys a cent's worth of ice-water to quench his thirst.

As he crosses the street he remembers that he would have to purchase a pound of beef. He goes to the market. He has to pass through the fish market. Shrimps, prawns, shellfish, flat fish and many other varieties are lying about. Chinese fishermen in black pyjamas and with their dirty shirt-sleeves rolled up stand brandishing long curved knives. But Mat is not interested in fish now. He crosses the pork stall and reaches the beef-market. His purchase over, he leaves the busy market and the noisy town behind him and goes home.

It being festival day, Mat and his family desire to spend the night at the Lido theatre. Having purchased third class tickets they find their way to the seats through the massive granite pilars. The theatre is well illuminated and the polished brass gleams. Mat thinks that he is somewhere in a palace. He and his sons take their seats on the benches. His wife and daughter go over to the women's balcony which is crowded with Chinese girls. A moment later the lights go out and everyone sees and enjoys the thrilling picture 'King Kong' upon the Silver Screen.

P. KANAPATHY PILLAI,

I Class.

THE UNIVERSITY ROVER CREW

Rover Scout Leader : Mr. R. K. Viswanathan, M.A.

Asst. Rover Scout Leader : Mr. K. S. Sankarasubba Ayyar,
B. Sc. Hons.

Shivaji Patrol

1. P. Lall Singh, II U. C. 2. V. Arumugam, IV B. Sc.
(*Patrol Leader*)
3. K. Damodara Thampan, 4. K. M. Subramanyan,
IV B. Sc. II U. C.
5. N. Lakshminarasimha 6. K. K. Kanapati, I. U. C.
Rao, III B. Sc.
7. K. Surendra Rao, I. U. C.

Bharati Patrol

1. K. V. Achuthan Nayar, 2. P. N. Rajakrishna Menon,
IV B. Sc. (*Patrol Leader*) IV B. Sc.
3. M. Jayaraman, II U. C. 4. S. Rama Bhat, III B. Sc.
5. D. Venugopalan, I U. C. 6. D. Ramachandran, II U. C.
7. S. Sitaraman, IV B. Sc.

Tilak Patrol

1. T. Pattabhiraman, 2. K. Venugopalan, II U. C.
III B. Sc. (*Patrol Leader*)
3. S. Rangasvami, III B. Sc. 4. Abdul Hameed, I U. C.
(Bye.)
5. M. K. Madavan, III-Hons. 6. S. Fazul-uddin, I U. C.
7. T. Sundaramurti, III B. Sc. 8. M. N. Srinivasan, I U. C.

The Crew consists of twenty-two members and they are divided into three patrols. In addition to the usual Scout activities the Crew has been doing rural uplift work for the past two years, bestowing special attention on the Harijans. During term time, the members go to a neighbouring village every Sunday morning with a gramophone, books, slates, maps etc. After going round the village, they enter the cheri and first collect the Harijans by playing the gramophone. They then distribute the slates and books to those assembled and teach them for an hour. With the help of Physiology-charts they advise them on various topics touching personal hygiene, contagious diseases, prohibition etc. Before they leave the cheri, they clean the place and give useful suggestions to the Harijans as to how to keep their surroundings clean. The visits are also used for collecting reliable data for the Crew's Rural Survey Questionnaire.

Rural work

<i>Village visited.</i>	<i>Date.</i>
1. Sivapuri	23—7—39
2. Kothangudi	30—7—59
3. Kanthamangalam	6—8—39
4. Chidambaranathanpet	20—8—39
5. Usuppur	3—9—39
6. Palayapattu	10—9—39
7. Kusavanpet	14—1—40

Special occasions

1. On 1—10—39 the three patrols went to the Harijan quarters in Usuppur, Kothangudi and Kanthamagalamb villages for distribution of sweets to Harijan children in connection with Gandhi Jayanti and Scout Day.

2. On 9—11—'39, the three patrols went to the Harijan quarters of Tiruvetkalam, Usuppur and Kothangudi villages and distributed crackers and sweets to Harijan children against the Deepavali celebration.

3. On 18—11—'39, the three patrols went to the Harijan quarters in Chidambaranathanpet, Kothangudi and Usuppur villages, to ascertain the damage caused by the floods with a view to organizing relief if necessary.

4. Seven members who stayed here during the Christmas holidays helped the public of Chidambaram during the Ardra Darsan Festival on 26—12—1939 and 27—12—1939.

Camps

1. One day's camp at Vakkaramari on 13—8—'39.

2. Two days' camp at Vallampadugai on 27—8—'39 and 28—8—'39.

3. One day camp at Kovilampettai on 3—12—'39.

In all these camps, the neighbouring Harijan cheris were visited and propaganda work was done.

Parades

Two parades were conducted on the University grounds on 29—10—'39 and 5—11—'39.

Weekly Meetings

The Crew meets every Friday night in the Den at 8 p. m. These are the weekly meetings when lectures on hygiene and on a general topic are delivered by two members. The speakers for the next week are also decided at the same meeting. Routine business is then transacted.

The members assisted the University authorities in regulating admission etc., on the Sports Day, the Founder's Day and the Convocation Day.

THE BOTANY TOUR.

WE of the Botany Department of the University started on a tour with a grand and ambitious programme before us. Leaving Annamalainagar on Friday (Oct. 6, 1939) we reached Kodaikanal Road on Saturday. We hired buses and went up, by a winding road cut through rock. On our left was an abyss full of trees and twigs. Some of us felt giddy but none missed a sight of the coffee plantations. Who would? Coffee is our elixir of life. Nor did we show less curiosity about the long and thick columns of plantains and the patches of cardomums.

There is the 'Silver Cascade' on the way up—that beautiful waterfall which you see in photo. No. 4. We reached "Lynwood" bungalow in the evening. We had some grub there and went out to see Bear Shola (no fear of bears there,) please) and collected some plants like Rasp-berry (*Rubus*) with its recurved prickles and *Hypericum* with bright yellow flowers. Photo No. 2 shows us returning from this jaunt.

The next day we went to Fairy Shola (which has however no fairies to show) and collected a curious form known as Sundew (*Drosera*), remarkable in the plant kingdom as they are insectivorous. A great variety of contrivances for capturing insects are made use of by carnivorous plants. The leaves of *Drosera rotundifolia* are covered with peculiar tentacles, the glandular extremities of which discharge a viscid acid secretion. A small insect which comes in contact with the tentacles is caught in the sticky secretion, and in its ineffectual struggle to free itself only comes in contact with other glands and is even more securely held. Excited by the contact stimulus, all the other tentacles curve over and close upon the captured insect and surround the small prisoner

more closely. Some similar carnivorous plants are the *Utricularia* (bladder-wort) and *Nepenthes*.

From Fairy Shola we proceeded to Nettle Shola where there is an abundance of stinging nettles. "The stinging nettles (*Urtica*) possess stinging hairs the heads of which break off at the slightest touch and piercing the skin, pour off their poisonous content which may cause severe inflammation. But some species of *Urtica* provided textile fibres in times before cotton was discovered and were again employed during the war."

Next we went to the Pillar Rocks. See Photo No. 5. It was there on a tree that we carved 'A. U.'—to immortalise our visit! Thence we returned through a pine forest. All conifers to which the pine belongs are very tall and profusely branched. The pine is called Christmas Tree. If G. K. C. had visited this forest and seen its bloom, he would not have written his "The shop of Ghosts: a good Dream." Nature has strewn plantations of mushrooms (சாங்குடை) of various kinds on the bed of the forest. The poisonous variety we found in abundance. Many of them are highly coloured. The poisonous forms belong to the species, *Amanita*. Photo No. 1 shows our Lecturer exhausted, yet smiling, after a scrutiny of this forest.

In the evening we feasted our eyes on the electrically lit town of Periakulam on the plains. We saw it from the high altitude of 'Croaker's Walk.'

The next day at 10, we went to Tiger Shola; we passed through an area of pears (*Pyrus Communis*) and plentifully helped ourselves to the fruit. In Tiger Shola we saw *Lianes*. "The *Lianes* are climbing plants which have evolved out of a struggle for light and space. These are able, without great

expenditure of material in the construction of columnar stems, to raise their foliage above the shade of the forest and obtain stronger light. It is the rope-like stems of *Lianes* that render many parts of the tropical jungle almost impenetrable." On the outskirts our field of vision covered numerous plants including the Giant ferns or Tree-ferns (*Cyatheaceae*).

The next morning we started on a journey on foot to Palni. That, we thought, would enable us to avoid the giddy drive in a bus and.....and.....save some money! We were tempted to do it also by the wrong information we had that Palni was only fifteen miles from Kodi. It was really twenty-six; and when we really got there, we saw that it was 7-30 P.M. and felt that we were but living corpses. The soul of goodness in this thing evil was that on the way we got a Horse-tail plant (*Equisetum*), the only genus of the existing family *Equisetaceae*.

Our Lecturer was angry that we had divided ourselves into batches on the way, and refused to lead us any further. But his anger was short-lived. He did lead us further. We entrained for Tenmalai. On the way we passed three long tunnels cut through the rocks. Photo. No. 3 shows us at just the entrance to one of them.

Among our collections at Tenmalai, *Mimosa* and *Gnetum* call for mention. "The *Mimosa* sensitive plant (*Mimosa pudica* or 'Touch-me-not') exhibits seismonastic movements. Seismonastic is caused by variations in turgor; it is connected with an escape of liquid from the cells into the adjoining inter-cellular spaces. Here the leaf stalks and leaflets are provided with mobile organs, the pulvini. Upon any vibration of the leaf all its parts perform rapid movements. The leaflets fold together and the primary leaf-stalk sinks down. *Gnetum* is of interest because it occupies an intermediary

place between *Gymnosperms* and *Angiosperms*. We got also Vanda, an epihyte with its velamen.

From Tenmalai we did not proceed further. We could not. For one thing we ran short of funds. For another we could not agree as to our destination. Our Lecturer solved the difficulty by deciding to turn back. We did turn back.

Though we might have had a longer trip, we are thankful to Providence first, our University next and then to our Lecturer for what we did have. We had amusement coupled with instruction.

‘*Naturalist*’

OUR ECONOMICS TOUR

21st of Dec. 1939. The examinations were over. Thank God. We left for Bangalore in the night. We were a jolly group of sixteen including our Lecturer Mr. V. G. R. We represented the Econ. Dept. of the University and we were going on an educational tour.

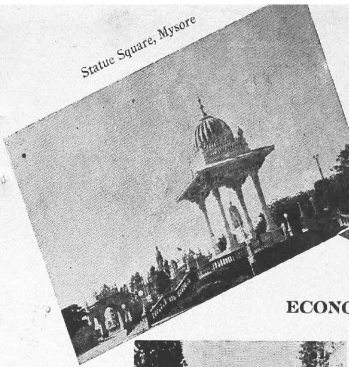
Passing through country where we saw temples without idols and rivers without water, we were at Oorgaum on Friday night.

The next day we visited the Champion Reef Gold Mine and saw the various processes in mining, from the spot where the gold bearing rock was taken to that where the soft gold was separated from the mercury amalgam.

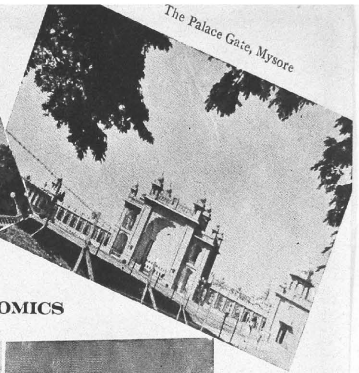
We next arrived at the deepest shaft of all, going down to a depth of 8000 ft. Before getting into the lifts we were asked to sign our names (not our wills, thank God) on a printed sheet of paper—a precaution the Company took against being made responsible for any danger to us that might occur. We were then given each a straw hat which we donned in right jolly spirit. We got into the lift. It was locked outside. All of a sudden, a jerk,—and we went down, and down until about a minute later we found ourselves at a level 4000 ft. below the earth's surface. There we were in the gold mine proper. We saw long tunnels. The whole place was wrapped up in darkness. Had they not carried lights there, the darkness would be cimmerian. As for the air, it was mighty stuffy.

It was really a sight—white gold-bearing rocks, many gold reefs, the miners at work, some looking out for fresh reefs, others hewing down the rock, others collecting the lumps and still others pushing the trucks to the place of the

Statue Square, Mysore

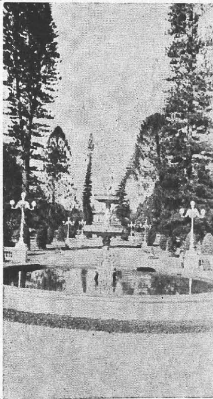

The Palace Gate, Mysore

ECONOMICS

Lalbagh,
Bangalore

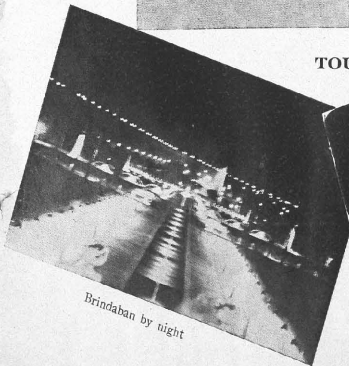

Tippoo Sultan's Tomb
Seringapatam

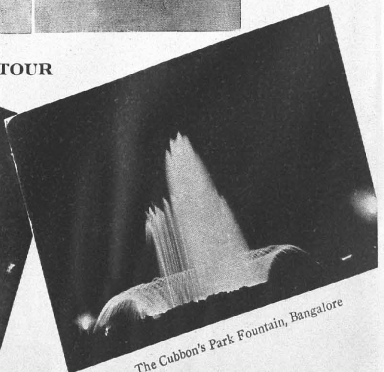

TOUR

Brindaban by night

The Cubbon's Park Fountain, Bangalore

lift. We were perspiring fearfully. It was a real relief when we got back to the lift, got into it and got up to where we could enjoy day light again.

The Kolar and Oorgaum mines are all the mines that India has. The Oorgaum mine was established in 1885. In it alone do 24,000 men work. India produces 2 per cent of the world's yearly output of gold.

In the after-noon we took train to Bangalore and duly reached that place. We stayed in the Central College Hostel where we saw the dancing cooks—a wonder of wonders. Even on our way to the Hostel we saw many of those things like the Institute of Technology for which this city is justly famous.

The next morning we made a jaunt round the city and saw other things of interest. They all appear in the photos that accompany this sketch. The best of all that we saw was the Lal Bhag, a place that much stimulated the ardour of amateur photography in us.

That evening we left for Mysore. At Mysore we enjoyed the hospitality of the Maharajah's College Hostel. Oh! the things and places we feasted our eyes on, the next day! Mysore is essentially a city of lights and fountains. The roads, buildings and parks are kept as neat as a new pin.

The next day—Monday—we hired taxis and went to Seringapatam. There we saw Tippu Sultan's Summer Palace on the bank of the Cauvery, his formidable fort and the fearful dungeon wherein he is said to have chained and imprisoned his British prisoners. Our next object was Tippu's tomb, an impressive structure beautified by Persian architecture. We were asked to take off our shoes in respect. In the high-vaulted room all was quiet and solemn. There was a faint but pleasing aroma in the atmosphere. The ivory carvings

were splendid. The pillars were of black marble, shining and very smooth. On either side of Tippu's tomb there were those of his wife and son.

From Seringapatam to Brindavan. We got there by five in the evening. From the gate we walked along the dam and were soon before the full glory of Brindavan. The fountains were lovely. Some of us snapped them. Then we took boat and rowed over to the other side of the pool there. Soon the lights were on. At seven at night, Brindavan is Paradise in reality. The place is one of the beauty spots of India—some say, of the world.

From Brindavan to the Chamundi Hills by taxi. Seen from on those hills, Mysore is some intricate piece of workmanship in diamonds and emeralds. There are really good things in our country. Would that our countrymen knew that!

The next day, we saw the Government Sandal Wood Oil Factory, the Mysore State Railway Workshops and the Silk Factory. On the day following we went to Sivasamudram. Two engineering students took us round the place. We went down to the Hydro Electric Generating Station by trolley. The Sivasamudram Hydro Electric Station transmits current to Mysore, Bangalore, Bhadravati and Kolar.

Soon were we back at Bangalore where we visited the Soap Factory and the famous Tata Institute. The Porcelain Factory, the Lamp Factory and the Glass Factory are noteworthy things in Bangalore.

When the hour of our train neared, we bade Bangalore good-bye reluctantly. For taking train at Bangalore meant Annamalainagar again, hum drum and work.

P. LAL SINGH,

II Class.

OUR OLD BOYS

MR. P. VAIDYANATHAN, one of our Hons. Graduates of 1934 has been awarded a Scholarship by the Sydney University for higher studies in Economics. He is leaving for Australia shortly. In just recognition of his deserts our own University has granted him a Fellowship of Rs. 150/- a month besides a liberal kit-and-passage allowance. When we saw and congratulated him the other day on the laurels he had won, we found him the same modest young man he has always been. But we would have him know that he cannot object to *our* being proud of him.

Mr. N. ANANTAPADMANABHAN passed with distinction the Chemistry Honours Examination of 1937. He lately took a very high rank in an all-India competitive examination for Federal Secretariat Assistants. He has now received a call to go to Delhi and take up a post. An unemployed graduate yesterday and a Federal Secretariat Assistant to-day! Well, talent and industry have wrought the alchemy.

Mr. S. TIRUGNANASAMBANDHAM, M.A., L.T., is on the Sanskrit Staff of the Presidency College, Madras. We have many Presidency College O. B.'s on our Sanskrit Staff here. These Presidency College O. B.'s, we trust, are fairly paying back their debt to their Alma Mater.

Mr. R. MAHADEVAN, M.A., (Philosophy) belongs to the 1936 batch. Till recently he was one of our Research Scholars. He has now gone on a liberal scholarship to pursue research in the Indian Institute of Philosophy, Amalner, East Khandesh. Good work—the more it is *silent* the more it *tells*.

Mr. S. SRIRAMAN, M.A., M.Sc., has our warm congratulations on his promotion to a lectureship from a demonstrator-

ship. We presume he must have demonstrated (his ability, of course) so well as to extort this recognition.

Mr. V. PASUPATI, M.Sc., however, led the way to this recognition and promotion. As a Demonstrator in Chemistry he was also a Research Scholar and won his M.Sc. Degree and subsequently his lectureship.

Mr. S. ARAVAMUDACHARI, M.Sc., was a student of the old Sri Minakshi College in 1924-28. He joined our staff in 1933 as a Demonstrator in Chemistry and simultaneously became a Research Scholar. At the end of his research he found both his "result" and his lectureship.

Mr. S. KRISHNA PILLAI became a B.Sc., in Botany here in 1936. He subsequently went to Benares and came back from that holy place purified into an M.Sc. and refined into S. K. Pillai. His Alma Mater gladly received him in this condition as a Lecturer in Botany.

Mr. V. SITARAMAN, M.Sc., distinguished himself in the Mathematics Honours Examination of 1935. After two years of research work, he left for Bombay and is now back in our midst, as a Lecturer in Mathematics.

Mr. R. VENKATARAMAN took the Hons. Degree in Chemistry in 1937 and, immediately after that, became a Demonstrator in the University. His was a case of leaving college without leaving the college.

Mr. S. SANKARASUBBAIYAR, B.Sc., (HONS.) has become a Demonstrator in Physics. While he was at college he was on our Editorial Board in 1937. We are happy to welcome to our midst and felicitate our quondam colleague.

Mr. T. N. KRISHNAMURTI, B.Sc., (HONS.) graduated in 1938 and pursued research in Chemistry for a year. At the

beginning of the present academic year, he had an easy passage from Research to Demonstration in our Chemistry Laboratory.

Mr. S. RAMASWAMI, B.Sc., (HONS.) his class-fellow did even better: without his intermediate step of research, he became straightway a Demonstrator in Chemistry simultaneously with Mr. Krishnamurti.

Miss K. TANGAM, B. Sc. we must not omit to mention among our "Old Boys"! She passed the B. Sc. Degree Examination last May and was immediately appointed a teacher in the Ramakrishna Mission Girls' High School at Mambalam. We cannot help thinking that the authorities of that school knew Miss Tangam's ability and virtues as well as her teachers here in the University did, and were only waiting for her B. Sc. results to be published.

PUSHPAVALLI & CO.,

GARLAND MAKERS & COMMISSION AGENTS

ROSE GARLANDS	::	BUTTON HOLES	::
LACE GARLANDS	::	SCENTED SANDAL	::
JASMIN GARLANDS	::	SCENTED STICKS	::
OTHER GARLANDS	::	SCENTED CHUNAM	::
FLOWERS	::	BEEDAS	::
BOQUETS	::	ETC. ETC.	::

Can

be had at exceedingly **CHEEP RATES**. Service is our motto.

D. NAGARAJAN,

FLORIST,

WEST CAR STREET,

CHIDAMBARAM.

SRI RAM ELECTRIC COMPANY

11, WEST SANNIDHI,
CHIDAMBARAM.

— *Electric Dealers and Government Contractors* —

BULBS, WIRES, CABLES, LAMP-HOLDERS, SWITCHES,

:: CEILING ROSES, ADAPTERS, FANS & OTHER ::

:: ELECTRIC GOODS can be had at CHEAP RATES ::

Safe and sound wiring our speciality!

Satisfactory service guaranteed !!

MANAGING DIRECTOR

 P. BHAKTAVATSALU c/o **S. PARTHASARATHI CHETTI.**

श्रीः

काफीषोडशिका ।

एकोनविंशे शतकेऽत्र लब्धां

नूत्नां सुधां "कापि" पदामिधेयाम् ।

ये वा न जानन्ति मनुष्यलोके

न ते समर्हन्ति निजासुमत्ताम् ॥

१

यस्याः पुनर्निर्वचनप्रयासो

विभङ्गुरो दार्शनिकैः प्रकलुप्तः ।

सानादिमाया परिकीर्त्यते हि

"कापी" ति तस्या अभिधायकेन ॥

२

गुणत्रयीसङ्गमतो हि वस्तु-

-जातं सदित्यच्छ वदन्ति साङ्गयाः ।

पयः सितायुक्तकषायवर्णा

सर्वैरुपेयैव सती सुधेयम् ॥

३

गोधूमवर्णस्तु विनिन्दनीयां

यामाश्रयन्नुन्नतिमाप्नुवानः ।

अपि स्वयुद्धादयवागुपेया-

-न्युच्चैः पदं प्रापयतीति चित्रम् ॥

४

जरातुराणामपि जीवनेच्छां
 लम्बस्तनानां युवतिश्रियं च ।
 कवित्वलक्ष्मीमपि मादृशानां
 या पीतमात्रा दिशति प्रकामम् ॥

५

यत्पानलोपात्कलुषान्तरो ना
 क्रुध्यत्यसूयत्यखिलाय लोके
 आसेव्य यां संप्रतिपन्नबुद्धिः
 यथायथं सर्वमवैति लोके ॥

६

स्तन्यप्रदानासहमातृकाणां
 धात्रीपदं योपगता शिशूनाम् ।
 प्रौढैरपि व्यक्तकृतज्ञताकै-
 रविस्मृताऽऽजीवमुपास्यते तैः ॥

७

पाठे निवृत्तादरमानसस्य
 याऽध्येतुरन्तः प्रसृता कवोष्णा ।
 उत्साहबीजं वपते दयाद्रां
 विस्मर्तुमर्हा कथमत्र साऽऽर्या ॥

८

कान्ताऽऽहितस्वान्तवियुक्तयोर्या
 सखीव कान्तेव च सन्निकृष्टा ।
 विश्वासमुत्साहभरं दिशन्ती
 क्षणान्मनःकृान्तिमपाकरोति ॥

९

कार्यालयात्क्रान्त उपेत्य गेहं
दारान्विदित्वा प्रतिवेश्मनिष्ठान् ।

* उष्णावने वीक्ष्य तु यां प्रहृष्टः
पीत्वाऽभिनन्दत्यपि कोपनीयान् ॥

१०

वृद्धोऽपि शुष्कां जरतीं स्वजायां
यामुद्वहन्तीं चलहस्तकाभ्याम् ।
सुधां धरन्तीमिव मांदिनीं ता-
मुत्प्रेक्षमाणः स्मरते विचित्रम् ॥

११

बहूदितेनालमियं सुधैव
यदन्तकीयैरभियुद्धयतोऽपि ।
स्वासेविनां वक्त्रमभिप्रयान्ती
कालातिपाताय वरं ददाति ॥

१२

“हे देवि ! कापि ! त्वदुपाश्रितोऽहं
सन्ध्यामिव त्वां त्रिरहन्युपासे ।
प्रसीद मे देहि वरं किमात्थ ?
“वृणीष्व, दास्यामि वरानिहे” ति ॥

१३

* उष्णावन = Flask.

‘ नवप्रवाहोदकवेरजाया

अपां तवाप्यौष्ण्यगुणं विहाय ।

भक्ष्यापणे त्वामुपसीदतां मे

नान्या भिदा विस्फुरतीह काचित् ” ॥

१४

“ भक्ष्यापणे वाऽथ मदीयगेहे

निजेन रूपेण विशेहि तोषम् ।

अपेहि वा मत्स्मृतिमार्गतो मां

मा खेदयानासनिजस्वरूपा ॥

१५

आत्रेयबालस्य वृथा न भूया.

-देष प्रयासश्च वरश्च देव्याः ।

विश्वासमेवविधमादधानः

फलं सतां तोषमपि प्रतीक्षे ॥

१६

“ आत्रेयः ” ॥

उत्पत्तिस्तु यतः कुतोऽपि, वसतिः पुण्येषु गांशेषु ते ;

वाचः सौम्यतरा विहारविधिरप्यश्रेष्ठनन्यद्रुहः ।

सर्वं तद्रमणीयमेव मशकास्त्येषा परं दारुणा

वृत्तिः सूचिमुखस्य ते यदसृजा नक्तदिवं मादृशाम् ! ॥

१

एतद्भृङ्गुरभङ्गिमद् भृशकृशं षट् पदां व्याततं

तत्राप्युष्ट्रगलाभमद्भुतमुरः शीर्षं च शैलाकृति ।

नेत्रे तत्र विनिर्गते वहिरसृक् सचूषिकां सूचिकां

निर्माति द्रुहिणां यदि श्रमभरः स्त्रीमध्यसृष्टौ कथम् ? ॥

२

पादाः षड्यदि देवदेववसतिस्तूर्णं परिक्रम्यतां

पक्षौ श्लक्ष्णतमौ यदि द्युतलमप्युच्चैरथोड्डीयताम् ।

वाणी चेन्मधुरा तवेश्वरकथाऽऽख्यानेषु सन्दृश्यतां

सूची चेन्निशिता विभिद्य मुकुलं माध्वीकमास्वाद्यताम् ॥

३

बध्वा वागुरया रुणधिम मनुजान्निःसारयाऽल्पोऽप्यहं

देहायुर्बलबुद्धिभिः समधिकान्नूनं विभातावधि ।

इत्थं मा वह मूर्खं गर्वमधिकं; यावन्निशं यद्वयं

त्वां निर्वैतनतानदं मशक भोः सूतं हि मन्यामहे ॥

४

பாராவாரினிமயமூதலசமுத்தரத்வராஸ்வீகृत-

கீடாக்ரோடசரீரமாபவமஹரம்பமுதிஸ்ப்ரிதந: ।

வெஸ்தாஸ்துநி மஜ்ஜத: ஸிரஸி யத்வம் சேரமஸ்யாடராத்

வஸ்க்ரீடநபக்ஷிலே சுரமிலே சஸஜ்ஜஸே ததக்ரதீ ॥

௫

பாடோந்நீதமஹேமகக்ஷபமரத்ருத்யந்முநீந்ராஹத-

ஸ்கந்நாடானபடீ ரஹ்மதி சுதாஸஸிதகவக்ஷவீ ஹரி: ।

ஸாஸக்ஷா மஸகாய காலமவந சூக்ஷ்ய நயேத்சேந்நரான்-

மந்யே த்வாமதிகத்ய வாஹமஸிலான் ஸத்ருஜயேதஸ்ரமம் ॥

௬

ஸ்ரான்திஸ்தே ஜகதோ ஸ்ரம: கரயுகஸ்யாஸ்காலநாத்நே மூதி:

கிஞ்சித்ஸாஹ்மத: க்ஷணாதிவ கதி துர்லக்ஷ்யதா சஸ்துஷா: ।

ரீக்ஷாரோ மபுரஸ்து தே ஸல! முஸாந்நிர்யந் "ஸலபக்ரியா-

மஸாஹ்நித்யுரஹ ஜநா" இதி மவத்யாயாஜிதா வேதஸா ॥

௭

கந்யே த்ரானஹே ஸகிந்ந ந ச துர்மந்நாந்நிவூத்திஸ்தவ

ஸ்ராத: ஸாதுஸு நோ பஸ்தேவமஸிஸகி: ஸீரணேஸு நோஹிஸ்ததா ।

ஸேத்யாமோதமநோஹே மஸதி ந ஹஸ்பாபி தே நிவூதி:

ஸஜ்ஜாஹ்நிதிரிதிஹஸம் தவ ஸலானஸ்யம் நிராஸாவதம் ॥

௮

லோகே சஸ்க்ருதவேதுஸீ வஸ்யதே யம் வா ஜநம் ஸாஸ்ரயம்

ஸ்தாஸ்யாஸ்தஸ்ய து தே க்ஷமாரஸிததாதூஸ்யாதிதா: சத்ருஸா: ।

அலஸ்யாதிநிதானதாமிஹ மஜந்யேதஹிதோதீ மவா

நி"த்யாத்வே"முக: பஸ்தே ஸ்துதிரியம் ஸ்யாத்நே சதாம் துஸ்தே ॥

௯

"அத்வேய:"

காலஞ்சென்ற புஷ்பவனம், கிட்டப்பா இவர்களுடைய பாட்டைக்கேட்டு முன் ஜன்மத்தில் எத்தகைய புண்ணியம் செய்ததின் பயனாக இவ்வளவு அருமையான சாரீரத்தைப் பெற்றார்களோ என்று ஜனங்கள் வியப்படைவதுண்டு. மற்றும் சிலர் இவர்கள் முன் பிறப்பில் ஈசுவானுக்குத் தேன் அபிஷேகம் செய்திருக்கவேண்டுமென்றும் நினைப்பதுண்டு. ஒருவன் எவ்வளவு சங்கீத ஞானம் பெற்றிருப்பினும் அவனுக்குச் சாரீரம் நன்றாக இல்லாவிட்டால் பிறருக்குப் பூரண திருப்தி அளிக்க முடியாமல் தவிக்கின்றதை நாம் அறிவோம். இனிமையான சாரீரத்தைப் பெறுவது முற்றிலும் நம் வசத்திலில்லாவிட்டாலும் அதைப் பயிர்ச்சியினால் ஓரளவு நன்றாகத் திருத்திக் கொள்ளலாம். வடநாட்டில் சங்கீதம் கற்குமுன் சாரீரத்தை நன்கு வளர்த்து வருகின்றார்கள். அதன் பொருட்டு அந்நாட்டுப் பாடகர்களின் குரல் இனிமையை அடைந்திருப்பதை அவர்கள் சங்கீதத்தைக்கேட்ட யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். தென்னிந்தியாவில் வாய்ப்பாட்டிற்கு எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் சாரீரம் முக்கியமானது என்பதை மறந்து விடுகிறோம். தற்காலம் நம்பிடையில் உள்ள பிரபலசங்கீத வித்துவான்களில் சிலரே சாரீரசுகம் பெற்றிருப்பதை அறிவோம். வாய்ப்பாட்டு பயின்று வருபவர்கள் சாரீரத்தின் அவசியத்தை உணர்ந்து அதை நன்கு வளர்த்து வரவேண்டியது அவர்களின் கடமையாகும். சாரீரம் இல்லாதவர்கள் வாய்ப்பாட்டு அப்பியாசம் செய்வதில் பயனில்லை. அவர்களுக்குச் சங்கீத உணர்ச்சி நன்றாக இருக்குமானால் வாத்தியங்களைக் கற்று அவர்களுடைய திறமையை வெளிப்படுத்துவதே நலம். பாடகர்களைப் போல பொதுக் கூட்டங்களில் பேசுபவர்களும் குரலை நன்கு வளர்க்கவேண்டிய அவசியத்தை அறியலாம். இதை நன்குணர்ந்த தமிழ்நாட்டுத்

தலைவர் ஒருவர் “கடற்கரையில் சிங்கம்போல் கர்ஜிப்பேன். ஐரோப்பிய சங்கத்தில் கிளிபோல் கொஞ்சவேன்” என்று சொன்னது ஞாபகமிருக்கலாம்.

பாடகர்கள் அனைவரும் முதலில் சாரீரத்திற்கென்று உள்ள உறுப்பை அறியவேண்டும். கிராமபோனில் புனல் வாயினடியில் “ஸவுண்டு பாக்ஸ்” இருப்பதைப்போல மனிதனது தொண்டையில் லாரிங்ஸ் (Larynx) என்று சொல்லப்படும் பேசும் பெட்டி அமைந்திருக்கிறது. இது வாய்க்குள் சுவாசப்பைக்குச் செல்லும் காற்றைக் குழாயின்மேல் பாகமாக அமைந்துள்ளது. ஆகையினால் நாம் சுவாசிக்கும் காற்று இதன் மூலமாகத்தான் சுவாசப்பைக்குச் செல்லவோ அல்லது அதிவிருந்து வெளிவரவோவேண்டும். இதன் அமைப்பு ஒரு முக்கோணவடிவமாக இருக்கும். அம்முக்கோணத்தின் ஒரு முனை வெளியில் சிலருக்கு நன்றாக நீட்டிக்கொண்டிருப்பதை அவர்களின் கழுத்தை நோக்கத் தெரியவரும். இதைக் குரல்வளை என்று சொல்லுவது வழக்கம். ஆங்கிலத்தில் இதை (Adam's apple) என்று சொல்லுவார்கள். மேற்சொன்ன பேசும் பெட்டியினுள் தொண்டை நாண்கள் (Vocal Cords) என்று இரண்டு பிசுவான சன்னத்தோல்கள் இருக்கின்றன. இவை பக்கவாட்டத்தில் தசைகளினால் இழுக்கப்பட்டு காற்றைக் குழாயின் துவாரத்தைக் கதவுகள்போல மூடிக்கொண்டிருக்கின்றன. இவைகளின் உதவியால் தொண்டை நாண்களே வேண்டுமென்றபடி கட்டுப்படுத்த முடியும். லாரின்காஸ்கோப் (Laryngoscope) என்ற ஒரு கருவியைக் கொண்டு இந்நாண்களின் அமைப்பையும் அது சுவாசிக்கும்பொழுது இருக்கும் மாதிரியையும் அறிந்தார்கள். இவைகளுக்கு இடையே ஏற்படுகிற சந்தை குரல்வளைவாய் (Glottis) என்று சொல்லுவதுண்டு. நாம் பேசாமல் இருக்கும்பொழுது இச்சந்து V வடிவமாக இருக்கும். அதன் முனை முன்னுக்கு வந்திருக்கும். நாம்

பேச யத்தனிக்கும்பொழுது அச்சந்து சிறியதாகிவிடும். நாம் ஆகாரம் உட்கொள்ளும்பொழுது அது தவறி காற்றுக்குழாயின் வழியாகச் செல்ல முயன்றால் உடனே மூச்சுத்திணறுவதை எல்லோரும் அனுபவித்திருக்கலாம். ஏனெனில் அப்பொழுது தொண்டை நாண்கள் நன்றாக நெருங்கிவந்து காற்று விடுவதற்குச் சிறிதும் வழிவிடாமல் மூடிக்கொண்டு விடுகிறது. உடனே மூச்சுத் திணறுதல் உண்டாகிறது.

இனி ஒரு சங்கீத வாத்தியத்திற்கு முக்கியமாய் இருக்க வேண்டிய பாகங்களையும், அவைகள் நம்முடைய சாரீரத்தைப் பொறுத்த வரையில் அமைந்திருக்கும் விதத்தையும் பார்ப்போம். வாத்தியங்களில் அநேக விதங்களிருக்கின்றன. அவைகளை ஆராயுங்கால் அவைகளின் சில முக்கிய உறுப்புகள் இன்றியமையாததாக இருக்கவேண்டுவதை அறியலாம். முதலில் ஒலியை எழுப்புவதற்கு எல்லா வாத்தியங்களிலும் ஒரு சாதனம் இருப்பதைப் பார்க்கலாம். உதாரணமாக கம்பிகளின் அசைவை ஆதாரமாகக்கொண்ட வீணை, பிடில், தம்பூரா வாத்தியங்களையும், காற்றின் அசைவை ஆதாரமாகக்கொண்ட புல்லாங்குழல் போன்ற வாத்தியங்களையும், ரீடுகளின் அசைவை ஆதாரமாகக்கொண்ட நாகசரம், ஹார்மோனியம் முதலிய வாத்தியங்களையும், மற்றும் தோல்களின் அசைவை ஆதாரமாகக்கொண்ட கஞ்சிரா, மிருதங்கம் போன்ற வாத்தியங்களையும் எல்லோரும் அறிவார்கள். அவ்வாறு ஏற்படும் ஒலியை அதிகப்படுத்திக்கொடுக்க ஒவ்வொரு வாத்தியத்திலும் ஒரு சாதனம் இருப்பதையும் அறியலாம். உதாரணமாக வீணையிலிருந்து வரும் சப்தத்தை அதன் குடம், தண்டி முதலிய பாகங்கள் பெருக்கி அனுப்புகின்றன. கடைசியாக மேள கர்த்தாக்களின்படி ஸ்வரங்களை வாசிப்பதற்குண்டான சாதனத்தை வாத்தியங்களில் கவனிக்கவேண்டும். உதாரணமாக வீணையில் மெட்டுகள் என்று சொல்லப்படும் சிறு உலோகத்

துண்டுகளைத் தண்டியின்மேல் பொருத்தி வைத்திருப்பதை எல்லோரும் பார்த்திருக்கலாம். கம்பிகளை வலதுகை விரல்களின் நகங்களைக்கொண்டு மீட்டி, இடது கை விரல்களினால் மெட்டுகளின்மேல் செல்லும் கம்பிகளை அழுக்கித் தேய்த்து மேளகர்த்தாக்களின்படி ஸ்வரங்கள் வாசிக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறாக ஒவ்வொரு வாத்தியத்திலும் ஒலியெழுப்புவதற்கு ஒரு துடிக்கும் பொருளும், ஒலியைப் பெருக்குவதற்கு ஒரு சாதனமும், மேளங்களின்படி ஸ்வரங்களை வாசிப்பதற்கு மற்றொரு சாதனமும் அமைந்திருக்கவேண்டுவதின் அவசியத்தை இப்பொழுது அறியலாம்.

நாம் பேசுவோ அல்லது பாடவோ யத்தனிக்கும் பொழுது தொண்டை நாண்கள் நெருங்கிவர இடையில் சந்து ஒன்று ஏற்படுகிறது. அப்பொழுது சுவாசப்பையிலிருந்து வெளிவரும் காற்று அவைகளை அசைக்க, அதனால் சப்தம் உண்டாகிறது. அதாவது சுவாசப்பை துருத்தியைப் போலக் காற்றை அனுப்புவதால், அக்காற்று தொண்டை நாண்களை விடாமல் அசையச் செய்து சப்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது என்பது தான் கருத்து. பிற்பாடு அவ்வாறு ஏற்பட்ட அசைவு தொண்டை, வாய், மூக்கு முதலான இடங்களில் உள்ள காற்றினால் பலப்படுத்தப்பட்டு வெளிக்காற்றில் ஒலியாகப்பரவுகிறது. இவ்வாறு வெளிவரும் சப்தத்தின் முழுக்கம் உள்ளிருந்து நாண்களின் மீது மோதும் காற்றின் வலுவைப் பொறுத்திருக்கிறது. அதிர்ச்சியளவோ நாண்களின் நெகிழ்ச்சியையும், பிசுவையும் பொறுத்தது. இப்பொழுது நமது பேசும் பெட்டியை வாத்தியங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க, தொண்டை நாண்கள் துடிக்கும் வஸ்துக்களாகவும், வாய் மூக்கு முதலிய பாகங்கள் ஒலியைப் பெருக்குவதற்குண்டான சாதனமாகவும் இருப்பதை அறியலாம். ஸ்வரங்கள் உச்சரிக்கும் விஷயத்தில் சிலர் இதைக் கம்பி வாத்தியமாகவும், மற்றும் சிலர் ரீடு வாத்திய

மாகவும் கருதுகின்றார்கள். அதாவது தொண்டை நாண்களை வினை, பிழல் கம்பிகளைப்போல் நம்மிஷ்டப்படி தசைகளின் உதவியினால் அசையும் நீளத்திலும், பிசுவிலும் முறையாக மாற்றுவதால் வேண்டுமென்றபடி ஸ்வரங்களை உச்சரிக்க முடிகின்றது என்று அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். மற்றும் சிலர் நாகசரம், ஒபேர, முதலிய இரட்டை ரீடு வாத்தியங்களுடன் ஒப்பிட்டு அதுபோல இவ்விடமும் பல சுருதிகளில் ஒலி யெழுப்ப முடிகின்றது என்று நினைக்கிறார்கள். நவீன ஆராய்ச்சிக்காரர்கள் தொண்டை நாண்களின் வழியாகக்காற்று வெளிவரும்போது அதில் சுழிகள் ஏற்பட்டு அதன்பொருட்டுச் சப்தம் உண்டாவதாகக் கருதுகிறார்கள். இதற்குத் தந்தி மரங்களின் அடியில் கேட்கும் சப்தத்தைச் சான்றாகக் கூறுகிறார்கள். முடிவாகப் பார்க்கையில் கம்பி வாத்தியம், ரீடு வாத்தியம் ஆகிய இரண்டு உபமானங்களும் பொருந்தும் என்று சொல்ல வேண்டும்.

சிறு வயதில் தொண்டை நாண்கள் சிறியதாகவும் மெல்லியதாகவும் இருப்பதால் சாரீரத்தின் சுருதி அதிகமாகவிருக்கிறது. ஒவ்வொருவனுக்கும் சுமார் 17, 18, வயதில் தொண்டை 'உடைகிறது' என்று சொல்லுவதைக் கேட்டிருப்பீர்கள். அதன் கருத்து என்னவென்றால் ஒவ்வொருவனும் இளைமைப் பருவத்தை அடையும்பொழுது அவனுடைய அங்கங்கள் எல்லாம் முதிர்ந்து அவன் மனிதனாக ஆகிறான். அதையொட்டி அவன் தொண்டை நாண்களும் பருமனும், நீட்சியும் அடைகின்றன. அதனால் அவனுடைய இயற்கைச் சுருதி குறைகின்றது. அதைத்தான் தொண்டை உடைகிறது என்று சொல்லுவது வழக்கம். ஸ்திரீகளுக்கு இயற்கையாகத் தொண்டை நாண்கள் புருஷர்களுக்கு இருப்பதைக் காட்டிலும் மெல்லியதாக அமைந்திருப்பதால் அவைகளின் சுருதி புருஷர்களைவிட அதிகமாக விருக்கின்றது. மேலும் புருஷர்களின்

நாண்கள் ஸ்திரீகளின் நாண்களைவிட நீளத்தில் சுமார் ஒன்றரை மடங்கு கூட இருப்பதால் ஸ்திரீகளின் சுருதி புருஷர்களின் சுருதியைக்காட்டிலும் அதிகமாக இருக்கின்றது. பொதுவாக ஒருவருக்கு மூன்றரை ஸ்தாயிவரையில் சாரீரம் பேசுவது சாத்தியமானாலும், வெகு சிலரே இரண்டு ஸ்தாயிக்குமேல் பாடுகிறதை நாம் அறியலாம். மேனாட்டார் சாரீரங்களின் ஆரம்ப சுருதிக்கும் ஸ்தாயி எல்லைக்கும் தகுந்தவாறு Bass, Baritone, Alto, Tenor, என்ற பாகுபாடுகளை அமைத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவருக்கும் கீழ் ஸ்தாயியில் பாடும்போது அவர் மார் பிளிருந்து சப்தம் வெளிவருவதாக உணர்ச்சி ஏற்படும். அப் பொழுது Laryngoscope என்ற கருவியினால் பரீகைசெய்து பார்க்கையில் நாண்களினிடையே அதன் நீளம் பூராவிற்கும் சந்து ஏற்பட்டு அசைவதைக் கண்டார்கள். மார்பின்மேல் பாகத்தில் உள்ள காற்றிலும் ஒலி பரவி பக்கங்களில் மோதுவதால் நமக்கு இந்த உணர்ச்சி உண்டாகிறது என்று அறியப்பட்டது. மேல் ஸ்தாயியில் பாடும்போது தலையிலிருந்து சப்தம் வெளியே போவதுபோல உணர்ச்சி உண்டாகிறது. இப் பொழுது சோதனைசெய்து பார்த்ததில் நுனியில் மட்டும் சந்து ஏற்படுமாறு நாண்கள் நன்றாக நெருங்கி, அசைந்து சப்தத்தை உண்டுபண்ணுவதைக்கண்டார்கள். இந்த இரண்டு ஸ்தாயிக்கும் நடுவில் துண்டு ஒன்று விழுவதுண்டு. பழக்கத்தால் ஒவ்வொருவரும் அதை மூடிக்கொண்டு போவது வழக்கம். நாம் குசகுசு என்று பேசும்போது நாண்கள் அசைவதே கிடையாது. அச்சப்தம் உதடுகளின் அசைவினால் ஏற்படுகிறது.

ஒரே சுருதியும், முழக்கமும்கொண்ட பல ஒலிகள் பல வேறு வாத்தியங்களிலிருந்து தோன்றும்போது அவற்றை வேறுபடுத்தி அறிவதற்குக் காரணமாய் இருக்கும் ஒலியின் சிறப்பியல்புகளே அதன் பண்பு (Quality or timbre) எனப்படும். புல்லாங்குழலின் ஒசையும், வீணையின் நாதமும் ஒரே

சுருதியைக் கொண்டிருந்தாலும் வேறுபடுகின்றன. மனிதனது குரல் இவையிரண்டினின்றும் வேறுபடுகிறது. இதன்காரணத்தை முதன் முதலில் அறிந்து காட்டினவர் ஜெர்மனி தேசத்து விஞ்ஞானியான ஹெம்ஹோல்ட்டஸ் என்பவர். சப்தங்கள் எல்லாம் தூயனவல்ல என்றும் அவைகள் உண்டாகும் போது ஒரு ஆதார சுருதியுடனும் அதற்கு இரண்டு முதல் பன்மடங்குகொண்ட பலவேறு பரிவார சுருதிகளுடன் (overtones) கலந்தேவருகின்றதென்று கண்டுபிடித்தார். பின்னும் இப்பரிவார சுருதிகளின் தன்மை, எண்ணிக்கை, உறைப்பு முதலியவற்றுக்குத் தகுந்தபடியே சப்தங்களின் பண்பு மாறுபடுகிறது என்று அறிந்து காட்டினார். மனிதனது சாரீரம் எல்லாவாத்தியங்களைக் காட்டிலும் உன்னதமாக இருப்பதற்குக் காரணம் அதிகமான பரிவாரசுருதிகளைக் கொண்டிருப்பது என்றும் அறிவித்தார். மேலும் மற்ற வாத்தியங்களினால் செய்ய முடியாத உயிரெழுத்து சப்தங்களை மனிதன் உச்சரிக்க முடிவது இன்னுமொரு விசேஷ குணம் என்றிரைத்தார். இதற்குக்காரணம் பாடும்போது இஷ்டப்படி வாய் மூக்கு இவைகளின் அமைப்பை மாற்றி, வெளிவரும் சப்தத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடிவதுதான் என்று கூறுகிறார்.

இனி சாரீரப் பயிற்சிக்குவேண்டிய விஷயங்களைக் கவனிப்போம். ஒவ்வொருவரும் அவர் உட்கொள்ளும் காற்றையோ அல்லது வெளிவிடும் காற்றையோ தசைகளின் உதவியால் அடக்கியாளமுடியும். தொண்டை நாண்களைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குண்டான தசைகளை காதா, மூளை, இவைகளின் உதவியைக்கொண்டு தான் ஆளமுடியும். நிறவிச் செவிடர்களைப் பேசும்படி செய்துவிடலாம். ஆனால் பாடும்படிசெய்வது இயலாது. தவிர இடைவிடாக கேள்வியினால் ராகம் அநேகம் பேர்கள் பாடமுடிவது இதே காரணத்தினால்தான். சாரீரத்தைத் திருத்துமுன் சுவாசத்திற்குண்டான தசைகளைச் சிறந்த

முறையில் உபயோகப்படுத்தத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுவது அவசியமாகும். ஈரல்கள் கொள்ளும் அளவு காற்றை நிரப்பி நிதானமாக வெளியனுப்பப் பழகவேண்டும். பாடும்போது சிலர் தொண்டையை மிகவும் சிரமப்படுத்திக்கொண்டு பாடுவார்கள். அது முற்றிலும் தவறு. அதை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டியது அவசியம். சிரமம் யாதொன்றுமில்லாமல் சப்தம் மார்பிலிருந்து வருவதுபோல் உணர்ச்சி உண்டாவதுதான் நல்ல அறிகுறியாகும். முகத்தைக்கண்டவாறு சுளுக்கி விகாரமாக வைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. பாடத் தொடங்கும்பொழுது கண்ணாடி முன் உட்கார்ந்துகொண்டு பழகினால் அனாவசியமாக முகத்தை விகாரப்படுத்திக் கொள்ளுவதைத் திருத்திக்கொள்ளலாம். எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் சரீரத்தையும், ஆகாரத்தையும் பழக்க வழக்கங்களையும் நன்றாகக் கவனித்து வரவேண்டியது அவசியமாகும்.

ஸ்ரீ ஆர். கே. விசுவநாதன், எம்.ஏ.

கருப்புப் பூனை

நீலக்கண்களும் கருத்த உருவமும் அடர்ந்த உரோமமும் உள்ள தன்னுடைய பூனையினிடம் தனகோடி நாயுடுவுக்கு அளவற்ற அன்பு. அதன் உயர்ந்த குணங்களை வர்ணிக்கத் தொடங்கிவிட்டால் அவருக்குப் பசிதாகம் கூடத்தெரியாது. அதைக்காப்பாற்றுவதில் வெகு ஜாக்கிரதை கொண்டிருந்தார். ஜயகோபாலுக்கு இது சற்றேனும் பிடிக்கவில்லை. ஆயினும் தன்னுடைய பெரியதகப்பனார் அவரது ஜீவதசைக்குப் பிறகு அவருடைய ஆஸ்திமுழுமையும் இவனே அடையவேண்டுமென்று உயில் எழுதிவைத்திருந்தமையால், அப்பூனையினிடம் வெகு அன்பு கொண்டவன்போல் நடத்துவந்தான். அடிக்கடி அதற்கு வெண்ணெய், ரொட்டி முதலிய தின்பண்டங்கள் வாங்கி வருவதுண்டு. இது கண்டு உளமகிழ்ந்த தனகோடி ஒரு சமயம் தன் ஆஸ்தியுடன் பூனையையும் கொடுப்பதாக வாக்களித்தார். இப்பேருபகாரத்திற்குப் பன்முறைகளிலும் தன் நன்றியறிதலை ஜயகோபால் தெரிவித்தான். விருத்தாப்பிய தசையிலிருந்த தன் பெரிய தந்தையின் விருப்பத்திற்கிணங்கித் தினந்தோறும் அவர் வீடுசென்று ஊக்கத்துடனும் பயபக்தியுடனும் அவர் செய்யும் பிரசங்கங்களைக்கேட்டு வந்தான். பூனைக்கு எவ்விதம் சோறு சமைப்பது, மீன் தருவிப்பது, பால் வைப்பதற்கு எப்படிச் சிண்ணியைச் சுத்தம்செய்வது, அது தூங்கும் பொழுது சுத்தம்செய்யாமல் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டியது என்றவைகளைப்பற்றித்தான் அவர் விரிவாக அடிக்கடி உபநிதாசம் செய்வது வழக்கம்.

“ஜயகோபால்! உன் குழந்தைகள் பூனையை உபத்திரவிக்காமல் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள். இன்று காலை யில்தான் உன் பையன்களில் ஒருவன் அதன் வாலே இழுத்து

ஹிம்சித்தான். அவன் தொடையை நன்றாக நிமிண்டு” என்றார் தனகோடி.

“யாரப்படிச் செய்தது?” என்று ஜயகோபால் வினவ, “சப்பை மூக்குடையவன்தான்” என்று தனகோடி பதிலளித்தார்.

“வீடுசேர்ந்ததும் செம்மையாய் அடிக்கிறேன்” என்றான் தன் பிள்ளைகளிடம் மிக்க அன்புகொண்ட ஜயகோபால். “அது வேண்டாம். அவனை இங்கு இழுத்துவந்து என் கண்ணெதிரில் அடி. அப்பொழுதுதான் பிராணிகளைத் துன்புறுத்தக்கூடாதென்றறிவான்” என்றார் தனகோடி.

ஜயகோபாலும் பையனை அழைத்துவந்து கிழவன் முன்னிலையில் அடித்தான். அன்றிரவு முழுவதும் தாயுந்தந்தையும் அவனுக்குப் பூனையை அடிப்பது தவறென்று புத்திமதி கூறி விட்டுக் குழந்தைகள் உறங்கியதும், கிழவனை வாயாரத் திட்டினர்.

தனகோடி தோட்டத்தினின்று திரும்பும்பொழுது அப்பையன் பூனையை உதைத்துக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டுவிட்டார். கோபந்ததும்பியதால் ஒன்றும் பேச நாவெழவில்லை. பேச இயன்றவுடன் ஜயகோபாலை வாயார நிந்தித்துவிட்டு இனித் தன் வீட்டுவழி வரவேண்டியதில்லையென்று கண்டிப்பாய்க் கூறினார். “என்னுடைய ஆஸ்தி உன்னிலும் தகுதியுள்ளவனுக்குப் பிறகே உனக்குக் கிடைக்கும். இது நீயே செய்துகொண்டது. நான் என் செய்யட்டும்” என்று கடிந்து மொழிந்தார். ஜயகோபாலுக்கு இதன் பொருள் விளங்கவில்லை. தன் அருமைப் பூனையைச் சரிவரப்போஷித்து வரும் பக்கூத்தில் அப்பூனை உயிருடனிருக்கும் வரையில் தன் ஆஸ்தியை வீராசாமி அடைவதென்றும், பூனை காலமான

பிறகு ஜயகோபால் சொத்தைப் பெறுவதென்றும் வேறு உயில் எழுதிவிட்டசெய்தி மூன்று மாதங்களுக்குப்பிறகு கிழவன் இறந்த சமயத்தில் தெரிந்தது. அப்பொழுது தான் கிழவன் சொன்னவார்த்தையின் பொருள் ஜயகோபாலுக்கு விளங்கிற்று.

எதிர்பாராமல் கிடைத்த இந்த அதிருஷ்டத்தை எண்ணி யெண்ணி வீராசாமி ஆனந்தவெள்ளத்தில் மூழ்கினான். தற் சமயம் பூனைக்கு வயது இரண்டுதான். அந்தப் பூனை குறைந்தது இன்னும் இருபது வருஷகாலமாவது உயிர் வாழாமல் போனால் என் பெயர் வீராசாமி அல்லவென்று கூறினான்.

இச்சம்பவத்தை ஜயகோபால் வெகு அமைதியுடன் பொறுத்துக்கொண்டது அனைவருக்கும் வியப்பை அளித்தது. இதனால் எள்ளளவேனும் தான் மனத்தாங்கல் அடைந்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. “பைத்தியக்காரா! இப்படியும் மோசம் போவதுண்டா? அக்கிழவனை உன் கைக்குள் போட்டுக் கொண்டிருக்கவேண்டாமா?” என்று முருகேசன் சொன்ன பொழுதும், “ஐயோ பாவம், வீராசாமியோ கிழவன், பூனை உயிருடனிருக்கும் வரையில் அவன்தான் சொத்தை யனுபவிக் கட்டுமே. அதில் என்ன நஷ்டம். என் வயோதிக தசையில் எப்படியும் அது எனக்குக் கிடைக்கும்; அதுபோதுமானது; இப்பொழுதே வேண்டுமென்று நான் பேராசைப்படவில்லை” என்று ஜயகோபால் பதிலளித்தான்.

முருகேசனும் விரைந்துசென்று காலஞ்சென்ற தனகோடியின் வீட்டையடைந்தான். தற்சமயம் அதில் வீராசாமி வசித்துவந்தான். வீட்டுத்தோட்டத்தில் இருந்த வீராசாமி யிடம் ஜயகோபால் சொன்னதை ஒப்பித்தான். “ஹும், அப்படியா,” என்று சொல்லிப் பல்லை கடித்துக்கொண்டு, வீராசாமி ஏதோ காணாமல்போன பொருளைத் தேடுபவன்போல் தோட்

டத்தை உற்றுநோக்கிக்கொண்டிருந்தான். “என்ன? ஏதாவது கெட்டுப்போய்விட்டதா?” என்றான் முருகேசன். கோபாக்கினியைக் கக்கிக்கொள்ளும் கண்களுடன் ஏதோ ஒரு பொருளைப் பொறுக்கிக் கொண்டவண்ணம் “இல்லை, இது விஷங்கலந்த மாமிசத்துண்டு. காலையிலிருந்து இதுவரையில் ஐந்து துண்டுகள் தோட்டத்தில் பொறுக்கிவிட்டேன்” என்றான் வீராசாமி.

இது கேட்கும் வரையில் ஜயகோபால் அசடன் என்று எண்ணியிருந்த முருகேசன் இந்தத்தவறான அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொண்டு, அவன் சாமர்த்யசாலியேயென்று அறிந்து சந்தோஷத்துடன் வீடுசென்றான். அன்று மாலைக்குள் ஜயகோபாலிடம் முருகேசன் தன் சந்தோஷத்தைத் தெரிவித்தான். ஜயகோபால் “இவ்விதச்செயலை நான்செய்ய வல்லவன் என்று மற்றொருமுறை நீ சொல்லுவாயானால் உன் மண்டையை உடைத்துவிடுவேன்” என்றான். இத்துடன் நிற்காமல் “அந்தப் பூனை நூறு வருஷம் வாழவேண்டுமென்பது என் மனப்பூர்வமான பிரார்த்தனை. ஒருபொழுதும் அதற்கு விஷத்தைக் கொடுக்க என் மனம் துணியாது” என்றும் சாதித்தான்.

அன்று சாயந்திரம் அவ்வூர் மைதானத்தில் அப்பூனையின் ஆயுட்காலம் எவ்வளவிருக்குமென்பதுபற்றி விவாதம் நடந்தது. ஒருவரும் அது ஒரு மாதத்திற்குமேல் உயிருடனிருக்குமென்று எண்ணவில்லை. திருட்டுத்தனம் வெளிவராமல் எண்ணிறந்த வழிகளில் அதைக் கொன்றுவிடலாம் என்றும், அம்முறைகள் யாவையென்றும் வெகு அழகாகப் பாஸ்கரன் எடுத்துரைக்க அனைவரும் ஆனந்தித்தார்கள்.

இது எப்படியோ வீராசாமி காதில்விழ அவன் திகிலடைந்தான். பூனையைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் அவன் எடுத்துக் கொண்ட பிரயாசை பழிப்பிற்கிடனாயிற்று. பாதிப்பொழுது

அதைத் தன் படுக்கையறையில் வைத்துப் பூட்டுவான். மற்ற வேளையில் அவன் செய்யும் தீவிரமான ஆடம்பரத்தில் பூனைக்கு அவனைக் கண்டால் விஷத்தைக் காண்பதுபோல் வெறுப்பு ஏற்பட்டது. உத்தியோகத்தைவிட்டு விலகிப் பென்ஷன் வாங்கியது முதல் ஒய்வுபெற்று எஞ்சிய வாழ்நாளைச் சுகமாகக் கழிக்கலாம் என்று எண்ணியதுபோக, இந்தக்காலத்தில் தான் கஷ்டப்பட்டு உழைப்பதுபோல் வேறு ஒருகாலத்திலும் பிரயாசைப் படவில்லையென்று முருகேசனிடம் வீராசாமி சொன்னான்.

“பூனையின் மீது சுத்தக்காற்றுப் படாமலும், அதற்குத் தேகப்பயிற்சி கொடுக்காமலும் இப்படிக் கட்டிவைத்தால் அதன் கதி என்னவாகும்?” என்று முருகேசன்கேட்க, “அதெல்லாம் சரி, ஜயகோபாலை மறந்துவிட்டாயோ? இப்பூனை எனக்கு ஒரு கால்கட்டாகிவிட்டது. வீட்டைவிட்டு ஒரு நிமிஷமேனும் போகமுடியவில்லை. அன்று மைதானத்தில் நடந்த விஷயத்தைக் கேட்டது முதல் அந்தப்பக்கமே போகவில்லை. நேற்றிரவு மூன்றுமுறை திடீரென விழித்துக்கொண்டு பூனை பத்திரமாயிருக்கிறதாவென்று பார்த்தேன்” என்றான் வீராசாமி.

“நான்சொல்வதைக் கவனித்துக்கேள். தேகப்பயிற்சியில்லாவிட்டால் பூனையை யிழக்கநேரிடும்” என்றான் முருகேசன்.

“நீ சொல்வது சரியே. தேகப்பயிற்சி மிகவும் அவசியமே” என்று வீராசாமி ஒப்புக்கொண்டான்.

முருகேசன் வீடுசென்றதும் வீராசாமி ஆழ்ந்த யோசனையில் மூழ்கி, முடிவாக ஒரு கழுத்துப்பட்டியும் சங்கிலியும் செவித்துப் பூனையை நடத்தி அழைத்துச்சென்றான். அவ்வூரி

லுள்ள நாய்களெல்லாம் பின்தொடர்ந்து வந்தன. பூனைக்கு உடல் முழுதும் நடுக்கம் ஏற்பட்டது. வீடு திரும்பியதும் அதற்கு இழுப்புக்கண்டுவிட்டது. குழந்தைகளுக்கு வலிப்புக் கண்டால் என்ன சிகிச்சை செய்யவேண்டுமெனச் சில வருஷங்களுக்குமுன் அவ்வூர் மருத்துவன் சொல்லக்கேட்டிருந்த வீராசாமியும் சுடுதண்ணீரில் அதைத்தேய்த்துக் குளிப்பாட்டினான். தற்காலசாந்தி ஏற்பட்டபோதிலும் சிறிது நேரத்திற்குப்பால் அது வீடு முழுதும் வெறி கொண்டு டோடவே, வீராசாமி அதனருகில் செல்லக்கூடப் பயப்பட்டான். அன்று மாலை அது தும்மிக்கொண்டும் இருமிக்கொண்டும் இருந்ததால் அதன் தேகஸ்திதி கவலையை உண்டுபண்ணிற்று. உடனே பிராணி வைத்யத்தில் பிரசித்திபெற்ற சஞ்சீவி காமத்தை அழைத்துவந்து, பூனைக்கு மருந்து கொடுக்கும்படி வீராசாமி வேண்டிக்கொண்டான். வைத்தியரும் பூனையைப் பரீக்ஷை செய்துவிட்டு அதன் பிணியை விரைவில் சமனம் செய்யக் கூடிய பஸ்பம் தன்னிடத்திலிருப்பதாகக் கூறி, நேரே வீட்டிற்குச் சென்று அதைக்கொணர்ந்து, வெண்ணெயில் குழைத்து, “இதைப் பூனையினுடம்பில் தடவிவிட்டால் அது வெண்ணெய், பஸ்பம், யாவற்றையும் நக்கிவிடும்; பூனைகளுக்கு மருந்துகொடுக்கும் முறை இதுதான்” என்றார். இவ்வாறு சொல்லிக் கொண்டே மருந்தைத்தடவ ஆரம்பிக்கும் தருவாயில் வீராசாமி மருந்து தடவமுடியாவண்ணம் வைத்தியரின் கைகளைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, “இது விஷமல்லவென்று நான் எப்படித் துணிவது? நீயோ ஜபகோபாலனுடைய நண்பன். ஒருவேளை விஷத்தைப் பிரயோகிக்குமாறு அவன் உன்னைத் தூண்டியிருக்கலாமென்று தோன்றுகிறது”, என்றான்.

“ஒருபொழுதும் அவ்வற்பத் தொழிலைச் செய்யமாட்டேன். நீ என்னை இவ்வாறு நினைத்தனை?” என்றார் சஞ்சீவி காமத் கோபத்துடன்.

“சரி, இருக்கட்டும். அப்படியானால் நீயே இதைச் சாப்பிடு; ஒரு ரூபாயல்ல, இரண்டு ரூபாய் வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். உனக்குத்தான் மருந்து கலக்கும் முறை நன்கு தெரியும். இன்னமும் கொஞ்சம் பொடியைச் சேர்த்துக்கொள்” என்று வீராசாமி.

“நானா சாப்பிடவேண்டும். ஒருக்காலுமில்லை” என்று முகத்தைச் சிணுக்கிக்கொண்டார் காமத். “அப்படியானால் மூன்று ரூபாய் வைத்துக்கொள்.....நான்கு ரூபாய்..... ஐந்து ரூபாய்.....” என்றடுத்தடுத்தக்கூறினான் மேன்மேலும் அதிக சந்தேகங்கொண்ட வீராசாமி.

காமத் அதற்கிசையாமல் தலையைச் சைக்கவே அம்மருந்து விஷக்கலப்பில்லாவிட்டால் அதைச்சாப்பிட ஏன் மறுக்கவேண்டும்? ஆகவே பிராணி வைத்யன் பூனையைக் கொல்ல வந்தவனே என்று வீராசாமி நிச்சயித்து, பத்து ரூபாய் வரையில் கொடுப்பதாகவும் வாக்களித்தான்.

காமத் வெண்ணையைப் பார்த்தார்; பிறகு மேஜையின் மேல் வைத்திருந்த பத்து ரூபாயையும் பார்த்தார்; கடைசியில் தன் கண்களை மூடிக்கொண்டு மருந்தை விழுங்கிவிட்டுப் பணத்தைப் பையில் போட்டுக்கொண்டார்.

“என்மீது கோபங்கொள்ளவெண்டாம். நான் ஜாக்கிரதையாகத்தானே இருக்கவேண்டியிருக்கிறது” என்று ஒருவாறு வீராசாமி சமாதானமளித்தான். காமத் இதற்குப் பதில் ஒன்றுங் கூறவில்லை. அவர் முகம் பரம விகாரமடைந்தது. வீராசாமி பயந்துவிட்டான். “ஏன், என்னசெய்கிறது?” என்று கேட்டான் வீராசாமி. காமத் அவனைச் சற்று வெறிக்கப் பார்த்துவிட்டுத் திடீரெனக் கைக்குட்டையால் வாயை மூடிக்கொண்டு கதவைத் திறந்து வேகமாக வெளியே சென்றார்.

பத்து ரூபாய்க்காக இவன் விஷத்தை யுட்கொள்ளத் துணிந்தானே என்று வீராசாமி முதலில் நினைத்தான். பிறகு அது விஷமாக இருக்காதென்று தன் முதல் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக்கொண்டான்.

மதுநாட்காலையில் பூனையின் வியாதி சற்று நீங்கிற்று. வீராசாமி அதை வெளியில் விடாமல் தன்னெதிரிலேயே வைத்திருந்தான். ஜயகோபால், “ஏது, ஆஸ்தியை அடைவதற்கு நான் வெகுகாலம் காத்திருக்கவேண்டும் போலிருக்கிறதே” என்று வருந்தினான். அவன் பேச்சைக் கேட்போர் எவரும் அவன் பூனைமீது மிக்க அன்பு கொண்டவன் என்றுதான் நினைப்பார்கள். ஆனால் அவன் குழந்தைகள் தவிர அவ்வூரிலுள்ள ஒருவரும் அவன் வார்த்தையை நம்பவில்லை. பூனையைப் பற்றி அவன் பேசும்போதெல்லாம் அவர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் கண்ணாடை காட்டுவார்கள். ஒருநாள் வேலை முடிந்து வீராசாமி வீட்டின் வழியே ஜயகோபால் திரும்பி வரும்பொழுது அவனுடைய வஞ்சகத்திற்கு வெகுமதி கிடைத்தது.

“நான் இதுகாறும் உன்னை வித்தியாசமாக நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்; மன்னிக்கவேண்டும்” என்றான் வீராசாமி. அவனை உற்று நோக்கிக்கொண்டு “ஓ அப்படியா” என்றான் ஜயகோபால். ஒரு ரூபாயைக் கொடுத்து “இதை உன்னருமைக் குழந்தையான சம்பத்தினிடம் கொடு; ஏற்கனவே ஒரு ரூபாய் கொடுத்தேன்; அது போதாதெனத் தோன்றிற்று” என்று வீராசாமி சொன்னான்.

“இது எதற்காக?” எனக் கேட்டான் ஜயகோபால். “என் பூனையை இங்கு சேர்ப்பித்ததற்காக” என்றான் வீராசாமி. “அது எப்படி வெளியே சென்றதோ, இன்னமும் தெரியவில்லை. ஆனால் மூன்று மணி நேரம் அது கண்ணில் படவில்லை. அது திரும்பக் கிடைப்பதேது என்றெண்ணிக்

கொண்டிருக்கும்போது உன்னருமைப் புதல்வன் அதைத் தன் தோளில் தூக்கிக்கொண்டுவந்தான். வெகு சமர்த்தன் ; உனக்கு ஏற்ற மைந்தன்தான் ” என்று மேலும் உரைத்தான். ஜயகோபால் பேச ஆரம்பித்தான், நாவெழுவில்லை. அத்தருணம் அவ் வழியேவந்த முருகேசன் நடந்ததையெல்லாம் கேட்டு, சித்திரப் பதுமை போல் திகைத்து நின்ற ஜயகோபாலைக் கைபிடித் தழைத்து வீடு சேர்ப்பித்தான்.

“ குழந்தை ஒரு கம்பு வேண்டுமென்று பலமுறை கேட்டிருந்தான் ; இப்பொழுதுதான் ஞாபகம் வருகிறது. தினமும் மறந்துகொண்டே வந்துவிட்டேன் ” என்று சொல்லிக்கொண்டு சாலையின் ஓரத்திலிருந்த மாத்தினின்றும் சம்பத்திற்கென்று ஒரு கம்பை ஜயகோபால் ஒடித்துச் சென்றான்.

ஓர் ஆண்டு கழிந்தது. பூனை உயிருடன் தானிருந்தது. ஒருவரும் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை. வீராசாமி அதன் விஷயமாக வெகு ஜாக்கிரதை யெடுத்துக்கொண்டான். எந்நேரமும் அதைத் தன் எதிரிலேயே வைத்திருந்தான். விஷமூட்டப் பெற்று எப்பொழுது இறந்துவிடுமோ என்ற பயத்தினால் வீட்டைவிட்டு அலுவலாகப் போகும்போதெல்லாம் அதைக் கூடையிலிட்டுத் தூக்கிச்செல்வான். அவ்வூரில் பெரிய சம்சாரியான கந்தனுக்கு வாரம் ஒன்றுக்கு அரை ரூபாய் கொடுத்து அவன் பிள்ளைகளில் ஒருவனைப் பூனைக்குப் பால் வார்க்கு முன்னர் அப்பாலைச் சாப்பிட்டுப் பார்க்கும்படி ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

இரண்டாவது ஆண்டில் அது இருமுறை நோயால் வருந்தியது. குதிரை வைத்தியர் அதைப் பரீக்ஷித்துவிட்டு, “ அது கொட்டைப்பாக்குப் போலிருக்கிறது. சற்று ஜாக்கிரதையாயிருந்தால் நிச்சயம் இருபது வருஷம் ஜீவித்திருக்கும். அதிகமாகத் தேகப்பயிற்சியும், சுத்தக் காற்றும் தான் தேவை ” என்றார். ஆனால் அப்பூனை தனக்கு எப்படிக் கிடைத்ததென்று

வீராசாமி சொன்னதைக் கேட்டதும், “அப்படியானால் இது ஒருவேளை வீட்டிலேயே இருந்தால் நீண்ட காலம் உயிர் வாழலாம்” என்றார்.

சற்றேறக்குறைய மூன்று வருஷகாலம் சொத்தை வீராசாமி ஆண்டனுபவித்து வந்தான். ஒருநாள் பூனை திரும்பவும் வெளியே ஓடிவிட்டது. ஏதோ குப்பையை எறிவதற்காக ஜன்னலைச் சற்று திறந்ததுதான் தாமதம். என்ன நடந்ததெனத் தெரிவதற்குமுன் பூனை ஜன்னலின் வாயிலாக வெளிவந்து சுமார் மணிக்கு இருபது மைல் வேகத்துடன் ஓடத்தொடங்கிற்று.

வீராசாமியும் வெகு வேகமாய் அதன்பின் ஓடினான்; என்னும் அது கட்டுக்காவலினின்றும் தப்பிவந்த சந்தோஷத்தினால் வாயுவேகத்துடன் சென்றது. சோறு, தண்ணீர் ஒன்றாமில்லாமல் நாள் முழுவதும் அதைத் தொடர்ந்து சென்று, இருட்டிப்போனதும் ஒருவேளை இராச் சாப்பாட்டிற்குப் பூனை வீடுவந்து சேரலாமென்று சபலம் கொண்டு, வீடு திரும்பி அதன் வரவை எதிர்பார்த்திருந்தான். இரவு முழுவதும் வாயிற் கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு வாயிற்படியில் உட்கார்ந்த வண்ணம் தூங்கிவிழுந்து கொண்டிருந்தான். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. இனி என் செய்வதென்று வெகுநேரம்-யோசனை செய்து பிறகு சிலரிடம் பூனை ஓடிப்போன செய்தியைத் தெரிவித்து யாரைப் பிடித்து வருகிறாரோ, அவருக்கு ஐம்பது ரூபாய் வெகுமதியளிப்பதாகச் சொன்னான்.

அவ்வூரிலுள்ள ஸ்திரீ, புருஷர், குழந்தைகள், தங்கள் தங்கள் வேலையையோ பள்ளிக்கூடத்தையோ விட்டுவிட்டு ஐம்பது ரூபாயை யடைவதற்குப் பிரயத்தனப்பட்டனர். உங்கள் வாழ்நாளில் இம்மாதிரியான அமளியைப் பார்த்திருக்கமுடியாது.

மத்தியானவேளை வந்ததும் பூனை கிடைக்காததினால் வீராசாமி வெகுமதியை நூறு ரூபாயாக உயர்த்தினான். நிற்கக்கூட

வலியற்ற விருத்தர்கள், நோயாளிகள் தவிர மற்ற யாவரும் வெளியே நின்றனாகொண்டு எப்படியாவது தங்கள் கையில் பூனை அகப்பட்டுவிடாதா என்று ஆவலுடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தனர்.

ஜயகோபால் அதைத் தேடாத இடம் கிடையாது. அவன் மனைவியும் பிள்ளைகளும் அப்படியே பூனையைத் தேடினார்கள். அவ்வூர் மாடிவீட்டு ராமலிங்கமும் சுந்தரேசனும் தவிர மற்ற யாவரும் பரிசைப்பெற முயற்சி செய்தனர். பணச்செருக்குக் கொண்டிருந்த ராமலிங்கம் பரபரப்புடன் ஒடித் திரியவில்லை யென்பது எதிர்பார்க்கக் கூடியதே. ஆனால் பிறர் விஷயத்தில் சதா தலையிடும் திருட்டுத்தனத்திற்குப் பேர்போன சுந்தரேசன் மட்டும் ஏன் நூறு ரூபாய்க்கு ஆசைப்படவில்லை என்பதுதான் விளங்கவில்லை. நூறு ரூபாய் உடனே கொடுப்பதுமல்லாமல் வாரம் ஒன்றுக்கு ஒரு ரூபாய் வீதம் ஒரு வருஷகாலம் கொடுப்பதாய்க் கூறியும் சுந்தரேசன் அசையவில்லை. அவ்வளவில் நிற் காமல் தேடிச்சென்றவர்களைப் பரிகசித்தும் வந்தான். காமத்தை நோக்கி “உனக்குத் தோன்றிய இடங்களிலெல்லாம் தேடி விட்டாயா?” என்று சுந்தரேசன் கேட்க ‘ஆம்’ என்றார் காமத். “அப்படியானால் அது இல்லாத இடங்களிலெல்லாம் அதைத் தேட வேண்டு மென்று எண்ணுகிறாய் போலும். எனக்கு மாத்திரம் அதைத் தேடவேண்டுமென்று ஆசையிருந்தால் எங்கே பார்க்கவேண்டு மென்று தெரியும்” என்றான் சுந்தரேசன். “அப்படியானால் நீ அதையேன் சுண்டுபிடிக்க வில்லை?” என்று கேட்டார் காமத். “ஏன் வீண் சண்டையென்று பார்க்கிறேன், இந்த விஷயத்தில் தலையிட்டுக்கொண்டு அண்டைவீட்டு ஜயகோபாலின் மனஸ்தாபத்துக்குக் காரண மாவானேன் என்று தயங்குகிறேன்” என்றான் சுந்தரேசன்.

“இதென்ன பயித்தியக்காரத்தனம். நூறு ரூபாய் எளிதில் கிடைப்பதானால் யாரேனும் அதை விட்டுவிடுவாரோ?”

எனச் சொன்னார் காமத். நூறு ரூபாய்க்காக அண்டை வீட்டுக்காரன் மனஸ்தாபத்தைச் சம்பாதித்துக் கொள்ளலாமா? நீ இன்னமும் என்னைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லையே” என்று கடிந்து மொழிந்தான் சுந்தரேசன்.

“பூனையிருக்குமிடம் உனக்கு நன்றாகத் தெரியும் என்று நான் நிச்சயமாய்ச் சொல்வேன்” என்றான் மணியகரா வெங்கடராமன். “உன்னால் முடிந்தவரையிலும் தேடேன். உடம்புக்கு நல்லபலம்வரும். இப்பொழுது இரண்டுநாள் வேலைதானே வீணாகிவிட்டது. இதென்ன பிரமாதம்” என்றான் சுந்தரேசன். “உன் வீட்டைமாத்திரம் பார்ப்பதற்கு எனக்கு உத்தரவு கொடுத்தால் உனக்கு ஐந்து ரூபாய் தருவேன்” என்றார் காமத். தலையசைத்துக்கொண்டு, “முடியவே முடியாது, நான் ஏழைதான். இருந்தபோதிலும் கண்டவர்களை என் வீட்டிற்குள் விடமாட்டேன்” என்றான் சுந்தரேசன்.

சுந்தரேசன் சொன்னதெல்லாம் வெளிவந்ததும் அவ்வுரார் பூனையைத் தேடுவதை விட்டு விட்டனர். அவன் சமர்த்தன்; பூனையைத் தன் வீட்டில் வைத்திருக்க மாட்டான் என்பது அவர்களுடைய எண்ணம். அன்றிரவு, ஜயகோபால் சுந்தரேசனைப் பார்க்கச் சென்றான். கதவைத் திறக்கும்போதே “என்ன, பூனை அகப்பட்டு விட்ட செய்தியைச் சொல்ல வந்தாயா?” என்றுகேட்டான் சுந்தரேசன். வீட்டிற்குள் நுழைந்து கொண்டே, “என் காதுக்கெட்டிய வரையில் அது அகப்படவில்லை என்றுதான் கேள்வி. அதுவிஷயமாக உன்னிடம் பேச வேண்டுமென்றுதான் வந்தேன். எவ்வளவு சீக்கிரம் அது அகப்படுகிறதோ அவ்வளவு நல்லது” என்றான் ஜயகோபால். “நீயே பரம யோக்யன், மனிதனென்றால் உன்னைப்போலல்லவோ இருக்கவேண்டும்” என்றான் சுந்தரேசன். சற்றுநேரம் சுந்தரேசன் முகத்தை யுற்றுப்பார்த்து ஜயகோபால் பின் வரு

மாறு கூறினான்:-- “பூனை இறந்துவிட்டதென்பதுதான் என் எண்ணம். ஆயினும் ஆஸ்தியை அடையுமுன்னர் இது நிஜந்தானாவென்று நிச்சயிக்க விரும்புகிறேன்.” சுந்தரேசன் சற்றுக் களைத்துக்கொண்டு, “ஓஹோ, அது இறந்துவிட வேண்டுமென்பதா உன் எண்ணம். எது லாபகரமானது? அது இருந்தாலா? இறந்தாலா?” எனக் கேட்டான். கொஞ்சம் நிதானித்துவிட்டு “இறந்தால்தான்” எனப் பதிலளித்தான் ஜயகோபால். “அதை உயிரோடு தன்னிடம் சேர்ப்பிப்பவர்க்கு நூறு ரூபாய் பரிசளிப்பதாக வீராசாமி பிரசுரம் செய்திருக்கிறானே” என்றான் சுந்தரேசன். “சொத்து என் வசமானால் அத்தொகையையும் கொடுப்பேன்; அதிகமும் கொடுப்பேன்” என மொழிந்தான் ஜயகோபால். “அது ரொக்கப்பணம்போல் ஆகுமோ? நீயே சொல்லு பார்ப்போம்” என்று சுந்தரேசன் சொல்ல, “நிச்சயம் உனக்குக் கொடுப்பதாக எழுதிக்கொடுக்கிறேன்” என மொழிந்தான் ஜயகோபால். “சில விஷயங்கள் தான் எழுத்தில் நன்றாயிருக்கும் அதிருக்கட்டும். எனக்குக் கொடுப்பதாக நீயேன் உறுதிமொழி கூறவேண்டும்” என்றான் சுந்தரேசன். “பூனையை நீ கண்டுபிடிக்க நேர்ந்தால்” என்றான் ஜயகோபால். “நல்லது. என்னால் இயன்றமட்டும் பார்க்கிறேன். அதற்குமேல் யாரால்தான் என்ன செய்ய முடியும்” என்றான் சுந்தரேசன். இருவரும் ஒருமணி நேரத்திற்குமேல் இது விஷயமாகப் பேசிக்கொண்டும் வாதாடிக்கொண்டு மிருந்தனர். இதனிடையே வீராசாமி இதற்குமேல் கொடுக்கச் சம்மதிப்பானாவென்று தெரிந்துவருகிறேனென்று இருமுறை சுந்தரேசன் புறப்பட்டான். இவர்களுடைய சம்பாஷணை கலைவதற்குமுன் இருவரும் வெகு அன்யோன்யமாகக் காணப்பட்டனர். மறுநாட் காலை யில் சுந்தரேசன் ஜயகோபாலுடைய கைக்கடிகாரத்தையும் பவுன் சங்கிலியையும் அணிந்திருந்தான். சுந்தரேசனுடைய மனைவி காமாட்சி அம்மாள் ஜயகோபால் வீட்டையணுகி அங்கு தனக்கு வேண்

டிய மரச் சாமான்கள் எவையேனும் இருக்கின்றனவா என்று சோதனை செய்தாள். அங்குள்ள சர்க்கரை பிரோவை எடுத்துக்கொள்ளலாமா, சுவர்க் கடிகாரத்தைத் தூக்கிச் செல்லலாமாவென்று எளிதில் நிச்சயிக்க முடியாமல் பத்து நிமிஷம் பிரோவை உற்றுப் பார்ப்பதும், பத்து நிமிஷம் கடிகாரத்தைப் பார்ப்பதுமாக இப்படி இங்கு மங்கும் சென்றுகொண்டிருக்கும்போது அவளுடைய சகாயத்திற்கு வந்த சுந்தரேசன் “இரண்டையுந்தான் எடுத்துக்கொள்ளேன். வீண் யோசனையெதற்கு” என்றான். “தாராளமாய் எடுத்துக்கொள்” என்றான் ஜபகோபால். “கழற்சி எடுத்துப் போவதுதான் சுலபமென்று சொல்லி விலையுயர்ந்த கட்டிலைச் சுந்தரேசன் பிரித்து எடுக்க, ஜபகோபால் ‘ஆம்’ என்று ஆமோதித்து அதைத் தூக்கிப்போக உதவியும் புரிந்தான். சுந்தரேசனும் அவன் மனைவியும் ஆளுக்கொன்றாக நாற்காலியையும் எடுத்துப் போவதைக் கண்ட ஜபகோபாலின் மனைவி, துக்கம் சகியாமல் தோட்டத்திற்குச்சென்று பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் அங்குமிங்கும் நடந்தாள். இப்படி எண்ணிறந்த சாமான்களைச் சலியாமல் தம்பதிகள் தூக்கிச்செல்வதை வெங்கடராமனும் மற்றும் அவ்வூரிலுள்ளோரும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். காமாட்சி அம்மாள் வெங்கடராமனை நோக்கி “இவற்றையெல்லாம் போட எங்கள் வீட்டிலிடமில்லை; உதாரகுணமுள்ள ஜபகோபாலோ ஒன்று பாக்கியில்லாமல் எல்லாவற்றையும் எடுத்துப் போக வேண்டுமென நிர்ப்பந்தம் செய்கிறான்” என்றாள். “அவனுக்கு ஏதாவது சித்த சுவாதீனம் இல்லையா என்ன?” என்றாள் திகைப்புற்ற காமத். “என் புத்திக்கெட்டிய வரையில் அப்படியொன்றுமில்லை. தாராள மனதுதான். வேறென்ன? வீராசாமியின் வீடுகள், நிலம், மரச் சாமான்கள் யாவும் தனக்குக்கிடைத்துவிட்டன என்ற எண்ணம் அவன் மனதில் குடிகொண்டுவிட்டது. அது நிச்சயந்தானாவென்று தெரிந்துகொண்டு தானம் செய்யலாமென்று என்னால் இயன்றமட்டும் மன்

முடினேன். அதைக் கொஞ்சமேனும் காது கொடுத்துக் கேட்க வில்லை” யென்றான் சுந்தரேசன். மத்தியானத்துக்குள் ஜயகோபால் வீடு காலியாகிவிட்டது. அன்றிரவு தன் மனைவியும் குழந்தைகளும் படுத்துறங்குவதற்கு ஜயகோபால் கோரைப் பாய் வாங்கவேண்டி யிருந்தது. அவன் மனைவி அன்றிரவு தூங்கிவிட்டாளென்றெண்ணவேண்டாம். ஜயகோபாலும் கண் கொட்டவில்லை.

இதனுடைய மர்மத்தை எல்லாருக்கு முன்பாகத் தெரிந்து கொண்ட முருகேசன் தன்னால் எவ்வளவு வேகமாக ஓடமுடியுமோ அவ்வளவு வேகமாக ஓடி வீராசாமிக்கு நடந்ததை யெல்லாம் தெரிவித்தான். முதலில் வீராசாமி இதை நம்பவில்லை. ஒரு சமயம் இது உண்மையாயிருக்கலாபென்று தோன்றியதும் சடக்கென சுந்தரேசன் வீடுசென்று, அவனிடம் “அப் பூனைக்கு ஏதாவது விபத்து நேர்ட்டும்; என்ன செய்கிறேன் என்று பார்; உன்னை விடுவதில்லை. உன்மேல் வழக்குப் போட்டு ஜயிலில் தள்ளிவிடுகிறேன்” என்று கடிந்து மொழிந்தான். “ஏனப்பா வீராசாமி! உனக்குப் புத்திகலங்கி விட்டதா என்ன. இல்லாவிட்டால் என்னைப்பற்றி இப்படியெல்லாம் வித்தியாசமாகச் சொல்லமாட்டாய்” என்றான் சுந்தரேசன். “இவற்றையெல்லாம் ஜயகோபால் உனக்கு எதற்காகக் கொடுத்தான்” என்றான் வீராசாமி மரச்சாமான்களைச் சுட்டிக்காட்டிக் கொண்டு. “என்னிடம் அவனுக்கேதோ மோகம்; சிலபேருக்கென்னிடம் மிக்கப் பிரீதிதான் ஏற்படுகிறது. என்னிடம் ஏதோ சில நல்ல குணங்கள் உண்டு. அதனால்தான் அவர்கள் என் வசம் ஆகிறார் போலும்” என்றான் சுந்தரேசன்.

“என் பூனையைக் கொல்வதற்காகக் கொடுத்திருக்கிறான்; இதுதான் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகிறதே; குட்டிச் சுவரில் முட்டிக்கொள்ள வெள்ளைழுத்தாவேண்டும்” என்றான்

வீராசாமி. சுந்தரேசன் புன்னகையோடு, “சீக்கிரத்தில் பூனை சேஷமமாகத் திரும்பிவிடும். பிறகு வீணை நிந்தித்துவிட்டோமேயென்று என்னிடம் மன்னிப்புக் கேட்பாய். ஒருவேளை.....” என்று சொன்னான். “ஒருவேளை என்ன?” என்றான் வீராசாமி. “ஒரு வேளை யாரிடமாவது பூனை அகப்பட்டிருக்கும். நீ பாங்கியிலிருந்து நூறு ரூபாய் வாங்கி வைத்தபிறகு பூனையைக் கொடுக்கலாமென்றிருப்பார்” என்றான் சுந்தரேசன். “முன்பே பாங்கியிலிருந்து பணம் வாங்கி விட்டேன். பூனையும் உயிரோடிருந்து அது உன்னிடமிருந்தால் அதைக் கொடுத்த சூணத்திலேயே பணங்கொடுக்கத் தயார்” என்றான் வீராசாமி. “என்ன நினைத்தாய்? நானே பூனையை வைத்திருக்கிறேன்; ஜாக்கிரதை. என்னைப்பற்றி அப்படி ஒன்றும் பேசவேண்டாம்” என்றான் சுந்தரேசன். வீராசாமி நடுக்கமுற்று “‘அது இருக்குமிடம் உனக்குத் தெரிந்தால்’ என்றுதான் சொன்னேன்” என்றான். “அப்படியானால் சரி. அதைக்கண்டுபிடிக்க முடியாதென்பதில்லை. சாதாரணமாய் நான் மனதுவைத்தால் எதுவுங் கைகூடும்” எனச் சொன்னான் சுந்தரேசன்.

பூனை உயிருடன்தானிருக்கிறது என்று ஒருவாறு உள்ளந் தேறி “அந்தப் பூனையை உயிருடன் என்னிடம் சேர்த்துவிட்டால் நூறு ரூபாய் உன்னுடையதாகும்” என்றான் வீராசாமி. தலையை அசைத்துக்கொண்டு சுந்தரேசன் “முடியாது. அது எப்படிச் சரிப்படும்? ஏதோ அதிருஷ்ட வசமாய்ப் பூனை என்னிடம் அகப்பட்டால், இத்தனை நாளாக நீதான் இதை ஒளித்து வைத்திருந்தாய் என்று சொல்லிப் பணங்கொடுக்க மறுப்பாய்” என்றான் சுந்தரேசன். குதித்துக்கொண்டவண்ணம் “அப்படி ஏமாற்றவே இல்லை யென்று சபதம் செய்கிறேன்” என்றான் வீராசாமி. “நான் பூனையைத் தேடவேண்டுமானால் பணத்தை இப்பொழுதே கைமேல் கொடு. உன்மேல் எனக்கு நம்பிக்கை

யில்லை” யென்றான் சுந்தரேசன். “உன்னைமட்டும் நான் எப்படி நம்புவது” என்றான் வீராசாமி. “நல்லது அதனால் ஒன்றும் பாதகமில்லை. ஒருவேளை ஜயகோபால் உன் பூனையை உயிர்துறந்தபடி காணலாம். நீ அதை உயிருடன் கண்டாலுங்காணலாம். எனக்கு எல்லாம் சரிதான்” என்று சொல்லிக் கொண்டே இடத்தைவிட்டெழுந்தான்.

என் செய்வதென்று தெரியாமல் மிகுந்த மனக்கலக்கத்துடன் வீராசாமி வீடுதிரும்பினான். சுந்தரேசன் நூறு ரூபாயைப் பொருட்படுத்தாதது கண்டு பூனை யிறந்துவிட்டால் நூறு ரூபாய்க்கதிகம் கொடுப்பதாக ஒருக்கால் ஜயகோபால் வாக்களித்திருக்கலாம் என்று எண்ணலாயினான். இரண்டு மணி நேரம் மனதுடன் போராடிக் கடைசியில் மைதானஞ்சென்று சுந்தரேசனுக்கு நூறு ரூபாய் கொடுத்தான்.

“இது எதற்காக?” என்றான் சுந்தரேசன்.

“என் பூனையைக் காண” என்றான் வீராசாமி.

பணத்தைத் திருப்பிக் கொடுத்தபடியே சுந்தரேசன், “வீனாக என்பேரில் அபவாதஞ் சுமத்தாதே. எனக்குக் கோபம் வரும். உன் பூனை எங்கேயிருக்கிறதென்று எனக்கு எப்படித் தெரியும்?” என்றான். “அதைக் கண்டுபிடிப்பதற்கென்றல்லவோ சொன்னேன்” என்றான் வீராசாமி. “சரி. அப்படியானால் வாங்கிக்கொள்ளத் தடையில்லை” என்று சொல்லி பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, “நான் உழைப்பாளி, நான் எடுத்துக்கொள்ளும் சிரமத்திற்குப் பணம்பெறுவது நியாயந்தானே. என் குடும்பம் பிழைக்கவேண்டாமா? இதோ புறப்படுகிறேன்” என்றான்.

மைதானத்திலுள்ளவர்கள் வீராசாமி மோசம்போய்விட்டானென்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஜயகோபால்

மெள்ள மறைந்து சுந்தரேசனைப் பின்தொடர்ந்து அவனை வாயாரத் திட்டினான். “நீ கவலைப்படவேண்டாம். பூனை இன்னும் அகப்படவில்லை” என்றான் சுந்தரேசன். “இறந்துவிட்டதா?” என்று ஆவலுடன் கேட்டான் ஜயகோபாலன். “எனக்கெப்படித் தெரியும். அதைத்தான் கஷ்டப்பட்டுக் கண்டுபிடிக்கவேண்டும். அதற்காகத்தானே நீ உன் மரச்சாமான்களை எனக்குக்கொடுத்தாய். வீராசாமியும் அதற்காகத்தானே எனக்கு நூறு ரூபாய் கொடுத்தது. இப்பொழுது என்னைத்தடுக்காதே. பூனையைத்தேடக் கிளம்பிவிட்டேன்” என்று கூறி விரைந்து சென்றான்.

அடுத்த இரண்டு நாட்கள் அவன் இங்குமங்கும் ஓடிக்கொண்டும் வேலிகள்தோறும் குனிந்து பார்த்துக்கொண்டும் ‘மியாவ், மியாவ்’ என்று கூப்பிட்டுக்கொண்டு மிருந்ததை வீராசாமியும், ஜயகோபாலனும் கண்டனர். வழியில் தென்பட்டவர்களை “நீங்கள் அடர்ந்த மயிரும் கருத்த உருவமுங்கொண்ட பூனையைக் கண்டீர்களா?” என்று கேட்பான். மைதானத்துக்கு வரும்பொழுதெல்லாம் ‘ஏன் அது இங்கிருக்கக்கூடாது?’ என்று மரப்பொந்துகளில் தேடுவான். பூனை ஓடிப்போய் ஒருவாசமானதும் ஜயகோபால் வீராசாமியின் வீடு சென்று பூனை இறந்திருக்கவேண்டுமென்பதில் இனி ஐயமில்லை. ஆகவே சொத்தைத் தன்னிடம் சேர்த்துவிடவேண்டுமென்று வற்புறுத்திக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, அவர்களைநோக்கி ஓர் மனிதன் கூடையொன்றைத் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு வந்தான். வீடு அணுகியதும் கூடையினின்றும் ஒரு பெருத்த ‘மியாவ்’ சப்தம்கேட்டது. ஜயகோபாலன் திடுக்கிட்டான். அப்புதிய மனிதனைச் சுட்டிக்காட்டிக்கொண்டு “இவன் தான் கண்டுபிடித்தான். என்றார் காமத். “ஒருவாசமாக இது எங்கள் வீட்டில் வசித்து வந்தது. இதற்காக நூறு ரூபாய் பரிசு கொடுப்பதாக ஏற்பாடுண்டு என்பது தெரியாமல் இதை வீட்டி-

னின்றும் என்னால் இயன்றமட்டும் துரத்திப்பார்த்தேன்” என்றான் புதிய மனிதன்.

வீராசாமி சடக்கெனக் கூடையை எடுத்துக்கொள்ள முயன்றான். “நூறுரூபாயை முதலில் கீழேவை” என்றான் அம்மனிதன். அத்தருணம் அங்கேவந்த சுந்தரேசனும் “வீராசாமி! அவன் சொல்வது நியாயந்தானே” என்று சொல்லி அம்மனிதனை நோக்கி, “உன் பாக்கியமே பாக்கியம். நாங்கள் ஒருவராமாய் அதைத் தேடாத இடங்கிடையாது” என்றான். அம்மனிதனிடம் வீராசாமி நடந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்துச் சமாதானம்செய்ய முயன்றான். அதற்கிடையே சுந்தரேசனை வேண்டியமட்டுந் திட்டினான். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. சுந்தரேசனுக்குக் கொடுத்த நூறு ரூபாய்க்கும், தனக்குச் சேர வேண்டிய பரிசுத்தொகைக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லை என்றான் புதிய மனிதன். கடைசியில் இன்ஸ்பெக்டர் ரூக்மாங்கத முதலியாரை அழைத்துவந்தனர். பரிசுத்தொகை கொடுக்கும் வரையில் வாரம் ஒன்றுக்கு ஐந்து ரூபாய் கொடுப்பதாக வீராசாமி சீட்டெழுதிக்கொடுத்தான்.

இச்சம்பவங்களிலிருந்து ஐந்து வருஷகாலம் வீராசாமி பூனையை வைத்திருந்தான். ஒரு நொடிப்பொழுதேனும் அவன் அதை வெளியே விடுவதில்லை. நாளடைவில் இருவருக்கும் நட்பு அதிகரித்தது. பூனையிறந்த பதினைந்து தினங்களுக்கெல்லாம் வீராசாமியும் காலவியோகமானான். ஜய கோபாலும் சொத்தையடைந்தான்.

ர. ராமானுஜாசாரி, எம்.ஏ.

பசிப்பிணி மருத்துவன்

உலகத்து உத்தம நட்பினர்க் கிலக்கியமாயமைந்துள்ள கோப்பெருஞ் சோழன் பிசிராந்தையாராகிய இருவருள் ஆந்தையாரை நுங்கோன்யாரெனக் கேட்புழி, எங்கோன் “பாணர் பைதற் சுற்றத்துப் பசிப்பகையாகிக் கோழியோனே கோப்பெருஞ் சோழன்” — என மாற்றம் விடுக்கு முகத்தான் சோழன் மாட்டுத் தலையாய அன்புவைப்பான் எழுந்த காரணம் அவன்பால் கண்ட கொடைத்திறனும் அளியுமன்றி வேறல்ல என்பதைத் தெரிக்கின்றார். என்னை, படிதனில் பண்புறு தொழில் என்னையெனின் பசியை மாற்று தவிற் பின்வாங்காமையே. இதனையே ஓர் அளவுகருவியாக்கொண்டு பண்டைப் புலவர்கள் வேந்தர்தம் வரிசை யாராய்ந்துள்ளர். அவ்வணம் புகழ்பெற்றார் பலரும் பாணராலேயே வாழ்த்தப் பட்டுளர். எனினும் ஒரு சிறு தலைவன் ஒரு பேராசனால் அன்னாது கொடைத்திறன் பற்றிப் புகழப்படுகிறான் என்பதை நோக்கின் நம்மனம் மகிழுமன்றோ!

ஆம். ஒரு பெருந்திரள். முதியோரும் இளையோருமாய் மக்கள் போவதும் வருவதுமாய் இங்கும் அங்கும் நடமாடுகின்றனர். ஒரே பேரொலி கேட்கின்றது. ஆயினும் அவ்வொலி அலைப்புண்டவொலிபோலாது மக்கள் அகமகிழ்வறிவிக்கும் பான்மை சான்றது. வம்புக்களிகளின் வளம்படைத்த ஓர் மாத்திற் கூடும் புள்ளினம் தம் களிப்பினைக் கலித்தலிற் காட்டுமாபோல், சோற்றுத் திரளைப்பெற்ற மக்கள் வாழ்த் தொலியும் மகிழ்குறியொலியும் வானளாவுகின்றன. ஒளிவரும் மாதிரம் நோக்குங்கால், இவ்வொலிக்குக் காரணமாம் உண்டியுருண்டையைக் கையிலேந்திப் பல மக்கள் ஊர்ந்து வருகின்றனர். அஃது ஓர் உவமைக்காட்சியை நம்மனக் கண்முன் நிறுத்துகிறது. பனி நீர்த்துளியைப் பரப்புமெனக் காரிருள்மைகள் கலித்திருப்பதைக் கண்டு அவ்வாறு பொய்யா

வானம் மழை பெய்யுற்றதாகத் தாம் வாழ் இடம் வெள்ளப்படு
மென்றெண்ணி, தம் வெண் முட்டைகளை எடுத்து அவல் நில
னிருந்து மிசையேற ஊர்ந்து செல்லும் சிறுநுண்ணெறும்பின்
சில்லொழுக்குப் பேரான் றிருந்தது, இவ்வுண்டியுருண்டை
கொண்டுபோவார் செல்லும் முறை. இவ்வாறு சேய்மைக்
கண்ணே யுள்ளோரை அந்த ஒளி சர்த்துத் தன் பக்கலணுகச்
செய்கின்றது. பின்னர் அருகுற்றனான்று நேரிற் சோறு
கொடு செல்வோரைக்கண்டும் சோறுகிடைக்கும் இடம் யாது
கொல் எனக் கேட்பானொருவன் உண்டாயின் அன்னானை
எள்ளுதல் இயற்கையன்றோ! அற்றேல் மேற்கூறப்பட்ட ஒளி
யானும் காட்சியானும் சிறுசூடி சிழான்பண்ணன் இருக்கை
யறியமாட்டா ஒரு பாணனை வேறொரு பாணன் எள்ளிக்
கூறுமாபோல் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்
அன்னான் இயல்பை விரித்தல் இனிமை தருவதன்றோ.

பண்ணன் என்பவன் ஒரு சிறு செல்வன். ஓர் பேராச
னல்ல. அரசற்குக்கீழ் தற்கால ஜமீன்தாரர் முறையிலும்
மேலைநாட்டு ப்யூடல் புரபுக்கள் (Feudal Lords) போன்றும்
ஒரு சிறு நிலப்பகுதியை அரசு செலுத்தியவன். இந்
நிலையையே 'சிறுகுடி கிழான்' என்பது விளக்குகின்றது.
கிள்ளிவளவனோ ஓர் பேராசன். அன்னான் ஒரு சிறு குடி
கிழானைப் புகழ்வதெனில் பின்னையோனிடத்து அச்சங்கொண்
டேனும் தன் மாற்றானைவெல்ல உதவிவேண்டியேனும் தன்
பெருமை யுணரானுதல்வேண்டும். அற்றன்று. தவத்தின்
வலியால் தம்மாட்டுண்டாம் பசியை ஆற்றுவோரின் வலியினும்
பிறர் மாட்டுளதாம் பசியினைத் தம் சகையால் மாற்றுகின்ற
வள்ளல்களின் ஆற்றலே சிறப்புடைத்து என்ற பொருளைத்
தெளிக்கும்

“ஆற்றுவா ராற்றல் பசியாற்ற லப்பசியை

மாற்றுவா ராற்றலிற் பின்”—என்னும் தமிழ்
மறையை மனத்துட்கொண்டு தன்போன்ற அரசச்சாதியினும்

மேம்பட்ட தவவலியோரினும் மிக்க ஆற்றல்படைத்துப் பசி மாற்றும் சிறுகுடி கிழாளைப் போற்றினான் என்றலே பொருந்தும். அதான்ரு நீர்வேட்டோர், ஒலிபுடைய பெருநீர்ப் பரப்பாயினும் உவர்ப்புடை நீர் உண்ணத்தக்கதன்றாதலின் கடலையணுகாது,

“ஆவு மாவும் சென்றுணக் கலங்கி,

சேற்றொடு பட்ட சிறுமைத் தாயினும்

உண்ணீர் மருங்கின் அதர்பல வாசு” — மாறு போல் செல்வம்படைத்துப் பிறர்க்குதவாது துய்ப்பேமென்று தப்புன பலவுடைய தன்போன்ற பேராசரையணுகாது வழங்கலில் வரையாத சிறுகுடிகிழான் மாட்டுப் பாணர் ஈண்டுதலியற்கையறிந்து புகழ்ந்தானென்றலும் பொருந்தும்.

இத்தகைய ‘தனக்கென வாழா நோன்றாட் பிறர்க்குரியாள் உண்மையானே,’ இவ்வுலகம் உண்டாதலான், இவ்வுலகம் பன்னெடுநாள் தழைக்கவேண்டும் என்ற தூய எண்ணங்கொண்டு, தன்னுடைய வாழ்நாளையும் சேர்த்து பண்ணன் வாழ்வானாக என்றுள்ளிட்டு “யான் வாழுநாளும் பண்ணன் வாழிய”, என வாழ்த்துகிறான். பேராசனே இவ்வாறு வாழ்த்துவானாயின் பண்ணனிடம் சோறுபெற்றுப்பும் மற்றையோர் வாழ்த்தினையும் சேமித்திருப்பின் எத்துணை இலக்கியச் சுவையருந்தலாம் என எண்ணுதும்.

கிள்ளி வளவன் பண்ணனை வாழ்த்துங்கால் ‘பசிப்பிணி மருத்துவன்’ என அவனைக் குறிக்கின்றான். பசியைப் பிணியென்றது எற்றலெனின் ஒரு நாட்டிற்குத்தகாத மூன்று கொடிய பொருளைக் குறிக்கப்போந்த தமிழ் மறையார்,

“உறுபசியும் ஓவாப்பிணியும் செறுபகையுஞ்

சேரா தியல்வது நாடு” — என மிக்க பசியையும் பிணியையும் ஒரு சேரவைத்து ஒரே தன்மையுடைய பொருள்

களாய்ப் புகன்றுளராதலின், பசியானது நாட்டின் பாட்டினைக் கெடுக்குந் தன்மையுடைய பெரும்பிணியாம் என்பது போதரும். நாடு என்பது ஆகுபெயரான் மக்களைக்குறிக்கும். எனவே பசிப்பிணியுற்ற மக்கள் துன்பம்தீர்க்க ஓர் மருந்து அவசியம். வனத்தே பசியாலுடல்ஒகிந்த இராமலக்கு மணர்க்கு மந்திரம் புகட்டித் துன்பம்மாற்றிய விசுவாமித்திரன் போலாது வேறுமருந்து கொடுத்தான் பண்ணன். அது பிணியுற்றார்க்கு உயிர்கொடுக்கும் உண்டி. உண்டியை மருந்தென்றல் பொருந்தாது என ஆசங்கிப்பார்க்கு பொய்யாமொழியார்,

“மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருந்திய

தற்றது போற்றி யுணின்”—எனத்துவரப் பசித்துள்ளபோது உயிர் நிறுத்துவான் சோறுண்டலே மருந்தா மாற்றை விளக்கி மருந்து விரிக்கப்புகுந்தார் புகல்கின்றார் என்றைகின்றும்.

நோயாம் பசியை நாடி நோய் முதலாம் வறுமையையும் நாடி அதுதணிக்கும் வாயினையும் நாடி மருந்து கொடுக்கின்றான் பண்ணன். மருத்துவன்கொடுக்கும் மருந்து சிறிது போழ்து பிணியைத்தணித்து பின்னர்த் துன்பத்திற்கிடங்கொடுத்தல் இயல்பாயினும், என்றும் இல்லாது தீர்ப்பதே சிறப்புடைத்தாம். தன்னை இரந்தார்க்கு, தன்னிடம் இல்லையென்னாது, இரந்தார் பிறர்க்கு சுயந்தன்மை பெறும்படி இரவலர்க்கு ‘இலனென்னும்’ எவ்வம் உரையாமை சுயம்பெற்றியரே பண்டைத்தமிழ் வள்ளற் குலத்தோராதலால், அவர்போன்று இப்பண்ணனும் பசிப்பிணி மீண்டுந் தலைக்காட்டாவாறு மருந்தளிக்கின்றான் என்றுள்ளியே கிள்ளிவளவன் கீழ்வரும் புறப்பாட்டுள் அன்னனைப் ‘பசிப்பிணி மருத்துவன்’ எனக்குறிக்கின்றான்.

“யான் வாழு நாளும் பண்ணன் வாழிய
 பாணர் காண்க இவன் கடும் பினதிரும்பை
 யாணர்ப் பழுமரம் புள்ளிமிழ்ந்தன்ன
 ஆனொலி யாவந் தானுங் கேட்கும்
 பொய்யா வெழிலி பெய்விட நோக்கி
 முட்டை கொண்டு வற்புலஞ் சேரும்
 சிறுநுண் னெறும்பின் சில்லொழுக் கேய்ப்பச்
 சோறுடைக் கையர் வீறுவீ ரியங்கு
 மிருங்கிளைச்சிறு அர்க்காண்டுங் கண்டு
 மற்று மற்றும் வினவுதுந் தெற்றெனப்
 பசிப்பிணி மருத்துவ னில்ல
 மணித்தோ சேய்த்தோ கூறுமி னெமக்கே”

இதனை உள்ளுதோறுள்ளு தோறுளஞ்சுரக்குமின்பம்,
 சிறு சொல்லுட் பெரும்பொருள் போதிக்கும் பண்டைப்
 புலமை சால் மக்களின் றிறத்தினையும் “சாதவினின்னாததில்லை
 யினி த தூ உ ம் சாதவியையாக்கடை” என்ற மறைமொழி
 யின்படி சதலையே வாழ்வின் குறிக்கோளாக் கொண்ட தமிழ்ப்
 பெருமக்களின் பண்டை நிலையையும் உன்னுவார் கண்ணதே
 யாம்.

P. R. மீனாட்சி சுந்தரன்,

5-வது ஆனார்ஸ் (தமிழ்)

குறிஞ்சிக்கலியுள் ஒரு காட்சி

கூ. திர்காலத்து ஓர்நாள். அந்திப் பொழுது கழிந்து நிற்கின்ற நேரம். வானளாவும் ஓர்மலை. அம்மலையின் ஒரு சார் சரிவில் ஒரு திணைப்புனம். புனத்தின் கடையெல்லையில் ஆயத்தார் கூட்டத் திணின்று பிரிந்து அணிமயிலென நடையுடைய நங்கை ஒருத்தி நிற்கின்றாள். தோழரோடு வேட்டைப் பொருட்டு இம்மலையிடை வந்த ஓர் தலைமகன், தோழரைப் பிரிந்து பின்னர் அவரைத் தேடிச் செல்வழி குரர மகளிரின்னின்ற தலைவியைக் கண்டான். அணங்குகொல் ஆய் மயில்கொல் என ஐயுற்றான். பின்னர்ப் பல குறிகள் கண்டு இவள் புனங்காத்தற் பொருட்டு வந்த வேட்டிவ மடந்தை எனத் தெளிந்தான்.

தலைவி தனிநிற்பதைக் கண்ட தலைவன் அவள் பக்கலிற் சென்று அணங்கியோய் தும்முண்கெனக் கூறிப் புல்லினான். தலைவிபால் புணர்ச்சிக்குறிப்பு நிகழ்ந்துளதேனும் அவட்கு நிறையெனும் தடை குறுக்கே நின்று மனத்தை அவன் பால் கட்டுக் கடங்காது போகாத வாறு தடைசெய்கின்றது. இத்தகைய நேரத்தில் தலைவன் புல்லின னாகத் தலைவி 'இவன் சிறிதும் நாணமில்லான் போலும், தன்னொடு பொருந்தே மென்பாரையும் கைப்பற்றிப் புல்லுகின்றான்.' என்று எள்ளினான். அது கேட்ட தலைவன் 'மெல்லிய பூங்கொத்துக்கள் நீங்காத கொடியன்னாய்! நின் மேனி புல்லுதற்கினிதாயிருத்தலின் புல்லினேன் காண்' 'என்று விடையிலுக்க மீட்டுந் தலைவி' எட! தமக்கு இனிமை பயக்கின்றதென்ற ஒரு காரணத்தைக்கொண்டே பிறர்க்கின்னல் விளைப் பதாயினும் நாணது, 'ஒருகாரியத்தைச் செய்வது நன்றாமோ?' என்று கழறினான். 'மாறுபாடு எதற்காக, வேண்டாம்,' என்று தன் மனத்திற் குத்தானே சமாதானம் கூறிக்கொண்டான்.

இவ்விடத்துக் கூர்ந்து நோக்கிக் கூறவேண்டிய கருத்தொன்றுண்டு. இத்தலைவி உண்மையாகவே யத்தலைவன்மாட்டு எதினமை பாராட்டினளா? அவனைக் கடிந்து கூறியதாக உள்ள வார்த்தைகள் உண்மையாகவே அவள் செயிர்த்துக் கூறினவையா? அன்றி உள்ளீடற்ற போலிவார்த்தைகளா? செய்யுள் முழுதுங் கண்டு இதனை ஆராய்வோம்.

வேம்புங் கடுவுமன்னவிச்சொல்லைக்கேட்டு மீண்டுந் தலைவன் கூறுவானாயினான். ஒளி வளையுடையாய்! உண்ணுவார்க்கின்பஞ் செய்வதாயினன்றி உண்ணப்படுகின்ற நீருக்கு அஃதின்பம் என்று கருதி நீரைப்பருகுவார் யாரையும் காணேன். இந்நிலையிற்றிலைவி “செய்வது அறிகல்லேன்; யாது செய்வேன் கொலோ” என்று வருந்துகிறான். அது கேட்ட தலைமகன் மறுவற்ற மதிபோலும் முகத்தையுடைய மகளிரை வலிதிற் கோடலும் அறனென்றே நூல் கூறிற்று என்றான்.

இது கேட்ட தலைமகன் “நூல் கூறினதுமதுவேயாகில் நாம் என்ன செய்வது, இவனும் யான் தடுக்கவும் இசையாளுய்ப் புல்லுகின்றான் ஆதலின் நெஞ்சே! இவற்கு நம்மோடு பண்டுத் தொடர்புண்டு ஆதலான் வேறல்லோமென்பதைத் தவிர அவனோடு மாறுபடுதல் உண்டோ இல்லை என்றபடி”.

இப்பாட்டு, தலைவி மனமின்றித் தலைவன் வலிதினவளைக் கொண்டதைக் கூறும் பாட்டென்பர் ஒரு சாரார். நூல் வழி நின்றாராய்தலைவிட்டு நாம் சாதாரணப் பகுத்தறிவுமட்டுமே உடையான் ஒருவன் நிலையினின்று சற்றுக் கூர்ந்து பார்ப்போம். இப்பாட்டு முழுதும் மெல்லியலார் மனப்பான்மையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாயிருக்கிறது. தலைவன் புல்லுகின்ற நிலைமையிற்றிலைவியின் மனோ நிலைமை அவன் செயற்கு அவள் மாறு கூறும் அந்நிலைமை, இஃதித்தனையும் கொள்ளாளுய்த் தான் கொண்ட கொள்கைக்குச் சமாதானங் கூறுந்தலைவன் நிலைமை என்ற வண்ணமாக இவரிருவருடைய மனோ நிலையையும் மனோ தத்துவம் நன்குணர்ந்த ஆசிரியர் படமாக வரைகின்றார்.

நண்டுத் தலைவியின் குறிப்பறியாது தலைவன் புல்லினுனென்பதைவிடத் தலைவியின் மனத்துட் கிடந்த கருத்தை நன்குணர்ந்த தலைவன் புல்லலைப் பொருந்தினான் என்று கூறல் பொருந்தும். மகளிர்க்குள்ள இயற்கைக் குணம் ஒன்றையே நண்டு ஆசிரியர் குறிக்கின்றார். எத்துணை தங்கள் மனத்தைப் பறிகொடுப்பினும் மகளிர் தம் காதலை வெளிப்படுத்துவதில்லையென்பது தமிழரே யன்றி ஏனைய நாட்டாருங் கண்ட உண்மையாம். இக்கருத்தே பற்றியன்றோ கடலை யொத்த காமத்தராயினும் மாதர் தம்மை வெளிப்படுத்துவதில்லையென்

றும், “குடத்து விளக்கே போல் கொம்பன்றார் காமம் வெளிப்படா, பூந் தார் வழுதி,” என்ற வாக்கும் எழுந்தன. மகளிர்க்கருங்கலமாயமைந்த குணங்கள் பலவற்றுள் நிறையென்னும் அருங்குணம் தலைசிறந்த தன்றோ? இதனையே மேலே நாட்டார் Celestial Bar என்று கூறு வதும். இங்ஙனம் தங்கள் உள்ளொழுக்கத்தை யடக்கிப் பொய்யு ரையாகக் கடிதல் மகளிர் வழக்கம் என்பதை அகப்பாட்டுக்களிற் பல விடங்களில் பாக்கக் காணலாம். “நெருநல்லெல்லே” என்ற 32-ம் அகப்பாட்டினுட்டிலேவி தலைவன் சிறு புறங்கலையினனாக அதன் மேல், “இகுபெயன் மண்ணின் னெகிழ்பொருற்றவென், னுள்ளவன றிதலஞ்சி உள்ளில் கடிய” கூறியதாகக் கூறும் இடம் நோக்கற்பால தாம். ஈண்டுத் தலைவி தோழியிடம் தலைவனை முதன் முறை சந்தித்ததை விவரிக்கின்றாள். அப்பொழுது நடந்தவற்றைக் கூறுகையில் ‘தலைவன் என்னைப் புல்லினனாக, உடனே என் மனம் மழைத் தண்ணீர் பட்ட செம்மண் போல் கரைந்து விட்டது. எனினும் என் மனம் அவன் அன்பால் கரைந்து விட்டது என்பதை யெங்கே அவன் அறிந்துகொள் வாளு. வென்றஞ்சி உள்ளீட்டில்லாத கடிய சில வார்த்தைகளை யான் கூறினேன்’ என்று கூறுகிறாள். இங்ஙனம் கூறிய தலைவி எனது தோள்கள் தனக்கே யுரிமையாதலையுமவன் அறியான் என்னை மிகவுங் குறையிரக்கின்றான் என்று கூறுவாளாயினள். ஈண்டுக் கூறப்பட்ட நிகழ்ச்சி அப்பெண்ணினத்திற்கே பொதுத்தன்மை பெற்றவோர் அருங் குணமாம். இங்ஙனம் செம்புலம் பெய் ிர் போல அன்புடை நெஞ்சங் கலந்த காலையும் எதிலார் போல் பொருந்தாத வார்த்தை கூறிக் கடியும் தன்மை இருவகையார்க்கு முரித்தாதலன்றி மகளிர்க்கே உரித்தான ஒரு குணமாம். ஆதலால், மேற்காட்டிய கலித்தொகைப் பாட்டினுள் தலைவி கூறிய உள்ளீட்டில்லாத வார்த்தைகளைப் பொருள் உள்ளதாகக் கொண்டு கூறுதல் பொருந்தாக் கூற்றும்.

இனி ஒருவாறு அவை பொருளுள்ளதாகவே வைத்து நோக்கு வோம். அங்ஙனமாயின் முதலிற் சிறிதும் அவன்பால் அன்பிலளாய் அவ்வளவு கோபித்துக் கூறிய தலைவி கடைசியில் அவன் கருத்துக் கிசைவாரோ? தலைவன் முதற்றடவை எக்காரணங் காட்டித் தான் செய்கின்றது நியாயம் என நிலைநாட்ட முயன்றானோ அதனையே

தான் மீண்டும் வேறு வார்த்தைகளில் மும்முறை கூறுவானாயினான். ஆதலால் அவன் முதல் முறை கூறிய வார்த்தைகளிற் சமாதானமடையாது, 'தமக்கினி தென்று வலிதிற் பிறர்க்கினொ செய்வது நன்றா மோமற்று' என்று கூறியவவள், மறுமுறை அவன் கூறிய சமாதானத்தில் மனச்சாந்தியடைந்து அவன் கருத்துக்கிசைந்தாளென்று கூறுதல் பொருத்தமுடைத்தாகவும் தோன்றவில்லை.

எனின் பின் எவ்வாறு இதனைக் கொள்ளல் வேண்டும். ஈண்டுத் தலைவியின் மனத்து ஓர் பெரும் போராட்டம் நிகழ்கின்றது. தலைவனிடத்துத் தனக்குள்ளு காத்தல் அவனெண்ணத்திற்கு இணங்க வேண்டுகிறது. ஆயின் நிறையென்னும் காவல் முன்னின்று தடுக்கின்றது. ஆயின் இந்நிலையில் இவையிரண்டிற்கும் சண்டையே தலைவியின் சொற்களில் பிரதி பலிக்கின்றது. இறுதியில் வெற்றி பெறுவது காதலேயாயினும் நிறை கடைசியாகத் தான் தோல்வியுந்துணையும் தன் கடமையைச் செய்கின்றது. வார்த்தைகளிற்றலைவி அவனுக்குக் காட்டும் காரணங்களெல்லாம் உண்மையாகவே அவள் தனக்குத் தானே கூறிக் கொள்பவைகளாம். இங்ஙனம் தம் மனத்துண்ணடக்கின்ற போரில் எதேனும்பொரு ககழி தோல்வியுற, அத்தோல்வி யுறுகின்ற ககழியை எடுத்து அம்மனிதர் உரக்கப் பேசுதல் உலகியற்கை.

இக்கருத்தையே முன்னர்க் காட்டிய கலிப்பாட்டினுள் வைத்துப் பார்த்தால் ஆண்டுப் பொருட் பொருத்தம் நன்கு விளங்கும். தலைவி கூறுகின்ற மொழிகளெல்லாம் தன் நிறைக்குக் கூறி அதனைச் சமாதானப்படுத்த முயல்வதாகவே அமைந்துள்ளது. தான் அந்நிறையென்னும் காவலுக்காகப் பரிந்து பேசுகிறாள். எனினும் முடிவில் அதனை விடப் பன்மடங்கு பெரிதாகிய காதல் வெள்ளத்தின் முன் நிறையென்னும் அணை நிற்கவியலாது உடைகிறது.

இவ்வுண்மையை அவள் படிப்படியாகக் கூறுகின்ற மொழிகளால் அறியலாம். முதலிற் கடுமையாகத் தமக்கு நன்மை பயப்பதாயினும் பிறர்க்கினொ பயக்கும் காரியத்தைச் செய்யலாமோவெனக் கழறினாள். அடுத்த நிலைமையான அந்நிறையைக் காக்க முடியாத நிலைமையாகும். அப்பொழுது யாதுசெய்வேன் என்று தன்னிலைமைக்கு இரங்குகிறாள்.

இவ்வாறு இரங்கிக் கூறியது அவள் மனத்தே நடந்த போரும், அப் போரில் தான் நிறையின் பக்கம் நின்று பொருது தோற்றுக் கூறும் வார்த்தைகளுமாம் என்னோது. தலைவன் கூறிய மொழிகளால் இந்நிலைமையெய்தினுளென்று கூறுதல் பொருத்தமாய்த் தோன்றவில்லை. இனிக் காதலென்னும் கரையற்ற வெள்ளம் பொரவதற்காற்றாது நிறையென்னு மணையுடைப் புண்ண அதுகண்டு வருந்தி நின்ற தலைவி அதற்குமித்துச் செய்யவேண்டியதாகிய உடன்படல் என்பதேயே மேற்கொள்கிறாள். அம்முடிவும் நன்கு அப்பாட்டிலமைந்துள தன்றோ ! ஆதலால் தோற்ற தன் மனத்துக்கு ஆறுதல் கூறுமுகத்தாலும், தான் கண்ட உண்மையைக் கூறுமுகத்தாலும், 'பண்டும் நாம் வேறல்லமென்பதொன்றுண்டு' என்றும் 'அவனொடு மாறுண்டோ நெஞ்சே நமக்கு' என்றும், கூறுதலானும் யாம் முற்கூறிய முறைப்படி அவள் மனத்துட் கிடந்தகாதலை அவனறியாமன் மறைக்கவும் தன் மனத்துள் நடந்த போரில் நிறை தோற்கக் காதல் வெற்றிபெறத் தோற்ற மனத்துக்குச் சமாதானங் கூறவுமாகப் பாட்டு அமைந்திருத்தல் நன்கு புலனாகின்ற தன்றோ !

A. S. GNANASAMBANDAN,

V Hons. (Tamil.)

முல்லை முகிழ்த்த முறுவல்

(முன்று நபாய்ப் பரிசுபெற்ற கட்டுரை)

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கக் கழாஅதுடிக்,
சுவளையுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்,
தான்றுழந்தட்ட தீம்புளிப்பாகர்
இனிதெனக் கணவனுண்டலின்
நண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் ரொண்ணுதல் முகனே!”

நந்தம் பழந்தமிழ் மக்கள் இயற்கை வாழ்வினை ஐந்து திணைகளாய் வகுத்து இல்லறவாழ்வு நடாத்தி, இன்பத் திற்றினைத் தோங்கினர். முல்லை என்பது அத்திணைகளிலொன்று. ஏனைய திணைகளைக்காட்டிலும் எழில் மிகுந்தது. ஏனென்றால் பொழிலும், பொழில்சார்ந்த சூழலும் எழில் மிகவும் உடைத்தாயிருக்கும். இவ்விடத்தில் வாசஞ்செய்யும் மக்களாகிய யாதவர்கள் தம் ஆனிரைகளை அடவிக்கோட்டியேசுவர்; மாலை வந்ததும் தம் இல்லம் நோக்கிச் செல்லாநிற்பர். இவ்விடையீட்டின் கண்ணே, கோவலர்தம் காதற்கிழத்தியரைச் சிறு பொழுது பிரிதலுறுவர். இப்பிரிவினைச் சகிக்கலாற்றாது மறுசுவர் காதலியர். அந்திமாலை அவர் தம் உள்ளத்தில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து அல்லலைக் கிளறிவிடும். முல்லை மலர் அவர் பிரிவுத் துயரைக்கட்டி எள்ளி நகையாடும். இயற்கைத்தேவியும் அவ்வேந்திழையாரின் ஏக்கத்தைத் தூண்டுவதிலேயே முனைந்திருப்பள். என்றாலும், அம்மாதர் தம் பிரிவுத்துயரை ஆற்றியமைவர்; முல்லைக் கோவலர் முன்னியதும், தம் இல்லக்கிழத்தியரைக் காதல்கூர் கண்ணால் கவ்விட, அவ்வன்பப்பார்வையைப் பருகிய, அவ்வணங்கன்னார் முறுவலாடி இறுமாந்து அயர்வர்!

ஒருதலைவன் சன்றுகளோடு கானகஞ் சென்றிருப்பழி, அவன் தலைவி தனிமையாகத் தவிக்கின்றான். தன் பிரிவுத்

துயரைத் தணிக்கவேண்டியும், தன்தலைவன் மீதுள்ள காதலாற் றாண்டப்பெற்றும் அன்னவனுக்கு இன்னமுதனைய பாரு சமைத்தலிற்றலைப்படுகின்றான். ஏனைய பிறரும் பணிமக்களும் சமைப்பின், இன்னாள்போன்று அன்பையும், ஆர்வத்தையுங் குழைத்து அடுதல் செய்வரோ? ஆநிரை மிகுதியாலே அம் மருங்கு, தீம்பாலும், தயிரும் மிகுந்திருப்பது கண்கூடு. மாந் தளிர் மேனியாளான தலைவி, கட்டித்தயிரினைத் தன்மெல்லிய கைகளாற் பிசைகின்றாள். அவ்வாறு பிசைந்த காந்தள் மலர் போன்ற மெல்லியக் காலேத் தன் ஆடையில் துடைத்துக் கொண்டு தன் காந்தன் பசிமீதெழு வருவானே என்பதனை எண்ணுந்தோறும், ஆவல் பித்துப்பிடித்தவளாய் அடுதலில் முனைகின்றாள்.

அம்மடக்கொடியாள், அழுக்கேறிய ஆடையினை ஒரு பொருட்படுத்துகின்றாளில்லை. கணவன் விருப்பமே உயரிய தெனக் காண்கின்றாள்; எனவே கையினைக் கழுவிப்பின் அடு வாளாயின், காலம் நீண்டு பாரு பதனழிந்து, பாழ்படுமென அஞ்சித் தயிர்பிசைந்த கைகழுவாளாய்த் தயிர் துடைத்த ஆடையைத் துவையாமல் உடுத்துக்கொண்டு அடுதலில் முற் படுகின்றாள். ஆடை மாசுற்றால் அதனைப்பின் சீர்திருத்தி விட லாம், ஆனால் பாரு பதனழிந்தால் என்னும்? சீர்திருத்த முடியுமோ? அவள் அன்பே பதனழிந்ததற்கொப்பாரு மன்றோ? பின்னர் அப்பாகினைத் தாளித்தலிற்றலைப்படுகின் றாள். அப்போழ்து அதனின்றெழும் புகை அவள் கருங் குவளைக் கண்களைக்கரிக்கின்றது. மையுண்கண்களைப் புகை தாக்கியதையுஞ் சற்று நோக்குகின்றாளில்லை; பாரு பதங் கெடுமெனப்பய்ந்து, முகத்தினை வேறுபக்கம் திருப்பாது கூரிய நோக்குடன் துடுப்பினாற்றுவாவுகின்றாள். என்னே, அவ ளுக்கு உறுப்பிற் சிறந்தது ஊனக்கண் இல்லைபோலும்; ஆ! அன்பு இருந்தவாறு என்னே! கணவன் மீதுள்ள அளப்பருங்

காதலன்றோ அவளை அத்தகைய அருந்தியாகம் ஆற்றத்தூண்டு கின்றது? இறுதியில் பங்கமின்றிப் பாகினை இனியசுவை ததும்பச் சமைத்திருக்கின்றாள்.

அவள் காதற்கொழுநனும் இல்லம் குறுகினான். தான் அன்பால் அட்ட பாகினை அவன்பால் இட்டுமகிழ்கின்றாள். அவ்விழுமியானும் அப்பாகின் சுவையால் ஆனந்த வாரிதியி லாழ்த்தப் பெறுகின்றாள். தன் உணர்ச்சிப்பெருக்கை உவந் துரைக்க அவன் நாவிற்குப் போதியதிறனில்லை. அவன் கவி னானா? இல்லையே ஆகவே அவன், “அன்பிற்கிளர்ந்தபாகு அருஞ் சுவை மிகுந்துளது”! என்று பிதற்றுகின்றான். இதனைத் தான் அவன் எதிர் நோக்குகின்றான். இந்த ஒருவார்த்தை அவளடைந்த துயரையெல்லாம் மாற்றிவிடுகின்றது. தாங்க வொணர்ச் செம்மாப்பு அன்னாளை நாணத்தால் மூடுகின்றது. தலைகவிழ்கின்றாள். மட்டற்றமகிழ்ச்சிவெள்ளம் அவள் மனத் தகத்தே எழுகின்றது. ஆயினும் அதனைப்புறத்தே காட்டு கின்றாளில்லை. தனதியற்கைபற்றிக் கணவனைக் கடைக்கண்ணற் கவ்வுகின்றாள். அவ்வளவிலே, அவன் உள்ளத்திற்றேங்கிய உவகை வெள்ளம் அவன் ஒள்ளிய நுதலிற் பிரதிபலிக்கின்றது. அம்முறுவலின்பம் எத்தகைய நயத்தால் முகிழ்கின்றது! அஃது அன்புடையார் அறிகுறிபோலும்! வாயாற் கூறு வன அனைத்தும் அதனுட் புதைந்து கிடக்கின்றனவன்றோ? முல்லை வேண்முறுவல் ஒல்லையில் முகிழ்கின்றது.

இத்தகைய இன்ப வாழ்வு இன்று புகல் கதையாய்ப் பொன்றிவிட்டது. ‘அன்று நடாத்திய அருமந்த வாழ்வு என்று வருங்கொல்?’ என்று ஏங்க வேண்டியிருக்கின்றது. இன்று கன்றிய வாழ்வில், கரையற்ற பூசலில், கணக்கற்ற நம்மக்கள் இன்னலுறுதலை என்னென்போம்!!

R. THILLAIKARAS, Y,

I Class.

காதலும் கற்பும்

(ஐந்து நூய்ப் பரிசுபெற்ற கட்டுரை)

“ பொன்மயில் ஒத்திடும் மாதர்தம் கற்பின்
புகழினிலே உயர் நாடு ”

செத்தமிழ்ச் சொல்லாகிய ‘காதல்’ என்பதற்குப் பல பொருள் கள் உள்ளன. ஆகவே இஃதொரு பல பொருள் ஒரு சொல் லாகும். இச்சொல்லின் பொருள்கள்தாம் எத்துணை என்று ஆராயப் புகின் ஒருவாறு ஏழெனக் கூறலாம். அவ்வேழு பொருள்களையும் ஈண் டித் தருகின்றேன். காமம், பத்தி, அன்பு, அருள், இரக்கம், மரியாதை, நட்பு என்பனவாம். இங்ஙனம் ஏழு பொருள்களைத் தருவதாய் இக் காதல் எழுவகைப்படும்.

மனைவியிடத்துக் கொள்ளும் காதல் காமத்தின் பாற்படும். இறை வனிடத்துக் கொள்ளும் காதல் பத்தியின் பாற்படும். மக்கள் சுற் றத்தார் ஆகியவரிடத்துக் கொள்ளும் காதல் அன்பின் பாற்படும். அஃறிணைப் பொருள்களாய் மன்னுயிர்களிடத்துக் கொள்ளும் காதல் அருளின் பாற்படும். ஏழைகளிடத்துக் கொள்ளும் காதல் இரக்கத் தின் பாற்படும். பெரியோரிடத்துக் கொள்ளும் காதல் மரியாதையின் பாற்படும். ஒத்தாரிடத்துக் கொள்ளும் காதல் நட்பின் பாற்படும்.

இங்ஙனம் எழுவகைப்பட்ட காதலுள்ளே ஈண்டு எடுத்துக்கொள் ளப்படுவது, பெண்களுக்குப் பெரியதோர் அணியாக விளங்கும் கற் புடன் இயைவதாய் காமம் என்னும் பொருள்படும் காதலேயாகும். இதன் பொருளைக் காமத்துப்பால் முன்னுரைக்கண் விரிக்கப் புகுந்த பரிமேலழகர் “ஒரு காலத்து ஒரு பொருளான் ஐம்புலனும் நுகர் தற் சிறப்புடைத்தாய் காமவிற்பம்” என்பார். இச்சிறப்புப் பற்றி வட நூலுள் போசராசனும் ‘சுவைபலவென்று கூறுவார் கூறுக; யாம் கூறு வது இன்பச்சுவை யொன்றையுமே’ என இதனையே மிகுத்துக் கூறி னான் என்றும் கூறிப்போந்தார். இதனாற் காதலின் சிறப்பு இத் தகைத்தென இனிதின் விளங்கும்.

இக்காதலைத் தொல்காப்பியர் முதலிய இலக்கண ஆசிரியர்கள் அகவொழுக்கம் என்பர். இவ்வக வொழுக்கத்தை நச்சினர்க்கினியர், தொல்காப்பிய அகத்தினையியல் உரைக்கண் ‘ஒத்த அன்பான் ஒரு வனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப முறுவதோர் பொருள்’ என்பர்.

தொல்காப்பிய மெய்ப்பாட்டியல் உரைக்கண், பேராசிரியர், காமத்தை ஒன்பது சுவைகளுள் ஒன்றாகக் கூறுவர். இன்னிலை என்னும் நூலுள் காதலின் தன்மையை ஒதுங்கால், அஃது இறைவன்மன் உருவென்றும், அதனை உலகினர் அனைவரும் அடைதல்வேண்டும் என்றும், அதனை அடைய வகை காணரே சாதல் நன்றென்று கூறுவர் என்றும் ஒதப்பட்டுள்ளது.

இனிக் கற்பு என்பதனைச் சற்று ஆராய்வோமாயின் நச்சினர்க்கினியர், தொல்காப்பியக் கற்பியல் உரைக்கண் “அது கொண்டானில் சிறந்த தெய்வம் இன்றெனவும் அவனை இன்னவாரே வழிபடுகவெனவும் இருமுது குரவர் கற்பித்தலானும் ‘அந்தணர் திறத்தும் சான்றோர் தேஎத்தும் ஐயர் பாங்கினும் அமரர்ச் சுட்டியும்’ ஒழுகும் ஒழுக்கம் தலைமகன் கற்பித்தலானும் கற்பாயிற்று; இனித் தலைவனும் களவின்கண் ஓரையும் நாளும் தீதென்று அதனைத் துறந்தொழுகிறற் போல ஒழு காது ஒத்தினும் கரணத்தினும் யாத்த சிறப்பிலக்கணங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு துறவறத்தில் செல்லுந் துணையும் இல்லறம் நிகழ்த்துதலிற் கற்பாயிற்று” என்று கூறியுள்ளார். ஓளவையார், தாம் பாடிய கொன்றை வேந்தன் என்னும் நூற்கண் “கற்பெனப்படுவது சொற்றிறம்பாமை” என்று கற்பின் இலக்கணத்தைக் கவினுறச் சுருக்கி விளக்கியுள்ளார்.

இக் கற்பினைத் தலைக் கற்பு, இடைக் கற்பு, கடைக் கற்பு என மூவகையாகப் பிரிக்கலாம். தலைக் கற்பு என்பது கணவனுடன் உடன் கட்டை ஏறுதலாகும். இடைக் கற்பு என்பது கணவன் இறந்த பின்னர்ச் சின்னாட் கழித்து எரிமூட்டி இனிய மீர்த்தடாகத்துள் இறங்கு

தல் போல அதனுள் வீழ்தலாகும். கடைக் கற்பு என்பது கணவன் இறந்த பின்னர்க் கைம்மை நோன்புநோற்று உயிர் நீத்தலாகும்.

மேலும் கற்பு என்னும் சொல்லே நோக்கினால் கல் என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்த ஓர் சொல்லெனக் கூறலாம். இதன் உட்கருத்தை ஆராய்வோமாயின் பண்டைத் தமிழ்நாட்டுப் பாவையர் அனைவரும் நிறைந்த கல்வியை உடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்றும், அது காரணத்தாலேயே சீரிய கற்பில் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்றும் பெறப்படும். கல்வியிற் சிறந்த கம்பர் பெருமானும் “பெருந்தடங்கண் பிறை நுதலார்கெலாம், பொருந்து செல்வமும் கல்வியும் பூத்தலால்” என்று கூறிப்போந்தார். இங்ஙனம் சிறப்புற்று விளங்கிய மகளிரைக் கண்டே தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும் “பெண்ணில் பெருந்தக்க யாவுள் கற்பென்னும், தின்மையுண்டாகப் பெறின்” என்று ஒதுவாராயினர்.

சங்க காலத்தை யொட்டிய காலத்துத் திகழ்ந்த பெண் புலவர்கள் பலர் அழகிய கருத்தமைந்த பாடல்களைப் பாடியுள்ளார்கள். அவர்தம் பாடல்கள் புறநானூறு போன்ற தலைசிறந்த நூல்களுள் தக்க இடங்களைப் பெறுமாயின் அப்பெண் புலவர்கள் எத்தகை நிறைந்த கல்வியை இயைந்திருக்கவேண்டும்! சங்க காலத்துக்குப் பின், பல நூற்றாண்டுகள் வரையிலும் பெண்புலவர்கள் பெரிதும் இருந்துள்ளார்கள். ஒளவையென்னும் அருந்தமிழ்ச் செல்வியின் அரிய செயல்களையும் பெருமை மிக்க பாடல்களையும் அறியாதார் யாவர்! அவ்வம்மையைக் கலைமகளே நிலவுலகில் தோன்றியுள்ளாள் எனப் பலரும் போற்றுகின்றனரன்றோ!

முடியுடைப் பெருவேந்தர் தம் ஆருயிர்த்துணையாயமைந்த அரசியரும் பெரும் புலவர்களாய்த் திகழ்ந்து, சிறந்த பாடல்களைச் செந்தமிழில் பாடியுள்ளார்கள் என்றால், மற்றைப் பெண்கள் புலவர்களாய்த் திகழ்தற்குச் சான்று வேண்டுமோ! ஏன் இங்ஙனம் இயம்புகின்றேன் என்றால், அரசியர், செல்வச் செருக்கால் கல்வி கல்லாதிருப்பாராதலானும், மாமியும் மருகியும் ஒற்றுமையோடு ஓரிடத்திருத்தல் அரிதென அறைதல் போல் மலர் மகள் தங்கியவிடத்துக் கலை மகளைக் காண்டல் அரிதென்னும் பெருவழக்குண்மையானும் ஆம்.

பூதப் பாண்டியன் தேவியாய் பாண்டியவரசி, தன் அரும்பெற்ற கணவன் ஆருயிர் நீத்த காலே, தானும் ஈமவெரியில் புகத்தலைப்பட்டா ளாக, ஆண்டுத் தடுத்த புலவர் பெருமக்களை நோக்கிப் ‘பல்சான்றீரே! பல்சான்றீரே! செல்கெனச் சொல்லாது ஒழிகென விலக்கும் பொல் லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான்றீரே! என்று விளித்த வண்ணம் கணவனையி ழந்தும் உயிர் தாங்கிக் கைம்மை நோன்பு நோற்கும் இயல்பை எடுத்துக் கூறி “அவர்களைப் போல் செய்ய, யான் இசையேன்” என எவ்வளவு அழகுற வீம்புணர்ச்சியுடன் விளம்புகின்றாள்! இங்ஙனம் அரசியர் பலர் சிறந்த புலமைபெற்று இருந்துள்ளார்கள். வெண்ணிக்குயத்தியார், குறமகள் இளவெயினி ஆகிய குயவர் குலத்தும் குறவர் குலத்தும் தோன்றிய கோதையரும் பெரும் புலமைபெற்று இருந்துள்ளார்கள் என்றால், மற்றைப் பெண்களின் மாண்புமிக்க புலமைக்குச் சான்றும் வேண்டுமோ!

இங்ஙனம் மகளிர், கல்வியிற் சிறந்து கவினுற்று விளங்கியதன் காரணத்தால், மற்றை நாட்டி மக்களும் கண்டு மருட்கை கொள்ளுமாறு கற்பிற் சிறந்து விளங்கினார்கள். இடைக் காலத்தில் பெண்களில் பெரும்பான்மையோர், கல்வியில் சிறந்து விளங்கினார்கள் என்று சொல்ல வியலாது. தற்காலத்தில் பெண்கள் பலர், மிகுந்த கல்வியைக் கற் றுக்கொண்டு வருகின்றார்களாயினும் அத்தகைக் கற்பையும் பூணுகின் றார்கள் என்று சொல்லல் பொருந்தாக் கூற்றாகும்.

பல நாட்டினரும் போற்றும் பான்மையில் தண்டமிழ் நாட்டுப் பெண்டிரிடத்து அமைந்த பேரணியாகிய கற்பு, காதலின்றேல் காண வியலாது. கற்பில்லையாயின் சிறந்த காதலும் இல்லை. ஆகவே காத லும் கற்பும் ‘அஃதின்றேல் இஃதில்லை, இஃதின்றேல் அஃதில்லை’ என்னும் நெருங்கிய ஒற்றுமையைப் பெற்றுள்ளன.

காதல் சிறப்புற வேண்டுமாயின் தலைவன் தலைவியாகிய இருவரும் தத்தம் தன்மையை இழத்தல் கூடாது. ஈருடல் ஒருயிர்க்காதலராக அமையினும் ஒருவராகவே ஆயினர் எனல் பொருந்தாது. அங்ஙனம் ஒருவராகவே ஆய்விடின் எங்ஙனம் இன்பம் துய்த்தல் இயலும். நீரோடு கலந்த உப்பு, வண்ணம், வடிவு, முகத்தலளவு முதலிய குணங்

களை யிழந்து நீரளவில் கரைந்து நிற்பினும் நீரினுக்கு உப்புச் சுவை தந்து நிற்கும். அவ்வாறு உப்பும் நீரும் போலக் காதலால் இரண்டறக் கலப்பினும் காதலர் ஒருவரேயாய் விட்டதாகக் கருதல் கூடாது. ஒரு வரேயாவரெனில் ஒருவரை யொருவர் காழுற்று மகிழ்தல் கூடாதாகும். தன்தன்மை இழவாமல் இன்புறுவதே இன்பமாகும். அவ்வாறு இன்புறார்க்கு வீடில்லே.

அன்றியும் இறைவனோடு தன்னைக் ஒப்பக்கருதும் உயிர்க்கு இன்பம் அரிதாகும். இறைவனின் உயர்வை நினைந்து போற்றலில் உயிர் நிறைந்த இன்பம் பெறும். அது போலப் பலபண்புகளான் ஒத்த காதலர், தம்மை ஒத்தாரெனக் கருதாமல் ஒருவர் மற்றவரை உயர்ந்தாராக மதிப்பதால் மட்டும் இன்பம் நிலைபெறும். தலைவன் தலைவியைத் தன்னின் உயர்ந்தாளாகக் கருதல் வேண்டும். தலைவியும் தலைவனைத் தன்னின் உயர்ந்தானாகக் கருதல் வேண்டும். இங்ஙனம் கருதினால் தான் சிறந்த காதலின்பத்தைச் செவ்விதிற் பெறவியலும். இக்காதலின்பமே கற்பினை நிலைபெறச் செய்யும். தலைவனும் தலையும் ஒருவரையொருவர் தன்னின் மிக்காராகக் கருதலில் இன்பம் இன்றென்றும் காதல் வளராது என்றும் கூறுவார் கூறுக. இஃது இக் காலத்துப் பேராசிரியர்கள் ஆய்ந்துகண்ட அரிய முடிபாகும்.

இக் காதலின்பத்தில் சிறந்து விளங்கும் செல்வர்க்குக் கவலையென்பது கனவிலுமின்றாகும்; கல்வியறிவு தானாகவே உண்டாம்; பண்புமிக்க பாடல்கள் மனத்தில் எழும்; சிற்பமுதல் பலகலைகளும் செவ்விதின் உண்டாகும்; இந்நிலவுலகில் தலைமையின்பம் என்பது இதுவே; ஆகையால் உலகீரே! காதல் செய்வீர்!! காதல் செய்வீர்!!! எனக் கதுகிறார் தமிழ் வீரர் ஒருவர். “காதல் இருவர் கருத்து ஒருமித்து ஆதரவு பெற்றதே இன்பம்” என்றார் ஒருபுலவர்.

தொல்காப்பிய இலக்கணத்தையும் பிற்காலத்தெழுந்த அகவொழுக்கம் பற்றிய நூல்களையும் கோவை நூல்களையும் நோக்கின் தமிழ் நாட்டில் காதல் மணமே கமழ்ந்து வந்தது என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக் கனிபோல் தெள்ளிதிற் புலனாம். காதல் மணம் கமழ்ந்தோங்கி வந்த காரணத்தாலேயே நம் நாட்டு மங்கையர் கற்பிற் சிறந்து விளங்கினார்கள்.

நம்நாடு, இப்பொழுது ஏன் கற்பிற்சிறந்து விளங்கவில்லையெனின் காதல் மணம் இல்லாத காரணமேயாகும் என்று பறைசாற்றிப் பகரலாம். நம்நாட்டில் உள்ள மக்கள் கல்வியிற் சிறக்காமையே காதல் மணம் நிகழாமைக்குக் காரணமாகும். நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு பேர் கல்வி கற்காவிடின் எங்ஙனம் காதல் மணம் நிகழும்!

காதல் என்பது இன்னதெனக் கடுகளவும் அறியாத நிலைமையில் உள்ள, பால் மணம் மாறாத பச்சிளங் குழந்தைப் பருவத்திலேயே மணம் நிகழ்ந்தால் காதல் எங்ஙனம் உண்டாம்! கற்பு எங்ஙனம் உண்டாம்! மற்றும் தக்க பருவத்தில் நிகழும் மணமோ ஆடவனைப் பெண் பாராதும், பெண், ஆடவனைப் பாராதும் நிகழ்கின்றது. மணமுடிந்த பின்னர் இல்லறத்தில் அவர்கள் எய்தும் இன்னலுக்கோர் எல்லையுண்டா!

செல்வத்தில் கொண்ட ஆசை மிகுதியால் பெண்ணின் தாய் தந்தையர், வயது முதிர்ந்தானுக்குப் பெண்ணை மணம்புரிந்து கொடுக்கின்றனர். அவன் சின்னளில் உயிர் நீக்கின்றான். அங்ஙனம் அவன் உயிர் நீத்தபின் மிக்க இளம் பருவம் வாய்ந்த அப்பெண் காம விற்பம் என்பது கடுகளவும் இல்லாது கடிந்துயர் எய்துவதைக் கண்ணாரக் காண்கின்றோம். பண்டைக் காலத்துப் பெண்டிர், தம் கணவர் உயிர் நீத்த கால உடன் கட்டை ஏறி உயிர் போக்கியமை போலக் கணவனிடத்துக், கணிந்த அன்பின்மையின் உயிர் போக்குகின்றார்களில்லை இங்காலத்து மகளிர். உலகம் பண்டை நிலைமையினின்றும் எல்லாம் பிறழ்ந்து நின்றவின் பெண்களும் அச் செயலில் வழுவி நிற்கின்றார்கள். மேலும் இக்காலத்திய சட்டம் இதற்கு இடங்கொடுக்காது. பெண்கள், தம் மனத்திற்கேற்ற மகிழ்நரைத், தாய் தந்தையர்க்குட்பட்டு மணம் புரிய வியலாதவர்களாக வாதலின் காதலும் கற்பும் இன்றி உலகம் நிலைகேடுற்று நிற்கின்றது.

முற்காலக்கற்பின் பொற்பினை ஆராயின் தமிழ்நாட்டுப் பெண்டிரும் ஆடவரும் சிறந்த கற்பில் திகழ்ந்து விளங்கியுள்ளார்கள். இதற்கோர் உதாரணம் ஈண்டுத்தருகின்றேன்.

தன்னை அயலார் மணம்பேசி வருவதை அறிந்த தலைவி, தன்னால் விரும்பப்பட்ட தலைவனுடன் உடன்போக்கில் ஒருவரும் அறியாதபடிச்

சென்றாளாகச், சென்ற மற்றைநாள் அவள் தன் செவிலித்தாய் சுரத்தில் சுவடுகண்டு தேடிச்சென்றாள். இங்ஙனம் தேடிச்சென்ற செவிலித்தாய் எதிரூற்ற மற்றோர் தலைவனையும் தலைவியையும் கண்டு, “செல்வக்காதலரே! நும்மைச் சேய்மையில் கண்டவளவில் என்மகளை உடன்போக்கில் அழைத்துச்சென்ற தலைவன் தான் என்மகளுடன் மீண்டு வருகின்றானோ என்றுமகிழ்ந்து வந்தேன்; நீங்கள் மற்றையராய் இருக்கின்றீர், ஆனால் உங்களைப்போலவே உள்ள இருவர் முன்னர்ப்போவதைக் கண்டீரோ?” எனக் கேட்டாள்.

அதற்கு விடையிறுக்கப் புகுந்த வேளையனைய தலைவன், தன் தலைவியோடு அங்ஙனம்சென்ற காதலரை இடைவழியில் கண்டுள்ளானாதலின், அத்தலைவனையும் தலைவியையும் கண்டேன் என்று கூறின், தன் தலைவியல்லாத பிறிதொரு பெண்ணை எண்ணியதாகக் கற்புக்கு இழிவுபிறக்கும் என உட்கொண்டு, “பெருமலைச் சிங்கவேறனைய தலைவனைக் கண்டேன்” எனக் கூறிப், பின் அருகில் நின்ற அணங்கனைய தலைவியை நோக்கித், “தூண்டாவிளக்கினை யொப்பாய்! இவ்வன்னை, பின்னர் வினவியது என்னை? அதற்கு நீ விடை கூறுவாயாக” என்று கூறி நின்றாள். அத்தலைவியைக் கண்டேன் என்பதை அத்தாய்க்குக் கூறு எனக் குறிப்பில் தெரிவிக்கும் அத்தலைவன்றன் பெருமைதான் என்னே! இங்ஙனம் ஆடவரும் பெண்டிரும் கற்பிற்சிறந்து விளங்கியுள்ளார்கள் என்பதையறிவிக்கும் இனிய பாடலை ஈண்டுத்தருகின்றேன்.

“மீண்டார் என உவந்தேன் கண்டு நும்மைஇம் மேதகவே
பூண்டார் இருவர் முன் போயினரே புலியூர் எனை நின்று
ஆண்டான் அருவரை ஆளியன்னுனைக்கண்டேன் அயலே
தூண்டா விளக்கனையாய்! என்னையோ? அன்னை சொல்லி

[யதே.

(திருக்கோவையார்)

கவிங்கத்துப்பரணியில் காணப்படும் ஒரு பாட்டினை உற்றுநோக்கின் அக்காலத்துக்கற்பின் பொற்புக் கவினுறவிளங்கும்.

“தரை மகளும் தன் கொழுநன் உடலந்தன்னைத்
தாங்காமல் தன் கரத்தால் தாங்கி விண்ணாட்டு
அரமகளிர் அவ்வயிரைப் புணராமுன்னம்
ஆவியொக்க விடுவாளாக் காண்மின் காண்மின்.”

தலைவியொருத்தி, போர்க்களத்து மாற்றார் அம்பு மார்பில்பட்டு
ஊடுருவிக் கீழ் வீழ்ந்து உயிர்விடும் ஒண்டகைத் தலைவனாயவீரன்
உடலத்தைத் தரைமகள் தழுவித் தன் கணவன் கற்புக்கும் தன் கற்புக்
கும் அழிவளிக்காவண்ணம் ஓடிச் சென்று கைகளால் தாங்கினாள்.
அங்ஙனம் தாங்கிய அத்தலைவிமேலும் தன் கணவன் உயிர் வீரவீடு
புகுந்தக்கால் ஆங்குள்ள அரமகளிர் புணர்ந்துவிடின் அங்கும் தன் கற்புக்கு
அழிவு பிறக்கும் என்று எண்ணித் தன்னுயிரையும் ஒக்க நீத்துக்
கணவன் உயிர்க்குமுன் கடிதில்சென்று வீரவீட்டில் நின்று எதிர்
கொண்டாள் என்றால் பண்டைப் பெண்டிர்தம் கற்பு எத்தகைப்
பெருமைத்து !

கற்புத்தெய்வமாய கண்ணகியின் வரலாற்றை அறியாதார் யாவர் !
சேரநாட்டுப் பேரரசனாகிய செங்குட்டுவன், கண்ணகியின் படிமத்தைச்
சமைத்தற்குப் பனிமலையினின்று கல்லெடுப்பித்துக் கங்கைப்பேரியாற்
றில் நீராட்டித், தன்னாட்டில் அப்படிமத்திற்குக் கோயிலமைத்து வழி
பட்டான் என்பதை நோக்குவோமாயின் கற்புடைப்பெண்டிர் கடவுளா
கக் கருதப்பட்டனர் என்பது வெள்ளிடைமலை. நம் நாட்டு மன்னரை
யன்றி மற்றநாட்டு மன்னரும் கற்புத்தெய்வமாகிய கண்ணகியைத்
தத்தம் நாட்டுக் கோயிலமைத்து வழிபட்டனர் எனின் தமிழ் நாட்டின்
பெருமைக்கு இஃதொன்றே போதுமன்றோ ! இளங்கோவடிகளும் கற்
பின் பெருமையை நன்கு அறிந்தே தவத்தின் செல்வியாய கவுந்தியடி
களுடன் கற்பின் செல்வியாய கண்ணகியைச்சேர்த்துக் கூறுங்காலுத்
தவத்தினும் கற்புச்சிறந்தது என்பதை அறிவிப்பாராய் “புனமயிற்
சாயற்கும் புண்ணிய முதல்விக்கும்” எனக் கண்ணகியை முதற் கண்
வைத்துக் கூறுவாராயினர். இது நோக்கியே தமிழ் மறையோதிய
பொய்யில் புலவரும் “தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழு
வாள், பெய்யெனப் பெய்யும்மழை” என்று கற்புடைப்பெண்டிர்
பெருமையைக் கழுவாராயினர்.

வன்னிராமரும் மடைப்பள்ளியும் கற்புடை மங்கை யொருத்திக்குச் சான்று பகர்ந்தமை நம் நாட்டு இன்றும் வழங்கும் கன்ன பரம்பரைக் கதையாகும். அஃறிணைப்பொருள்களும் கற்புடை மங்கையின் பொருட்டுப்பேச முற்படுமாயின் கற்பின் பெருமைதான் என்னே !

காவிரிக்கரையில் விளையாட்டயர்ந்த மகளிருள் ஒருத்தி மற்றொருத்தியைநோக்கி, மணலில் அமைத்த பாவையை, ‘இது நின் கணவன்’ என வேடிக்கையாக விளம்பின வளவிற்கே அதனையே தன் கணவனாகக்கொண்டு அம்மணற்பாவையை நீர்த்திரை வந்து அழியாது ஆங்குங்காத்து நின்றாள் என்னின் அவள்தன் கற்பை என்னென்று இசைப்பது !

கலத்தில் பிரிந்த கணவன் வருமளவும் மணல்மலிந்த கடல்துறைப் பூங்கானலில் வரும் கலன்களை நோக்கியவளாய், மற்ற ஆடவர்தம் மனத்துட் புகாமைப்பொருட்டுக் கல்லுருவம் தாங்கிநின்ற காரிகையின் கற்பை என்னென்று புகழ்வது !

வேறொருவன், தன்னைக் காதற்பார்வை செய்தலைக்கண்டஞ்சிப் பிரிந்த கணவன் பொருந்துமளவும் கற்புவல்லமையால் தன் முகத்தைக் குரங்குமுகமாக மாற்றிக்கொண்ட மங்கையின் மாட்சிமிக்ககற்பினை என்னென்று ஏத்துவது !

பைந்தமிழ்ப் புலவராய பாரதியாரும் “பொன்மயில் ஒத்திடும் மாதர் தம் கற்பின் புகழினிலே உயர் நாடு” என்று கற்பின்மேல் வைத்துத் தமிழ் நாட்டைப் பாராட்டுவாராயினார். ஆகவே கற்பிற் சிறந்த நாடாகப், பண்டைக்காலம்போலும் தண்டமிழ்நாடு பண்புற்றுத்திகழவேண்டுமாயின் ஆடவரும் பெண்டிரும் கல்லியில் சிறந்து விளங்கவேண்டும். கல்லியில் சிறந்து விளங்கினால்தான் காதல் மணம் நாடெங்கும் கமழும் காதல் மணம் கமழ்ந்தால்தான் கற்பென்னும் அணிகலனை அரிவையரிடத்தும் ஆடவரிடத்தும் காணலாம். அவ்ஙனம் காணின் கற்பில்சிறந்த நாடாகப்பண்டுபோல் கொண்டாடப் படும் தண்டமிழ்நாடு.

பூவை. அ. க. நவநீதகிருஷ்ணன்,
வித்துவான் 4-வது ஆண்டு

தாவரச் சிற்றறையின் மர்மம்

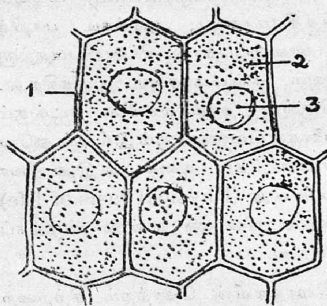
(THE MYSTERY OF THE PLANT CELL.)

தாவரங்கள் சிற்றறைகளால் (Cells.) ஆகியிருக்கின்றன வென்பது முதன் முதலில் Robert Hooke என்னும் ஆங்கிலேய விஞ்ஞானியால் 1660-ஆம் ஆண்டில் கண்டுபிடிக்கப் பட்டது. அவர்தான் **Cell** என்னும் பதத்தை முதலில் உபயோகித்தவர். இப்பதம் மிருகங்களினுடைய சிற்றறைகளையும் (மிருகத்தின் உடலும் செடியைப்போலவே சிற்றறைகளினால் ஆனதே.) குறிக்கின்றது. ஆனால் தாவரச் சிற்றறைக்கும் மிருகச் சிற்றறைக்கும் வேறுபாடு இருக்கிறது. இங்கு நாம் தாவரச் சிற்றறையின் அற்புத அமைப்பையும் அதனுள் நடக்கும் விசித்திரமான வேலைகளையும் கவனிப்போம்.

சிற்றறை என்பது செடியின் உயிருக்கு ஆதாரமாயுள்ள பொருள் என்று கருதப்படும் ஜீவானு (Protoplasm) நிரம்பிய மிகச் சிறிய அறை. ஒவ்வொரு செடியும் இப்படிப்பட்ட கோடிக்கணக்கான சிற்றறைகளின் சேர்க்கையே. அதாவது, ஒரு கல் கட்டிடமானது எப்படி அநேக செங்கற்களால் கட்டப் பட்டிருக்கின்றதோ அதேபோல் ஒரு செடி எண்ணிக்கையற்ற சிற்றறைகளால் ஆகியிருக்கிறது. ஆனால் எல்லாச் சிற்றறைகளிலும் ஒரேவிதமாகவில்லாமல் செடியின் பல பாகங்களிலும் பலவித உருவங்களுள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. பேதகர்கள் (Bacteria) போன்ற ஒரே சிற்றறையுள்ள தாவரங்களும் இருக்கின்றன. ஒரு செடியின் ஒவ்வொரு சிற்றறையிலும் ஓயாது வேலை நடந்துகொண்டிருக்கும். ஒவ்வொரு சிற்றறையையும், எல்லாப் பாகங்களிலும் வேலை நடந்துகொண்டிருக்கும் ஒரு சோதனைச் சாலைக்கு (Laboratory) ஒப்பிடலாம்.

சிற்றறையானது சாதாரணமாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத வாறு மிகச் சிறியதாக விருப்பதால், அதன் அமைப்பையும் அதில் நடக்கும் வேலைகளையும் பார்ப்பதற்கு சூக்ஷ்மதர்சனி

யின் (Microscope) உதவி அவசியம். ஒரு செடியினுடைய குருத்துப்பாகத்தில் (Growingpoint) நீட்டுப்போக்கில், கூரிய சுஷ்வரச் கத்தியினால் துண்டுகள் சீனி அவைகளைச் சூக்ஷ்மதர்சனியினால் பார்த்தால் சிற்றறைகளின் அமைப்பு நன்கு விளங்கும். ஒவ்வொரு துண்டும் அநேக சிற்றறைகளையுடையது. ஒவ்வொரு சிற்றறையும் மிகவும் மெல்லிய சுவரினால் சுற்றியுள்ள சிற்றறைகளிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குச் சிற்றறைச்சுவர் (Cell wall) என்று பெயர். இப்படிப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தபோதிலும் எல்லாச் சிற்றறைகளும் நுண்ணிய ஜீவாணுக்கம்பிகளால் (Protoplasmic threads) இணைக்கப்பட்டு நெருங்கிய சம்பந்தத்தில் இருக்கின்றன.

I. குருத்துப்பாகத்தின் சிற்றறைகள்.

1. சிற்றறைச் சுவர்.
2. ஜீவாணு.
3. ஜீவபரமானு.

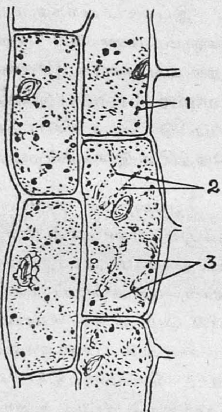
அதற்கு ஜீவபரமானு (Nucleus) என்று பெயர். (படம் I.)

இதைத்தவிரச் சிற்றறையில் இன்னும் அநேக நுண்ணிய வர்ணப்பதார்த்தங்களும் (Chromatophores) சர்க்கரைப் பொருளும் (Sugar) மாவுத்துணுக்கங்களும் (Starch grains) பொதிந்து கிடக்கின்றன. ஜீவாணு, ஜீவபரமானு, வர்ண

சிற்றறையில் நிரம்பியிருக்கும் எண்ணைபோன்ற வஸ்துவாகிய பரமானுவை நன்கு கவனித்துப் பார்த்தால், அதனுள் உருண்டை வடிவமுள்ள பரமானுவை விட, திண்மையதிகமான பதார்த்தமொன்று அறைச் சுவற்றின் அருகிலாவது சிற்றறையின் மத்தியிலாவது காணப்படும்.

பதார்த்தங்கள், மூவுத்துணுக்கைகள், சர்க்கரைப்பொருள் ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஜீவாணுவின் மாறுதலைடைந்த பாகங்களையாகையால் ஜீவவஸ்துக்கள். (Living cell contents என்று சொல்லப்படுகின்றன.

ஜீவாணு (Protoplasm): இது நீரைப்போல நிறமற்ற ஓர் பதார்த்தம். இது திரவரூபமுள்ளதமல்ல, கெட்டியானது

மல்ல, ஆனால் பாகுபோன்றது. இதனுடைய இரசாயன அமைப்பு (Chemical Composition) மிகவும் விசித்திரமாகவும், அடிக்கடி மாறிக் கொண்டிருப்பதால், நிர்ணயிப்பதற்கு மிகவும் கஷ்டமாகவும் இருக்கிறது. உயிருள்ள தாவரங்களில் நடக்கும் வேலைகளவ்வளவுக்கும் இவ்வஸ்துவே காரணகர்த்தா. ஆகையால் இது ஜீவாதார வஸ்து (Physical basis of life) அல்லது ஜீவாணு என்று வழங்கப்படுகிறது.

ஜீவாணுவின் தோற்றம் சிற்றறையின் வயதையும் வளர்ச்சியையும் பொறுத்திருக்கிறது. ஓர் இளஞ் சிற்றறையின் ஜீவாணுவானது அவ்வறை முழுவதும் இடைவிடாது விரியாபித்திருக்கிறது. ஆனால், வளர்ச்சியடைந்த சிற்றறையில் வலைபோன்ற தோற்ற

II. இலையின் சிற்றறைகள்.

1. பசுந்துணுக்கைகள்.
2. ஜீவாணுக்கம்பிகள்.
2. உள்ளிடங்கள்.

முடையது. இவ்வலைபோன்ற ஜீவாணுவிற்கு மத்தியிலிருக்கும் வெறம் இடங்களுக்கு உள்ளிடங்கள் (Vacuoles) எனப்பெயர். (படம் II) இவைகளில் ஓர்வித திரவம் நிரம்பியிருக்கும். அத் திரவத்திற்குச் சிற்றறைப்பாகு (Cell sap) என்று பெயர்.

ஜீவாணுவானது வித்து முளைக்க வாரம்பித்தது முதல் செடி அழியும்வரையில் ஓய்வின்றி வேலைசெய்துகொண்டே இருக்கும். உணவு சம்பந்தமானவேலைகளும், இனப்பெருக்கல் (Reproduction) சம்பந்தமான வேலைகளும் இதனாலேயே செய்யப்படுகின்றன. சிற்றறையில் ஏதாவதொருபாகம் கெட்டு விட்டால் அதைச்சரிசெய்வது, சிற்றறைச்சுவர் பருக்கச்செய்வது முதலியனவும் இதனுடைய வேலைகளே.

ஜீவபரமாணு (Nucleus): இது ஜீவாணு உயிரோடிருந்துகொண்டு சகல காரியங்களும் செய்வதற்கு அவசியமான பொருள். முளைக்கும் பாகங்களிலுள்ள ஜீவப்பரமாணு உருண்டையாயும் பெரியதாயும், முதிர்ந்த சிற்றறைகளில் சிறியதாயும் கோழிமுட்டை வடிவமுள்ளதாயும் இருக்கின்றது. அது (Chromatin) என்ற வஸ்துவினால் சூழப்பட்டும் ஜீவபரமாணுத் தாளினால் Nuclear membrane ஜீவாணுவிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டு மிருக்கிறது.

உணவை ஜீவாணுவில் சேர்க்கச்செய்வதிலும் சிற்றறையின் வளர்ச்சியிலும், இனப்பெருக்குகளிலும் ஜீவப்பரமாணுவின்வேலை விசேஷமானது. ஒரு செடியிலிருந்து அதன் சந்ததிகளுக்குப்போகும் குணங்களுக்குக் காரணமான பதார்த்தங்கள் (Chromosomes) இதில்தான் இருக்கின்றன. ஒரு சிற்றறையானது பிரிந்து எண்ணிக்கையில் அதிகமாகும்போது முதலில் ஜீவபரமாணுதான் பிரிகிறது. பிறகுதான் மற்றப் பாகங்கள் பிரிகின்றன. கர்ப்பாதானம் (Fertilisation) என்பது இரண்டு வித சுக்கில சிற்றறைகளினுடைய Sexual cells ஜீவப்பரமாணுக்களின் புணர்ச்சியே.

வர்ண பதார்த்தங்கள் (Chromatophores): இவைகளும் ஜீவாணுவிலிருந்து உண்டானவைகளே. இவைகளில் மூன்று வகைகள் இருக்கின்றன. அவை (1) பசுந்துணுக்கைகள்

(chloroplasts), (2) வர்ணத்துணுக்கைகள் (chromoplasts), (3) நிறமற்றதுணுக்கைகள் (leucoplasts).

பசுந்துணுக்கைகள் : இவைகள் பச்சை நிறம் பொருந்தியவை. பச்சை நிறம் இவைகளில் இலைப்பச்சை (chlorophyll), இருப்பதால் உண்டாகிறது. இவை இலைகளிலும், செடியின் மற்ற பச்சை நிறமுள்ள பாகங்களிலும் அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. இவை சூரிய வெளிச்சத்தின் உதவியைக்கொண்டு ஒளிச்சேர்க்கைத் தொழிலினால் (photosynthesis) செடிக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருளைச் செய்கின்றன. எல்லா ஜீவஜந்துக்களும் உயிருடனிருக்க மிக்க அவசியமான உணவுப்பொருளைச் செய்யவல்லது இவ்வுலகில் இலைப்பச்சைமட்டுமேயாகையால், பசுந்துணுக்கைகள் இல்லாவிடில் இவ்வுலகில் ஜீவராசிகளே இரா!

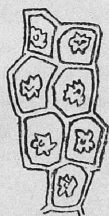
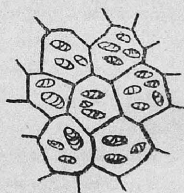
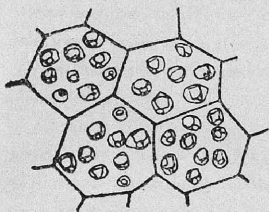
வர்ணத்துணுக்கைகள் : இவை பலவித வர்ணங்களுள்ளவை. பழங்களின் தோலிலும், பூவிதழ்களிலும் இவைகளிலிருக்கின்றன. பூக்களின் பலவித நிறங்கள் இவைகளிலிருப்பதாலேயே உண்டாகின்றன.

நிறமற்றதுணுக்கைகள் : இவைகள் வர்ணமற்றவை. செடியினது பூமியினடியிலுள்ள பாகங்களில் இவைகள் காணப்படுகின்றன. இவைகள் சூரிய வெளிச்சம்பட்டால் பசுந்துணுக்கைகளாக மாறக்கூடியவை.

சிற்றறைச்சுவர் (Cell wall): இது 'செல்லுலோஸ்' (cellulose) என்ற பதார்த்தத்தினாலான, ஜீவாணுவைச் சுற்றியுள்ள சுவர்போன்ற அமைப்பு. (இப்படிப்பட்ட சுவர் மிருகங்களின் சிற்றறைக்குக் கிடையாது) செடியின் உயிர் ஓர் ஜீவாணுவாக ஆரம்பிக்கிறது. முதலில் இதைச்சுற்றிச் சுவர் கிடையாது. ஜீவாணு மிகவும் மிருதுவாகவிருப்பதால் பாதுகாப்பின்

பொருட்டுச் சுற்றி ஓர் மெல்லிய சுவரை உற்பத்தி செய்துகொள் கிறது. இளஞ்சிற்றறையின் சுவர் மெல்லியதாகவிருப்பினும் நாளாவட்டத்தில் சிற்றறை முற்றிலும் வளர்ச்சியடைந்த பிறகு சுவரின் பருமன் அதிகரிக்கிறது.

சிற்றறையின் உயிரற்ற வஸ்துக்கள் Non-living cell- contents : மேலே சொல்லப்பட்ட ஜீவஜந்துக்களைத் தவிர அநேக அஜீவ வஸ்துக்களும் சிற்றறைகளில் காணப்படுகின்றன. இவைகளில் சில சேர்த்துவைக்கப்பட்ட உணவுப்பொருள்களா யும், சில விசேஷ வேலையில் (special work) ஈடுபட்டும், சில ஒருவித வேலையுமில்லாமலும் இருக்கின்றன. மாத்துணுக்கை கள் (Starch grains) (படம் V), புஷ்டிகள் (Proteids) (படம் III), முதலியன சேர்த்து வைக்கப்பட்ட உணவுப் பொருள்களாவன. சில ரசாயனப்பொருள்களின் ஸ்படிகங்

III. ஆமணக்கு விதையின் சிற்றறையிலுள்ள புஷ்டிகள்.

V. உருளைக்கிழங்கின் மாத்துணுக்கை களுள்ள சிற்றறைகள்.

IV. ஸ்படிகங்கள் உள்ள சிற்றறைகள்.

கள் (crystals) ஓர்வித வேலையுமில்லாமலும் செடியின் சில சிற்றறைகளில் காணப்படுகின்றன. (படம் IV) பூக்களிலுள்ள தேன் (Nector) முதலியன விசேஷவேலையிலீடுபட்ட பொருள் களைச் சார்ந்தவை.

இப்படியாகத் தாவரச் சிற்றறைகளின் அமைப்பும் அவைகளுள் நடக்கும் வேலைகளும் மிகவும் விசித்திரமாகவும், அறிவதற்குக் கடினமாகவும் இருக்கின்றன. சிற்றறையைப்பற்றி எவ்வளவோ ஆராய்ச்சிகள் பல விஞ்ஞானிகளால் செய்யப்பட்டிருப்பினும் ஜீவானுவின் அற்புதமான வேலைகள் செய்யக்கூடிய சக்திக்குக் காரணம் இன்னும் மர்மமாகவேயிருக்கின்றது.

S. SIVASUBRAMANYAN,

III B. Sc.

“ விரும்பியவிதமே ”

மனக் கவலையுற்றுத் தன்னை வந்தடைந்த மக்களது கவலை யைப்போக்கி, அன்றாக்கு மன அமைதியையும் இன்பத்தையும் அளிக்கும் இயற்கை எழில் வாய்ந்த கானம். கானத்தின் நடுவண் சான்றோர் கவியெனத் திகழும் யாறு சல சல என்னும் ஒலியுடன் ஒடிக்கொண்டிருக்கிறது. புல்லைமேய்ந்த ஆனிரைகள் யாற்றில் நீருண்டு கன்றை நினைந்து மன்றை நோக்கிச் செல்கின்றன, அவற்றின் பின்னர் ஆயர் குழலோசையெழுப்பிய வண்ணம் நடக்கின்றனர். கலைமான் பிணைமானை நினைந்து வேட்கைமிகுதியால் விளிக்கின்றது. அடர்ந்த மரங்களினிடையே பறவைக்கூட்டம் பலவகைப்பட்ட ஒலிகளை எழுப்புகின்றன முல்லைப்போதுகளின் மலரும் பருவத்தை நோக்கிய வண்ணம் சில வண்டுகள் அப்போதுகளைச் சூழ்ந்து முரல்கின்றன. போதின் அருகே உள்ள அரும்பில் அமர்ந்து போது மலர்வதை எதிர்நோக்கி இருக்கின்றன சில வண்டுகள். இன்னும் சில வண்டுகள் பொறுத்திருக்க மனமின்றித் தம் கால்களால் போதுகளைக் கிண்டி மலர்விக்க முயல்கின்றன. இத்தகைய மாலை. இயற்கையழகு இன்பத்தை அள்ளி அள்ளித் தன்னை அடைந்தார்க்கு வழங்குகின்றது.

இயற்கைக் கடவுள் அள்ளி வழங்கும் இன்பத்தை ஏற்று, உண்டு, தினைத்து மகிழ்வோரும் உண்டு. அதனைப் பெற்றுத் துயக்க முடியாது இழப்போரும் உண்டு. மனவேறு பாட்டான் மயங்கி இயற்கையை வெறுப்பாரும் உளர். மக்கள் உலகயற்றுகையில் தாம் விரும்பியவாறே விரும்பியவற்றைப் பெற்றுத் துயக்குங்கால் இன்பத்துண் மயங்கி மதுவுண்டாற்போற் களித்தலும், தம் கருத்திற்கு மாறானவற்றைப்பெற நேர்ந்தக்கால் எண்ணற்ற துன்பத்துள் வீழ்ந்து பித்தேறினாற்போலப் பிதற்றலும் பெரும்பான்மை. அவாவர் மனோவன்மை, அறிவு

வன்மையால் இரண்டையும் ஒப்பக் கருதும் ஆற்றல் எல்லோர்க்கும் இருத்தல் அரிது.

நிற்க, மேற்கூறியவாறு எழிலுடன் விளங்கும் மாலைக் காலத்து; அக்கானின் ஒரு புறம் அமைந்திருந்த ஓர் வீட்டிலிருந்து சீவாது அள்ளிமுடித்த கூந்தலும், சரிந்த நீல ஆடையை ஏறத் தூக்கியகையும், அச்சத்தினால் பிறைவென்ற நுதலிற்றேன்றிய குறு வியர்வோடு கலக்கத்தை உடைய முகமும் உடையளாயவோர் பெண்ணணங்கு, தான் செல்லு நெறியைப் பிறர் அறிகின்றனரோ எனப் பின்னோக்கும் பார்வையுடையளாய் அச்சத்தால் நடைதளர்ந்து அடிபின்ன ஓர் மரப் பொதும்பரிடை வந்து ஒளிக்கின்றாள்.

இவள் இங்ஙனம் ஒளிக்கின்றதைச் சற்றுச் சேய்மையில் பசுங்கன்றுகளை ஒட்டிக்கொண்டுவரும் மற்றொருத்தி கண்டு விட்டாள். கண்டவள் ஏதோ தன் மனத்து ஐயங்கொண்டவளாய்க் கன்றுகளை வீடுநோக்கி விரட்டிவிட்டு மரப்பொதும்பரிடை விரைந்துவந்து ஒளிந்தவள் யாரென்று நோக்கியபொழுது அங்ஙனம் ஒளிந்தவள் தன் தோழியே என்பதையுணர்ந்தனள். உணர்ந்தவள் உடனே அவள் அருகிற்சென்று, ஏன் உன் முகம் கலங்கியிருக்கின்றது? எங்கிருந்து ஓடி வருகின்றாய்? உன் உடல் ஏன் இங்ஙனம் நடுங்குகின்றது? இக்காட்டுள் வாழும் விலங்கினங்களைக்கண்டு அஞ்சினையோ அன்றி யாரோ னும் நினக்குத் தீங்கிழைத்தனரோ? என்று பரபரப்புடன் கேட்டனள்.

அதற்கு ஏதோ கூறவந்த தலைவி சொல்ல நாவெழுது கலங்குகின்றாள்.

இதனைக் கண்ட தோழி அவளைத்தேற்றி நடந்ததைக் கூறுது கலங்கிப்பயனென். கலக்கத்தை யொழித்து நடந்ததைக் கூறென்றாள்.

தலைவியும் சற்றுக் கலக்கமொழிந்து அவளை நோக்கித் தோழி இன்று காலை அக்கான்யாற்றங்கரையில் என் காதலரைக்கண்டு உரையாடிக்கொண்டிருந்தேன். யாங்கள் ஒருவரையொருவர் பிரியும்பொழுது காதலர் என் கூந்தலிலே ஓர் முல்லைமாலையைச் சூட்டிச்சென்றார். அது பொழுது யானும் அம்மாலையை விரும்பி யேற்றுக்கொண்டேன். பின் அம்மலை வெளியில் பிறர்க்குத் தோன்றும் என்று கருதிய யான் அது வெளியில் தெரியாவண்ணம் கூந்தலினுள் முடிந்துகொண்டேன். வீடு திரும்பிய யான் இந்நிகழ்ச்சியை மறந்துவிட்டேன். சற்று முன் என் தாய் எனக்கு எண்ணெய் தேய்க்கக்கருதி என் கூந்தலை அவிழ்த்தாள். உடனே தலையிலிருந்து முல்லைமலை வீழ்ந்ததைக்கண்ட தாய் நடுங்கினவள்போலக் கைவிதிர்த்துத் தோட்டத்தே சென்றுவிட்டாள். இது காலை எந்தையும் இல்லுள் இருந்தார். அவர் இதனை அறியின் நாணுவர். அன்றியும் என்னிலை பின் என்னாவது கொல் என்றஞ்சிய என் உள்ளம் நடுங்குகின்றது. செய்வதறியாது கலங்கி இவண் ஒளிந்து கொண்டேன் என்றனள்.

இது கேட்ட தோழி நகைத்துப் “பேதாய் நீ அவளை மனமார விரும்பினே. அவளும் நின்னை மனமார விரும்பினன். ஆதலினன்றே அவளும் நின் கூந்தலில் மாலையைச் சூட்டினான் நீயும் அதனை மகிழ்ந்து சூடிக்கொண்டாய். இங்ஙனம் நும் இருவர் மனமும் ஒன்றுபட்டிருப்பவும் இங்ஙனமே நாள்தோறும் நின் காதலர் நின் கூந்தலில் மாலையூட்ட நீ சூடிக்கொள்ளுதலை விரும்பாது நின் தாய் முன் பூ விழ்ந்தமை எண்ணி நீ அஞ்சுவதென். கலங்காதே வா போகலாம்” என்றாள்.

இங்ஙனம் எதிர்பாராது தோழி கூறிய மொழியைக் கேட்ட தலைவி, தோழி விளையாட்டாக உரையாடல் நினக்கென்றும் இயல்பெனினும் அஃதெப்பொழுதும் ஆகாது. நிலை

மையை யுணர்ந்தும் நீ இங்ஙனம் பேசுதல் நன்றன்று. யாய் முன் பூ வீழ்ந்ததனால், தோழி நாம்,

“காணுமை யுண்ட கடுங்கள்னை மெய்கூர
நாணுது சென்று நடுங்க வுரைத்தாங்குக்
கரந்தது உங் கையொடு கோட்பட்டாக் கண்டாய்”

பிறர் அறியாமல் கள்ளுண்டமையை உடலிலே தோன்றிய வேறுபாடு பிறர்க்கு அறிவித்தாற்போல நாம் கரந்த களவொழுக்கமும் கைப்பொருளோடே பிடித்துக்கொள்ளப்பட்டேம் அல்லவோ நீயே ஆராய்ந்துகாண் என்றாள்.

இங்ஙனம் கூறக் கேட்ட தோழி தலைவியை நோக்கி “நீ நின் காதலரை உண்மையாக விரும்பினையாயின் நின் களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டாலென்ன படாவிட்டாலென்ன நின் வாழ்க்கையின் குறிக்கோளையெண்ணுது இதுபோன்ற சிறு நிகழ்ச்சிகளுக்காக அஞ்சிக் கலங்குதல் தகாது” என்று கூறினாள்.

இங்ஙனம் தோழி மறுமுறையும் கூறக்கேட்ட தலைவி கண்ணீர் உகுத்தவளாய்த் “தோழி என் கலக்கம் எனக்குத் தெரியும் உன் மகிழ்ச்சி உனக்குத் தெரியும். நீ என்னைப் பரிகரிக்க வேண்டாம் உன் வேலையைச் சென்று பார்” என்றுரைத்தனாள்.

இங்ஙனம் தலைவியது நிலையறிந்ததோழி தலைவியின் கண்ணீரைத் துடைத்து, “அணங்கே யான் கூறியது உண்மையேயன்றி விளையாட்டில்லை. ஆயினும் நின் கலக்கத்தால் அவ்வுண்மையை ஆய்ந்துபாராது வருந்துகின்றாய். நீ நின் தலைவனை மணக்க விரும்பினையாயின் நின் தாய் தந்தை தமையன் முதலியோரும் சுற்றத்தாரும் சூழ்ந்து நீ விரும்பிய விதமே, அவனுக்கு நின்னைக்கொடுக்க உனக்கு முன்பே முடிவு கட்டியுள்ளார்கள்.

திருமணமும் விரைவில் நடைபெறும்.” ஆதலின், நின்சுற்றத்தார் விரும்பியது “நீ விரும்பிய விதமே” காண். என்றனள்.

“அஞ்சல், அவன்கண்ணி நீ புனைந்தா யாயினமரு
மவன்க ணடை சூழ்ந்தார் நின்னை ”

முல்லைக்கவி (கரு)

கவித்தொகையில் ஒரு செய்யுளைத்தழுவி எழுதப்பட்டது.

R. சிவராம சேதுபிள்ளை,

O. T. C.

பக்தியாம் பக்தி

எங்கள் ஊர் பிறும்மபுரம் என்றால் யாருக்கும் சாமா குருக்கள் ஞாபகம் வராமல் போகாது. ஏன் பிறும்மபுரம் என்றால் சாமா குருக்கள் பிறும்மபுரமா என்றுதான் கேட்பார்கள். சின்ன கிராமம்தான். தெருவின் கீழ்க்கோடியில் ஒரு குளமும் சிவன் கோவிலும்; பின்புறம் ஒரு குட்டை, ஊரைச் சுற்றிலும் சிறியதோப்பு இவைகள்தான் தெரியும். நடுவில் பாதி மூடப்படும் பாழடைந்தும் சுமார் 50 வீடுகள் உள்ள அக்ரஹாரம். சிறிது தூரத்தில் இரண்டு பண்டாரங்களின் வீடுகள். இரண்டு குடியானத் தெருக்கள். கொஞ்சதூரம் சென்றால் ஒரு பள்ளத்தெரு இவைகள்தான் உள்ளது.

காலையில் குளக்கரை போய்வருபவர்களாலும், மாலையில் கையில் சிறிய எண்ணெய்ப் பாத்திரத்துடன் சிவன் கோவிலுக்குப் போய்வரும் பாட்டிமார்களாலும்தான் தெருவில் கொஞ்சம் நடமாட்டம் இருக்கும். அஸ்தமித்துவிட்டால் விளக்குவெளிச் சமோ, பேச்சுக்குரலோ இருக்காது. அக்ரஹாரத்தார்கள், நிலச்சுவாந்தார்களாகமட்டுமிருந்தபடியால் பகல் முழுவதும் உழவனோடு மாறடித்துவிட்டுக் கண்டு முதல்கள் செய்தாலும், காருண்ய சர்க்காரின் செலவிற்குக் கொடுத்ததுபோகத் தங்கள் செலவிற்கு ஒன்றும் பாக்கி இருக்காதாகையால் அரைப்பட்டினியாய் வீட்டில் பதுங்கிக் கிடந்தார்கள். இது பழங்கதை.

இப்பொழுது ஆறுமாத காலத்திற்குமுன் நிலைமை சற்று மாறியது. குளத்தங்கரையில் இரண்டு மூன்று பேர் குசு குசு என்று பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள். அதே சமயத்தில் தென்னந்தோப்பில் இருவர் காதைக் கடித்துக்கொள்வார்கள். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் ஒருவண்டி ஒருவரை ஏற்றிக்கொண்டு புறப்படும். மாமரத்தடியில் முன்னதாகப்போய் நிற்கும் ஒருவர் சந்தடி செய்யாமல் ஏறிக்கொள்வார். வண்டி பறக்கும். சற்று

நோத்திற்கெல்லாம் மற்றொரு வண்டி முன் வண்டியைப் பின் தொடரும்—தெருத்திண்ணையில்—கோவில் வாசலில்—வயல்கரையில்—தென்னந்தோப்பில் தனித்தனியாய் ஏதோ ரகஸியம் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

இந்த அரைப்பட்டினி அக்ரஹாரத்திற்கு இப்போது என்ன வந்தது என்று கேட்கிறீர்கள். பெரிய பண்ணை ராமய்யர் செய்த காரியத்தினால்தான் இவ்வளவும். அவருக்குத் தலைவாய்க்கால் பாய்ச்சலில் இருபது வேலி நிலமிருந்தது—புத்திரப்பேறு இல்லை. புத்ரகாமேஷ்டி யாகம் செய்துபார்த்தும் ஒரு ராமனும் பிறக்கவில்லை. தனக்குக் கடைசி காலம் என்று தோன்றியவுடன் வேறு வழியில்லாமல் தன் சொத்துக் களைச் சிவன் கோவிலுக்கு எழுதிவைத்துவிட்டு ரிஜிஸ்டர் பத்திரத்தின் ரசீதையே டிக்கட்டாகக் கொண்டு கைலாசமே சென்று விட்டார்.

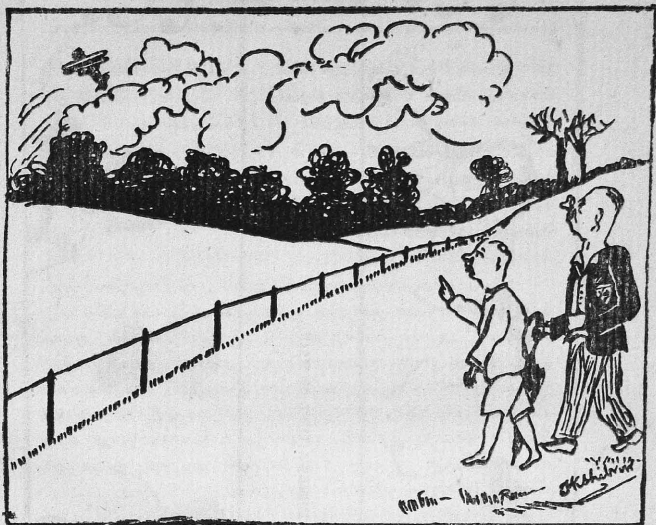
கோவிலைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். மதில் சுவர்களில் பாதி இடிந்துவிழுந்து வெகுகாலமாகிறது. உள்ளே சென்றால் முழுதும் பாழ் அடைந்த தோற்றந்தான் சாமா குருக்கள் குடியிருக்கும் வீடுதவிர வேறு பூஸ்திதிகிடையாது. ஆனால் சாமா குருக்கள் உள்ளவரையில் சுவாமிக்கோ, மற்றவர்களுக்கோ பூஜையைப்பற்றிக் கவலை கிடையாது. அவருக்குப் பெரிய பண்ணையைவிட வரும்படி அதிகமென்று சொல்லுவார்கள். ஜோலியம், மாந்திரீகம் இரண்டிலும் நிபுணர் என்றும்—பஞ்சாப், வங்காளம் முதலிய தேசங்களிலிருந்து கூட வந்தவர்கள் இவரால் தோற்கடிக்கப்பட்டுபோகிறார்கள் என்றும் பள்ளக் குப்பன்கூடச் சொல்வான். அவர் வீட்டுவாசலில் எப்போதும் கூட்டம் ஜே! ஜே! என்றிருக்கும்—கோவிலுக்கு, பஞ்சாயத்து, குருக்கள்—பரிசாரகர்—மெய்காவற்காரர் எல்லாம் இவரேதான்.

இப்படியிருக்கும்போதுதான் பெரியபண்ணை ராமய்யர்தன் சொத்துக்களை எழுதிவைத்துவிட்டுப் போனார்—கோவிலுக் கென்று சொத்து ஏற்பட்டபிறகு தேவஸ்தான் போர்டாரும், கமிட்டியாரும் வானாவிருப்பார்களா? அவர்கள் இருந்தாலும் ஊரார் இருப்பார்களா? பஞ்சாயத்து ஏற்படுத்த நிச்சயித்தார்கள். அப்பொழுதுதான் அக்ரஹாரத்தில் மேலே சொன்ன எழுச்சி ஏற்பட்டது.

தனக்குவேண்டிய ராமஸாமி அய்யர் பஞ்சாயத்தாராயிருந்தால்தான் நிலங்கள் குறைந்த குத்தகைக்குக்கிடைக்கும் என்று கிருஷ்ண அய்யர் நினைத்தார். ஆனால் கோபால அய்யர் சிதம்பரய்யர் பஞ்சாயத்தாராயிருப்பதுதான் நியாயமென்று என்ன காரணத்தினாலோ அபிப்பிராயப்பட்டார். சில தினங்கள் ரகஸ்யப்பேச்சுக்கள் தனித்தனியாய் நடந்தன—ஐந்தாறு தினத்தில் பகிரங்கமாய் இரண்டு கஷிக்கும் உள்ளாகநாலேந்து கஷிகள் ஏற்பட்டன. ஒரு கஷிக்காரரை மற்றவர் தூற்றினார். மற்றவர் இதற்குப் பதில் கொடுத்தார்.

ஒரு சாரார் குடியானத்தெருவில் சிலரைத் தங்கள் துணைக்குச் சேர்த்துக்கொண்டனர்—மற்றவர்களும் அவ்விதமேசெய்ய அங்கேயும் இரண்டு கஷிகள் முளைத்தன. சிறிய சச்சரவு பெரியதாக ஆகிக் கடைசியாக நிலம் எழுதிவைத்த ராமய்யருக்குத் தாயாதி என்று சொல்லப்பட்ட முத்துசாமி அய்யரைப் பஞ்சாயத்தாராக நியமித்தார்கள்.

இப்போது எங்கள் கோவிலைப்பற்றியே எங்கும் பேச்சு—இது பாடல் பெற்ற ஸ்தலமென்றும்—பிரம்மா இங்குள்ள குளத்தின் கரையில்தான் தவம்செய்து கியாதியைப் பெற்றாரென்றும், அதனாலேயே பிரம்மபுரமென்று பெயர் ஏற்பட்டதாயும், இதை அறிந்தே பெரிய பண்ணையார் தன் சொத்துக்களை எழுதிவைத்ததாயும் அவர் காரியம் வாசுதேவய்யர் சொல்லுகிறார்.

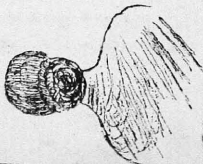
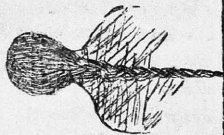
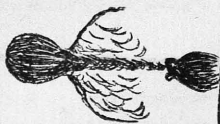
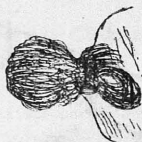

Boy :—Look ! How high they fly ; will they reach heaven ?

Man :—Heaven or hell, their actions in this life will decide.
But it is certain that they will go to either soon.

THE INDIAN'S TUFT OF HAIR.

இந்தப்பெருமையும் சொத்தும் எங்கள் சிவபெருமானுக்குக் கிடைக்கப்போகச் சாமா குருக்கள் பாடு திண்டாட்டமாய் விட்டது. உத்தியோகம் வந்தது முதல் முத்துசாமி புதிபவனுப் விட்டதாக என் பாட்டி தினம் நாலுதரம் சொல்லுகிறாள். முன்னெல்லாம் ஒருவேளை சாப்பாட்டிற்குத் தவித்தவர் இரண்டு காரியஸ்தர், 30 ஆட்கள், இரண்டு பெரிய வில்வண்டி, இருபதுவேலி நிலம், இவைகளுக்கு யஜமானனானதும் தலைகால தெரியாமல் போய்விட்டதாகக் குடியானத்தெரு முழுதும் பேச்சு.

தனக்குப் பஞ்சாயத்து ஆனவுடன் மிகுந்த பக்தியுள்ளவரும், கோவிலில் அதிககாலமிருந்து வேலைசெய்யக்கூடியவருமான சோமசுந்திர பண்டாரத்தைக் கோவில் பூசை நிவேத்யம் முதலியவைகளைக் கவனித்துக்கொள்ளும்படி வேண்டிக் கொண்டார். முன்பு, குருக்களாகப் பார்த்துக் கைகாட்டி வந்த கோவிலுக்கு நிலபலன் வந்ததும் ஆறுகாலபூஜையும் கச்சிதமாக நடக்கப் பண்டாரம் பார்த்துக்கொண்டார்.

காலையில் விடியமுன்னமே கோவிலுக்கு வருபவர் இரவு அர்த்தஜாமபூஜை பார்த்துவிட்டுத்தான் வீடுதிரும்புவர். நைவேத்யத்தில் அவருக்கு வேண்டியதை முதலில் கொடுத்து விட்டுப் பாக்கியைத்தன் வீட்டிற்கு அனுப்பும்படி பஞ்சாயத்தாரே உத்தரவுசெய்து விட்டபிறகு, வீட்டிற்குத்தான் அவர் எதற்குப் போகவேண்டும். ஒவ்வொரு சந்திதியிலும் நின்று கொண்டு ஆடுவார், பாடுவார். சண்டிகேசுவர சந்திதியில் தீப மில்லையென்றும், அம்மன் அபிஷேகம் சரியாக நடைபெறவில்லை என்றும், 63 வர்களுக்கும் சந்தனப்பொட்டு இடவில்லையென்றும், உச்சிகாலம் சரியான காலத்தில் நடக்கவில்லையென்றும், தினம் ஏதாவது புகார் செய்துகொண்டேயிருப்பார்.

புதிதாக அதிகாரம் கிடைத்த முத்துசாமி அய்யர் இக்குற்றங்களைக் கேட்டுச் சுகிப்பாரா. குருக்களைக் கண்டித்து

விரட்டியடித்துக் கொண்டேயிருந்தார். சில தினங்களில் சமாதானம் கேட்கப்பட்டு மன்னிப்பும் கிடைக்கும். சிலநாள் கோபம் கட்டுக்கடங்காமல்போய் வேறு குருக்கள் வரவழைக்கப்போவதாகவும், வீட்டை உடனே காலி செய்யவேண்டியதாகவும் தாக்கீது பிறக்கும். முன்னெல்லாம் தானே சர்வாதிகாரியாக இருந்து தன் கையே எதிர்பார்த்திருந்த கோவிலுக்கு திடீரெனப் பெயர்தெரியாத ஒருவன் வந்து அட்டகாசம் செய்வதைக்கண்டு பொருமினர் குருக்கள்; அதிலும் இந்தக்கிழப்பண்டாரம் அரை வயிற்று ஆகாரத்திற்குத் தன் வீட்டுவாசலில் வந்து பல்லைக்காட்டியவன் இப்போது படுத்தும்பாட்டைக்கண்டு அவரால் சகிக்க முடியவில்லை. மானமிழந்து வாழ்வதை விட வேறு இடம் போவதே நலமென்று அவர் தீர்மானித்தார். கல்லைக் கழுவவனுக்குக் கால்படி கிடைக்காதா என்று தனக்குள் பேசிக்கொண்டார்.

ஒரு நாள் மாலை சுமார் நாலுமணியிருக்கும். குளத்தின் கீழ்க்கரையில் இருவர் தனியாக உட்கார்ந்துகொண்டு பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒருவர் கண்களில் நீர் ததும்புகிறது.

“இல்லை அப்பா, நீ சொன்னபடியென்றால் முடிந்தவரையில் பொறுமையாயிருந்து பார்த்தாய்விட்டது. இனி ஒருக்கூணமும் இருக்கமுடியாது” என்றார் ஒருவர்.

“என்ன செய்யவேண்டுமென்கிறாய்” என்றார் மற்றவர் “ஒன்று பண்டாரம் தொலையவேண்டும் அல்லது நான் தொலையவேண்டும். வேறு வழி கிடையாது”

“அவனைத்தொலைக்க உனக்குச் சாமர்த்தியமில்லையா?”

“அவனையா! ஒரு நாளும் முடியாது—பஞ்சாயத்தாராக அவனே ஆகிவிட்டான்—நான் தான் தொலையவேண்டும்.

சுற்றுகேரம் இருவரும் மௌனம்.

“சரி நானே அவன் கோவிலுக்கு வரமாட்டான். ஊரை விட்டு ஒடிவிடுவான்”

“என்ன, என்ன, பண்டாரமா! கோவிலுக்கு வராமலா— ஊரைவிட்டு ஒடுவதா.”

“நீ பேசாமல்போ. நான் எல்லாவற்றையும் கவனித்துக் கொள்ளுகிறேன்”

இவ்விதம் பேசிக்கொண்டிருந்தவர்கள் நமது சாக்ஷாத் சாமாக் குருக்களும், அன்றுவந்த அவர் மைத்துனன் சுந்த ரேசக் குருக்களும் தான்.

இரவு 9-மணியிருக்கும். சுத்துக்கோவில் உள்பட எல்லா வற்றிற்கும் சாயராக்ஷ பூஜை முடிந்து விட்டதால் வந்தவர் கள் எல்லாம் போய்விட்டார்கள். தீபங்கள் மட்டும் ஆங்காங்கு பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தன. அன்று அமாவாசை ஆன படியால் ஒரே இருட்டு; எங்கும் ரிசப்தம் குடிக்கொண்டிருந்தது. உக்ராணக்காரன் அவனுக்குள்ள தன் அறையில் தூங்கிவிழுந்து கொண்டிருந்தான். சாமாக்குருக்கள் அர்த்தஜாம பூஜைக்காக வேண்டியதை மடப்பள்ளியில் தயார் செய்துகொண்டிருந்தார். மண்டபங்களில் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும் வெளவா ல்கள் பறந்துபோகும் சப்தம்கூடச் சற்றுப்பயங்கரமாகத் தோன்றிற்று. கோவிலில் வேறுயாருமே இல்லை.

நமது பண்டாரம் அவர்கள் வெகுநேரம் அம்மன் சன்னதி யிலிருந்துவிட்டு அப்பொழுது தான் சுவாமி சன்னிதானத் திற்கு வந்துசேர்ந்தார். அணைவதுபோலுள்ள தீபங்களுக்கு எண்ணெய் விட்டுவிட்டுச் சிறியதாய் எரிந்தவைகளைத் தூண்டி விட்டு ஸ்தோத்திரப் பாடல்களைப்பாட ஆரம்பித்தார். தமிழ்ப்

பாடல்கள் இரண்டு பாடிவிட்டுத், தமக்கு ஸ்மஸ்கிருதம் தெரியும் என்பதைக் கடவுளுக்குக் காட்டவோ என்னவோ,

अनायासेनमरणं विना दैन्येन जीवनम् ।

देहि मे कृपया शम्भो त्वयि भक्तिं अचञ्चलाम् ॥

என்று இந்த ஸ்லோகத்தை வெகு உருக்கமாய்ப் பாடினார். அப்போது அந்த லிங்கத்தினிடமிருந்து, “பக்தா, உன் பக்திக்கு மெச்சினேன். வெகுநாளாக என்னை உபாசித்து வருகிறாய். அநாயாஸமரணம் வேண்டுமென்றும் கேட்கிறாய். நாளைக்காலையில் ஸ்நானம்செய்து விபூதி ருத்திராக்ஷம் தரித்துக்கொண்டு என் நாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு இங்கு வந்துசேர். உன் எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்கின்றேன்,” என்று சொன்னது காதில் விழுந்தது. பண்டாரம் திடுக்கிட்டார். “என்ன ! என்ன !! நாளைக்கு எனக்கு மாணமா,” என்று கலங்குகிறார். மனது நடுங்கிற்று—ஹிருதயம் துடிதுடித்தது—உடல்முழுதும் வியர்த்தது. தலை சுழன்றது—கால் தள்ளாடியது—சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார்—வெளியில்வர எண்ணினார். கால்கள்தடுமாறின; நடக்கமுடியவில்லை. அங்கிருக்கவும் பயந்தார். நாளை மறுபடி இங்கே வருவது என்று நினைக்கும்போதே உடல் பதறியது.

வரவிட்டாலும் வீட்டிலேயே மாணம் ஏற்படுமோ என்று நினைத்து நடுங்கினார். நாளை இங்கே வரப்போவதில்லை என்பதை நினைத்து இப்போதே உயிரை வாங்குவாரோ என்று எண்ணிக் கலங்கினார். சுற்றுமுற்றும் பார்த்தார். ஒரு வெளவால் பறந்துபோகும் சப்தத்தைக் கேட்டுத் திகைத்தார். எவ்வித மாகவேணும் வெளியே போய்விட எண்ணி மெதுவாகப் பின்பக்கமாய் நடக்கலானார். நந்தி மண்டபம் வந்ததும் வெகுவேகமாய் வெளியே பாய்ந்தார். யாரோ துரத்துவதுபோல் தோன்

றிற்று. திரும்பிப்பாராமல் சிறிது தூரத்திலுள்ள வண்டிப் பாதையை அடைந்து ஓடத்தலைப்பட்டார்.

பாவம் அதிகம் நடந்தறியாத மனுஷ்யன் அருணேதயம் ஆவதற்குமுன் விராலிமங்கலம் வந்து திரும்பிப்பார்த்தார். இனி உயிருக்கு ஆபத்தில்லை என்று சற்று தைரியமடைந்தார். நல்ல வேளையாக அங்கே சிவன் கோவிலே கிடையாது. அங்கேயே ஸ்திரமாக வசிப்பதாக நிச்சயித்துவிட்டார்.

மதுராட் காலே சமார் ஐந்து நாழிகையிருக்கும். சாமா குருக்கள் பண்டாரத்தைத் தேடினர். சோமசுந்திர குருக்கள் புன்சிரிப்புடன் “ஏண்டா அவனைத் தேடுகிறாய். இனி இந்த ஜன்மத்திற்கு இந்தப் பக்கம் திரும்பமாட்டான்” என்றார்.

ஆச்சர்யத்துடன் “என்ன செய்தாய் சொல்லித் தொலை” என்றார் சாமாக்குருக்கள்.

“ராத்திரி யாரும் அறியாமல் லிங்கத்தின் பின்புறம்போய் ஒளிந்திருந்து—தான் செய்த திருவிளையாடலையும் அதைக் கேட்டு அவன்பட்ட அவஸ்தைகளையும் சொல்லிச்சொல்லிச் சிரித்தார். சாமா குருக்கள் சந்தோஷத்துடன் “பக்தியாம், பக்தி,” என்றார்.

“கேளசிகள்”

வாங்கவந்தவர் :— [நார் மடியை பிரித்துக்கொண்டே] உடை நன்றாக இருக்குமா ஸார்?

ஜவுளிக்கடைக்காரர் :— [வழக்கம் போல்] நன்றாக இருக்கும் ஸார். என் மனைவிகூட இப்பொழுது ஒன்று உபயோகித்து வருகிறார்.

“கிராம முன்னேற்றமும் மாணவர் கடமையும்”

இப் பூமியின்கண்ணே பிறந்த மக்கள் தங்கள் வாழ்நாளை வீணே கழிக்கமாட்டார்கள் என்பது திண்ணம். அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுக்குரிய கடமைகளைச் செய்துவருகிறார்கள். உண்டும், உறங்கியும் வாழ்நாளைப்பிறருக்கு உதவியின்றிக் கழிப்பதனால் அடையலாகும் பயன்கள் ஒன்றும் இல்லை. வாழ்நாளைச் செவ்வனே கழிக்கும் ஒருவன் மற்றொருவனைக் குருவாகத்தேர்ந்தெடுத்து அவருக்கு மாணுக்கனாகின்றான். அவன் தனக்கேற்பட்ட கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து முடித்தல் வேண்டும். மாணுக்கன் செய்துமுடிக்க வேண்டிய காரியங்களில் முக்கியமானதும், உபயோகமுடையதுமான காரியம் கிராமங்களை முன்னேற்றமடையச் செய்யவேண்டியதாகும்.

கிராமங்களில் நாம் காண்பதும், அறிவதும் பல உள்ளன. மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி யென்ற ஐம்புலன்களுக்கும் உணர்ச்சியைத் தரும் பொருள்கள் கிராமங்களில் பல உள்ளன. மெய்யிற்கு, வாய், கண், மூக்கு, செவி என்ற இவற்றினின்று உண்டாகும் இன்பமும், தன்னகத்தே தோன்றுவதாகிய புதிய தொரு மகிழ்ச்சியுமாகும். வாயிற்கு ருசியினாலும், கண்ணுக்குக் காட்சியினாலும், மூக்கிற்கு வாசனையினாலும், செவிக்குக் கேட்பதினாலும் மகிழ்ச்சி உண்டாகின்றன.

மேற்கூறிய ஐம்புலன்களுக்கும் வேண்டிய பொருள்கள் கிராமங்களில் இருப்பதைக் காணலாம். கிராமங்களில் நாம் வாசம் செய்வோமாயின் நமக்கு உட்கொள்ள நல்ல காற்றும், தண்ணீரும் இருக்கின்றன. புதியதான காய்களும், பாலும், தயிரும் உண்ணவியுக்கின்றன. பச்சைப் பசேலென்று தோன்றும் அகண்ட புல்வெளியும், வயல்களும், அப்புற்களினிடையே மலர்ந்திருக்கும் நானாவிதப் பூக்களின் நிறங்களும், அவற்றி

னின்ற விகம் மணமும், அப்பூக்களை நாடிச்செல்லும் வண்டு களின் கூட்டங்களும், வயல்களினிடையே நீலவானின் மின் போலத் தோன்றும் குடிசைகளும், ஆங்காங்கே ஓடிச்செல்லும் குளிர்த ஓடைகளும், அவைகள் கற்களினிடையே செல்லுவத னால் உண்டாகும் ஓசையும், அருகில் மாங்களில் காய்கள் கொத் துக்கொத்தாகக் காய்த்திருக்கும் வனப்பும், அம்மாங்களிடையே கூடுகட்டியிருந்து தன் குஞ்சுகளிடத்தில் குலாவிவாழும் பறவை கள் பாடும் இனிமையான ஒலியும், அருகேவயல்களில் குடியான வர்கள் ஏற்றம் இறைக்கும்பொழுது பாடும் தெம்மாங்கும், கிராமத்தின் தெருக்களில் சிறுர் விளையாடும் ஒலியும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் நமக்குப் புத்தியிர் அளிப்பது எல்லோரும் அறிந்த விஷயமே. இப்படிப்போன்ற கிராமங்கள் நம் இந்தி யாவில் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. கிராமங்களில் வீடுகள் வரிசை வரிசையாக இல்லாமல் அங்கும் இங்கும் தென்படுவ தைக் காணலாம். வீடுகளில் குறைந்தது நான்கு ஐந்துபேரா வது இருக்கின்றனர். அவர்களில் ஆடவர் வயல்களுக்குச் சென்றுஉழுது அதில்விளையும் தானியங்களை வீட்டில்சேகரித்து வைக்க, பெண்டிர் அவற்றைப் பக்குவம்செய்து, நல்ல ருசிபொ ருந்திய உணவைச் சமைத்து வயல்களில் வேலைசெய்து களைத்த ஆடவருக்கு உணவளிப்பார். எல்லோரும் உண்டபிறகு, கதை கள் சொல்லியும், கேட்டும் சிறிது பொழுதைப்போக்கிவிட்டு நித்திரையில் ஆழ்கின்றனர். கிராமங்களில் அனேக சாதியார் இருப்பினும் உழவுத்தொழிலைச் செய்யும் வேளாளரே அதிகம். அவர்கள் சிக்கனமான வாழ்க்கையை நடத்துபவர்கள் என்பதற் கேற்ப அவர்கள்மேலுக்கொன்றும்அரைக்கொன்றுமாகஇரண்டு துணிகள் அணிவது வழக்கம். அவர்கள் ஒத்து உழைப்பவர் கள். அவர்கள் தங்கள் கிராமத்திற்கு நியாயாதிபதி ஒருவனை நியமித்துச் சண்டை சச்சரவுகளை நீக்குக்கொள்ளுவார்கள். இரவில் களவு முதலியன ஏற்படாமலிருக்கும்படி வெட்டியானை

நியமித்திருக்கின்றனர். இவ்வாறாகவே ஒவ்வொன்றிற்கும் ஒவ்வொரு ஆளே நியமித்து அவர்களுக்குப் பொருளுதவியும் தானிய உதவியும் கொடுத்துத் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளுகின்றனர். இவர்களின் வாழ்க்கையின் இன்பத்தை மனதாலே நினைத்து மகிழலாமன்றி வாயாலும், எழுத்தாலும் விளங்கக் கூறுவது அசாததீயமான காரியமாகும்.

சற்றேறக்குறைய இருநூறு ஆண்டுகளுக்குமுன்பு இருந்த கிராமங்களின் நிலைமையை நூலின் வாயிலாக அறிந்திருக்கிறோம். முற்காலத்திலும், இக்காலத்திலும், எக்காலத்திலும் இயற்கை வனப்புகள் ஒன்றும் மாறுபடுவதில்லை. கிராமத்து மக்களின் நடை, உடை, பாவனைமுதலியனவே மாறுபடுகின்றன. முற்காலத்து மக்கள் பாவம் என்பதே அறியாதவர்கள். அவர்கள் கல்வியும், சுகாதார சம்பந்தமான விஷயங்களும் அறியாதிருந்தார்கள். அக்காலத்தில் ஒருவருக்குக்காலரா போன்ற கொள்ளைநோய் வருமாயின், அவனால் அவ்வூரே அழிந்து போவதல்லாமல், மற்ற அக்கம்பக்கத்துக் கிராமங்களும் அக் கொள்ளை நோயினால் அழிந்தன. இதற்குக் காரணம் தக்க போதனையின்மையும், அறியாமையும், மருத்துவத்திறமின்மையும் ஆகும். மற்றும் பூமியில் விளையும் தானியம் முற்காலத்தில் குறைவாக இருந்ததென்று ஓர் ஆசிரியர் தக்க ஆதாரத்துடன் விளக்குகின்றார். அக்காலத்து மக்கள் சில கெட்ட வழக்கங்களைக்கொண்டிருந்தனர். இதற்குக் கல்வியறிவு இல்லாமையின் காரணமோ அல்லது கல்வியறிவிருந்தும் பொருளில்லாமையின் காரணமோ ஒன்றும் விளங்கவில்லை. அவர்கள் தங்கள் குடிசைகளைத் தக்க இடத்தில் கட்டிச் சுகாதாரவிதிகளை அனுசரிப்பதில்லை. கண்ட இடத்தில் அசுத்தமான காரியங்கள் செய்வதும், குடிக்கும் தண்ணீரில் கை, கால் முதலியன கழுவுதலும் போன்ற அறியாத வழக்கங்கள் குடிகொண்டுள்ளன. தற்காலத்தில் சில கிராமங்களே முன்னேறியிருக்கின்றன. தற்

காலத்தில் முன்னேற்றமடைந்த கிராமங்கள் அழகாகவும், வீடுகள் வரிசை வரிசையாகவும், ஆரோக்கிய முறைப்படி நன்றாகக் கட்டப்பட்டும் இருக்கின்றன. அக் கிராமத்து மக்கள் கல்விகற்றும், ஆரோக்கிய முறைகளை அனுசரித்தும், தொத்து வியாதிகளின்றியும், சுத்தமாகவும் இருக்கின்றனர். பொதுவாகக் கிராமத்தார் “கூழானாலும் குளித்துக்குடி; கந்தையானாலும் கசக்கிக்கட்டு”, என்பதற்கேற்பத் தினந்தோறும் குளித்துத் துவைத்துவைத்த துணிகளை அணிகின்றனர்.

கிராமங்கள் முன்னேற்றமடைவதற்கு அறிஞர்களும், அரசாங்கத்தாரும், மாணவரும் செய்யவேண்டிய கடமைகளைப் பற்றி ஆராய்ந்து பார்ப்போம். அறிஞர்கள் தாம் கற்றவற்றைக் கிராமத்தாருக்குப் போதிக்கவேண்டும். அரசாங்கத்தார் கிராமத்தாருக்கு வேண்டிய செளகரியங்களைச் செய்யவேண்டும். அவர்கள் கிராமங்களை முன்னேற்றமடையச் செய்யவேண்டிய காரியங்கள் எவ்வளவோ செய்திருக்கின்றனர். அரசாங்கத்தார் கிராமத்தாருக்குக் கல்வியறிவு புகட்ட ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் பாடசாலைகளை நியமித்திருக்கின்றனர். இவைகளில் கிராமத்துச் சிறுவர் பாடம் கற்றுவருகின்றனர். சுகாதார விதிகளைப் போதிக்குமாறு அரசாங்கத்தார் அதிகாரிகளை நியமித்தும், கிராமத்தாருக்கு உதவி புரியப் பொருள் கொடுத்தும் கிராமங்களில் தொத்து நோய் முதலியன உண்டாகாமலிருக்கும்படி செய்து வருகின்றனர். கிராமத்தாருக்கு நோய்வந்தால் சிகிச்சை செய்ய மருத்துவர்களை நியமித்திருக்கின்றனர். மருத்துவர்கள் கிராமங்களுக்குச் சென்று அவர்களுக்கு வேண்டிய மருந்தைக்கொடுத்து அவர்கள் பிணியைத் தீர்க்கின்றனர். அணை கட்டியும், ஏரி, குளம், கிணறு, வாய்க்கால் முதலியன வெட்டியும், அவைகள் பழுதுறாமலிருக்கும்படி மேற்பார்வை யாளரை நியமித்தும், மேற்கூறியவைகளுக்கெல்லாம் முக்கியமானதும், வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாததுமான மரம், செடி,

கொடி, பயிர்கள் முதலியன செழிப்பாக வளர்ந்து பலன்கொடுக்கு மாறுசெய்து கிராமத்தாருக்கு உதவிபுரியுமாறு வேளாண்மை இலாக்கா ஒன்றை நியமித்தும், இருக்கின்றனர். மற்றும் அரசாங்கத்தார் சென்ற இருபது ஆண்டுகளாகப் “பழைய கிராமங்களைச் சீர்திருத்தல்”* என்ற ஒரு இலாக்காவை நியமித்து, கல்வி, சுகாதாரம், மருத்துவம், நீர்ப்பாசனம், வேளாண்மை என்ற இலாக்கா உத்தியோகஸ்தர்கள் தங்கள் வேலையைச் சரிவரச் செய்து வருகின்றார்களா என்று பார்வையிட ஆட்களை நியமித்திருக்கின்றனர். மற்றும் இப்பொழுது கிராமங்களைப் புதிய முறையில் கட்டிக் கிராமத்தாருக்கு உதவிபுரிகின்றனர். இம்மாதிரிக் கிராமங்களுக்கு “மாதிரி கிராமங்கள்” என்று பெயர் வைத்து, இவற்றைப்போலவே மற்றைய கிராமங்களும் நடந்துகொள்ளவேண்டுமென்று எடுத்துக்காட்டாகச் செய்கின்றனர். அக்கிராமங்களில் வீடுகள் வரிசை வரிசையாகவும் பாதைகள் அகலமாகவும், மேடு பள்ளங்கள் முதலியன இல்லாமலும், பாதைகளின் ஓரங்களில் நிழல்தரும் மரங்கள் வரிசையாகவும் இருக்கின்றன. ஊருக்கு அடுத்தாற்போன்று வெட்டப் பட்டிருக்கும் கிணற்றின் நீரை மின்சார இயந்திரங்களின் உதவியால், கிராமத்திலுள்ளோருக்கு குழாயின் மூலமாக அனுப்புகின்றனர். இரவில் சூரியனைப் போன்று வெளிச்சத்தைக் கொடுக்கவல்ல மின்சார விளக்குகள் மிளிர்ந்தலைக் காணலாம். இம்மாதிரியான கிராமங்கள் சேலம் ஜில்லாவில் இருக்கின்றன.

மேலே கூறியவைகளுக்கு உதவியாக மாணவர் செய்ய வேண்டிய கடமையையும், அவற்றால் கிராமத்தார் அடையும் பயனையும், மாணவர் அடையும் பயனையும் பற்றி ஆராய்ந்து பார்ப்பின், மாணவர் செய்யப்புகும் காரியங்கள் மிகச்சிறியதே யாயினும், அவற்றால் கிராமங்கள் அடையும் பயன் மிகப்

*“Model Villages”

பெரியதாகும். மாணவர் தங்கள் விடுமுறை நாட்களை வீணே கழிக்கின்றனர். அவர்கள் கிராமங்களுக்குச் சென்று கல்வியின் பெருமையைப்பற்றியும், ஆரோக்கியவிதியைப்பற்றியும் சொன்னால் எவ்வளவு நன்மை என்று நீங்களே நினைத்துப் பாருங்கள். மாணவர் தாம் கல்வி கற்றமைக்கு அறிகுறியாகக் கிராமங்களுக்குச்சென்று அவர்கள் எவ்வாறு நடத்தல் வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு நடந்தால் என்னென்ன நன்மைகள் உண்டாகுமென்றும் கூறின் கிராமத்தார் அடையும் பயன் பெரிதன்றோ! மாணவர் கிராமங்களுக்குச்சென்றால் இயற்கையின் விநோதங்களைக் கண்டு களிக்கலாம். மரம், செடி, கொடிமுதலிய இயற்கைப் பொருள்களைக் காணில் அவைகளால் தாம் அடையும் நன்மைகளை அறிகின்றனர். கிராமத்தில் உலாவும்பொழுது சுத்தமான காற்று தேகத்தினுள் சென்று உடலுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கின்றது. கிராமத்தாருக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதனாலும், சிலவேலைகளைத் தாமே செய்து காட்டுவதனாலும் அறிவு வளருகின்றது. கிராமத்தாரின் பழக்க வழக்கங்களும் அவர்களின் மகிழ்ச்சியும், கஷ்டங்களும் மாணவர் நன்றாய் அறிகின்றனர். மாணவர் சொல்லும்விடயங்களைக் கிராமத்தார் வேத வாக்கியமென்றுகொண்டு அவர்கள் சொல்லியபடி நடக்கின்றனர். அவர்கள் கள், கஞ்சா முதலிய லாகிரிப்பொருள்களை உண்பதனால் உண்டாகும் தீமைகளைப்பற்றி உரைப்பின் கிராமப் பெண்டிரின் விசனம் தீருகின்றது. மாணவர் தங்களுடைய பணத்தை வீணே செலவு செய்யாமல் ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் மக்கள் உலக அனுபவமடையத்தக்க வாசக சாலையை நியமித்தால் எவ்வளவு நன்மை என்று வாயால் கூறமுடியுமா?

சென்ற நான்கு ஐந்து ஆண்டுகளாக நம் அண்ணாமலை பல்கலைக் கல்லூரியில் நடந்துவரும் “சமூக சீர்திருத்தச்

சங்கம்”* கிராமங்களுக்கு மிகவும் உதவி புரிந்து வருவதாக நாம் கேட்கிறோம். ஏழைச் சிறுவர்கள் எச்சாதியாராயிருப்பினும் நம் கல்லூரியில் இரவில் வந்து பாடம் கற்றுச் செல்லுகின்றனர். ஞாயிற்றுக் கிழமையன்று சில மாணவர் கூடிக் கிராமங்களுக்குச் சென்று, கிராமத்தாருக்கு ஆரோக்கிய விதியைப் பற்றியும், கிராமத்தை எவ்விதம் வைத்துக்கொண்டால் காலரா முதலிய கொடிய கொள்ளை நோய்கள் வராது என்றவற்றைப் பற்றியும், வரின் தடுக்கும் விதத்தைப் பற்றியும், அதற்குச் சிகிச்சை செய்யவேண்டிய முறையைப் பற்றியும் கூறி, அவர்களுக்கு இவைகள் தெரியாவிட்டால் தாங்களாகவே செய்து காண்பித்தும் வருகிறார்கள். சிலர் மேற்கூறிய வேலைகளைக் கிராமத்திற்குச் சென்று செய்வதனால் தங்களுடைய மதிப்பிற்குக் குறைவென்றும், சாதி மதங்களுக்குப் பங்கம் உண்டாகுமென்றும் தவறான நம்பிக்கைகளைக் கொள்ளுகின்றனர். பிறருக்குப் பாடம் கற்றுக் கொடுப்பதினால் நமக்கு நன்மையே யொழிய வேறில்லை. கிராமத்தார் நாம் கற்றுக் கொடுத்ததின் பலனையடைந்தால் அவர்கள் நம்மையே வாழ்த்துவர். மற்றும் பிறருக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பதனால் பெரும் கீர்த்தியே யொழிய அவமானமாகாது. நாமே நம் மனதில் அவமானமென்று நினைத்தலே அவமானமாகும். கிராமத்தில் வாழும் மக்கள் எம் மதத்தினராயிருந்தாலென்ன? எளிய குலத்திலும், இழிய சாதியிலும் பிறந்தாலும் கடவுள் ஒருவருக்கு அவர்கள் பெண்பிள்ளைகளன்றோ. வாழ்க்கையினிடையில் உண்டாகியவைகளே உயர்வும் தாழ்வும். ஆகையினால் எளியோரை வலியோர் பரிசுசிப்பது மிகவும் கெட்டது. சில மாணவர் மேற்கூறிய சில மூட நம்பிக்கைகளை மேற்கொண்டு இச் சங்கத்தில் சேராமலிருக்கின்றனர். அவர்கள் தம்மையே எளிய நிலைமையில்

வைத்துக்கொண்டு எவரும் உதவியில்லாமலிருப்பின் அவர்களுக்கு மேற்கூறிய யோசனைகள் தோன்றா.

தற்காலத்துக் கிராமங்கள் கூட இன்னும் எவ்வளவோ முன்னேற்றமடைய வேண்டியிருக்கிறது. இதை அடைவதற்கு முயற்சிதான் வேண்டும், கிராமத்தாருக்கு வேண்டிய சுகங்கள் கிடைக்கும்படி செய்தல் அவசியம். கள், சாராயம் முதலியன கிராமத்தார் உட்கொள்ளாமலிருக்குமாறு அவர்கள் மனத்தைத் திருத்தத் தற்காலத்து விநோத இயந்திரங்களான “ரேடியோ” முதலியன போன்றவற்றைச் சாயங்காலங்களில் வைக்கவேண்டும். இதனால் அவர்களுக்கு நல்ல புத்தி தோன்றுவதல்லாமல் உலகத்திலுள்ள பல நாட்டவருடைய பழக்க வழக்கங்களும், அரசாங்கத்தின் மர்மங்களும் நன்றாய்த் தெரிகின்றன. மற்றும் கல்வியறிவில்லாதவர்களும் உலக அனுபவங்களில் ஈடுபடுகின்றனர். கல்வியைப் புத்தகத்தின் வாயிலாகவே அறியவேண்டுமென்பதில்லை “கற்றலிற் கேட்டலே நன்று” என்பதற்கேற்பக் கல்விக் கற்காமலே வேண்டியவற்றைப் பெறலாம். உலக அனுபவங்களை அறிய உற்சாகம் கொண்டுள்ள சிலரை ஊர் ஊராக அழைத்துச் சென்று பல பொருள்களைக் காட்டியும், பல விடயங்களைச் சொல்லிக் கொடுத்தும் உதவிபுரியும் மக்கள் இல்லையே! அவர்கள் மிகவும் புத்திசாலியாகவும், எவ்வளவோ கெட்டிக்காரர்களாகவும் இருந்தாலும் பயன் என்னே! அவர்களுக்கு வறுமை என்னும் காலன் எதிரிலேயேயிருக்கின்றான். வறுமையின்றி இருப்பின் அவர்களில் சிலர் கம்பர், வள்ளுவர் முதலிய பெரிய கவிக்களைப் போன்று விளங்கமாட்டார்களா? அவர்களில் சிலர் நம் நாட்டை ஆண்டு மாண்ட பெரும் அரசர்களைப் போன்று வாழமாட்டார்களா? இதனால் நாம் கல்வியைக் கற்பித்தும், வறுமையை யகற்றியும் வந்தால் அவர்கள் தரணியில் விளங்குவார்கள். ஆகையினால் நாம் நம்முடைய நிலைமைக்கேற்றவாறு பொருளுதவியும், தேக

உதவி கொடுத்தும் அவர்களைச் சீர்திருத்தல் கல்லூரி மாணவர் களாகிய நம் கடமை யன்றோ. அப்பொழுதுதான் நம் தாய் நாடாகிய இந்தியா முழுவதும் முன்னேற்றமடையும். நாம் சுய நலம் பாராட்டலாகாது என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டு இனிமேலாவது கிராமத்திற்கும், அதில் வாழும் மக்க ளுக்கும் உபகாரங்களைச் செய்து வருவோமாக.

E. R. RAMANATHAN,

II Class.

பண்டயமும் நவீனமும்

“பழயன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல் கால வகையினுனே” என்ற புறனடைச்சூத்திரத்திற்கேற்பக் கால வேற்றுமையால், மக்கள் தன் செய்கையும் கொள்கையும் மாறுபடுதல் கண்கூடு. பழம் பெருமைகட்குரிமைதந்து அரும்புகழெய்திய பண்டயமும், தன் பழமை கழித்துப் புதுமை புகுத்தாற்போல் போர்த்தியிருக்கும் இந்நவீனமும், ஆன்றோர் வாழ்ந்த அக்காலத்தினும் தாழ்ந்துமிருக்கலாம், உயர்ந்தும் தோன்றலாம்.

ஆனால், பாதகண்டமெனுமிப்பார்புகழ் இந்தியாவை நோக்கின், இந்நவீனம் முற்றிலும் தாழ்ந்ததே என்பதுதான் அந்நாட்டாரின் கொள்கையென்று சொல்வது மிகையாகாது. பண்டைநாளில், “நீராருங்கடலுடுத்த நிலமடந்தைக் கெழி லொழுதும், சீராரும் வதனமெனத் திகழ்ந்த இப்பாதகண்டம், தன்னகத்தே ஆட்சிக்கேற்ற அரும்பெரும் பிரிவுகளையும், அதனையாளும் அறனும், மறனும், ஆற்றலும் குன்றமுடியுடை வேந்தர்களையும் ஆங்காங்கே கொண்டு திகழ்ந்தது. அற்றை நாளில், இப்புகழுடன் தோன்றிய இந்நாடு, இற்றை நாளில், அடைந்திருக்கும் நலனும், நாட்டின் அரசும், நோக்கற்பாலது. அன்னியராட்சியின் கீழ்ப்பட்டு அன்னாரால், பெரிதும் தாக்குண்டிருக்கும், இஃது, கூண்டிலடைபட்ட பசுங்களினையே போன்று சுதந்திரமற்ற அடிமை வாழ்க்கையில், ஆழ்ந்து கிடக்கின்றது. என்னே இதன் பரிதாப நவீனம்! பண்டயப் பெருமைகள் எங்கே?

நிற்க, மக்களில், பெண்பாலோரை நோக்கின், அன்னாரின் பெருமைக்குப் பழந்தமிழ் நூல்களே, தக்க சான்று கூறும். அவைகளைத் துருவித்துருவியாராயின், யாண்டும் பெண்

ஊரிமை காணலாம். பெண் தாழ்ந்தவள், குறைவுடையள் என்ற கொள்கையே அற்றைநாளிலில்லை. அன்னார் கல்வியிலும், கற்பிலும், வீரத்திலும் சிறந்த சிரோன்மணிகளாகத் திகழ்ந்தனர். அன்னாரின் புகழ் மணம் எங்கும் கமழ்வதாயிற்று.

நரைமுதிர்ந்து, நாட்டங்குறைந்து, நரம்பு தளர்ந்த முதியாளொருத்தி, தன் மகன், போரிடைப் புறமுதுகிட்டுப்பட்டான், என்ற சொல்லைக் கேட்டனள். “அதுவாயின், அவனுக்குப் பாலூட்டிய என் மார்பை வாளால் அறுத்தெறிவேன்” என்ற வீரமொழியுடன் வாளேந்திய கையினளாய், வழி நடந்து போர்க்களம் சென்றனள். ஆண்டு, தன் மகன் மார்பகத்தே வேலேந்தி மாண்டு கிடப்பதைக் கண்டனள். “என்னே, மாற்றார் சொல் வாய்மையல்ல” என்று அவனை ஈன்ற பொழுதினும் பெரிதுவந்தனள். இவளன்றோ வீரத்தாய். இதுவன்றோ பண்டய வீரம்.

அயர்ந்து கிடந்த தன் நாட்டை, சோர்ந்து கிடந்த தன் நாட்டு மக்களைத் தட்டி யெழுப்பிக் கோட்டையைப் போற்றிய வீரம் யாருக்குரியது? வீரமகள் சார்த் பீபிக்கல்லவா. அவளது வீரப் பேச்சல்லவா அன்று மாற்றாரைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்தது. தனது கணவனைக் கள்வனென்று கடிந்த வேந்தனை “யானோவரசன், யானே கள்வன்” என்று துணியச் செய்து தண்டமிழ் மதுரையையும் தனது கோபத்தால் தீக்கிரையாக்கிய கண்ணகியின் கற்புக்கு நிகருமுண்டோ. மாதவியிற்றுப் பிறந்த மணிமேகலை, மணிபல்லவம் சென்றதும், மணிமேகலா தெய்வமென்று அழைக்கப்பட்டதும், சிறைக்கோட்டத்தை யறக்கோட்டமாக்கியதும் எதைக் குறிக்கின்றன? ஆனால், இற்றை நாளிலோ, அன்னார் அடிமைகளிலும் அடிமைகளாய்த் தங்கள் வீரமும் பெருமையுங்குன்றி, வீரமற்ற வீண்குழந்தைகளை யுண்டுபண்ணும் சுதந்திரமற்ற யந்திரங்களாகப்

பாவிக்கப்படுகின்றனர். பிறந்தநாள் முதல், தக்க பருவமடைந்து, தான் மணக்கும் வரை தந்தைக்கு அடிமை. மணந்தபின் கணவனுக்கடிமை. கணவனை யிழந்து, கைம்மையானாலும், மகனுக்கடிமை. அந்தோ! ஆயுள் முழுவதும் அடிமை; என்ன கொடுமை. இன்னாரின் இத்தகைய வீழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்ன? இந்திய நாடு புகுத்தியிருக்கும் இந்நவீனமென்றே சொல்லல்வேண்டும். சுருங்கக்கூறின், இந்நவீனம், இயந்திர காலமாயிருப்பதே தகுந்த காரணமாகும். இக்காரணத்தாலேயே, பெண்பாலார்மட்டுமன்று, ஆண்பாலாரும், செய்யுந் தொழிலில் வல்லமையற்று அல்லல் உறுகின்றனர்.

இந்திய மக்கள், உழைப்பினால், பண்டயத்தில் அடைந்திருந்த சாதனங்களால், பிறநாடுகட்கு உதவியளித்திருக்கின்றனர். எகிப்தியர் சிறந்த நாகரீகம் அனுபவித்த அந்த நாளில் அந்நாட்டாருக்கும், பிறநாட்டாருக்கும், ஆடைகளுதவி அன்னாரின் மானங்காத்து வந்தது இந்நாடேயாகும். அந்த நாளில் ஆடையளித்த இஃது, தன்னாடைக்கு அன்னிய நாட்டை எதிர்பார்த்து ஏங்கி நிற்கின்றதென்றால் என்னே இதன் நவீனம்.

“என்ன மகளே! ஆடையின்றி அரசவை வருகின்றாய்?” என்று தன்மகளைக்கேட்ட மன்னன் ஜகாங்கீர்முன், தான்கட்டிய ஆடையின், ஏழுசுற்றுக்களையும், ஒன்று, இரண்டு, மூன்று—என்பதாக வெடுத்துக்காட்டினான், அந்த மொகலாய மங்கை.

“வேந்தே! ஈராண்டு இடைவிடாது நூற்றேன். இருபத்தைந்து கஜம் கிடைத்தது. ஈரம் உலரப் பரப்பிச் சென்றேன். பச்சை நிறம் கண்ட பசு, பசும்புல்லெனத் தின்றது. மீந்தது ஐந்து கஜமே. என்ன செய்வேன்?” என்று அழுதாள் பாட்டாளி. இத்தகையமென்மைவாய்ந்த டக்காமஸ்ஸின் எங்கே? இந்நவீனத்தில் பாட்டாளியின் பாடு என்னே பரிதாபம்.

பாட்டாளி மட்டுமல்ல, அவன் கூட்டாளிகளும் அவ்வாறே. மக்கள் நடாத்தும் அடிமை வாழ்க்கையில், அன்னரின் நாட்டுப் பற்றுச் சிதைவதுடன், மொழிப்பற்றும் கெடுகிறது. பால்யத்தில் பாலூட்டித்தாலாட்டி வளர்த்த மாதாவை வறுமைநோய் வாட்ட, மகன் மகேசுவரபூஜை செய்வதுபோல், பண்டயத்தில் மக்களைப் பல்வேறு வழியிலும் தழைத்தோங்கச்செய்த தாய் மொழியைப் போற்றாது, அடிமை வாழ்க்கையில், ஏதோ, அரைவயிற்றுக்கஞ்சி கிடைத்தால் போதுமென்று அன்னிய மொழியில் மோகம் வைத்துத் திரிகின்றனர் மக்கள். மக்களின் இத்தகைய நிலைக்குக்காரணம், அன்னியராட்சியில், அன்னியமொழியின் உன்னதச்செருக்கே யென்பதுண்மையேயாம்.

இந்நாடு, இதன் நவீனத்தில் அடைந்த நன்மைகட்குச் சான்றாக, ஆங்காங்கே தோன்றும் இருப்புப்பாதைகளையும், தந்தி தபால் சாதனங்களையும், திணை, திணை, மின்சாரங்களினால் ஏற்படும் அதிசய சம்பவங்களையுமே எடுத்துக்காட்டலாம்.

எனவே, அந்த நாளில், அத்தகையபெருமை வாய்ந்த இந்நாடு, இந்த நாளில், தன்னிலைகெட்டுத் தவிக்கின்றது. அந்த நாள் முதல் இந்த நாள்வரை, மக்கள் அனுசரித்துவரும் வகுப்பு வாதமும், பொருமையுமன்றோ இதற்குக் காரணம். இவற்றால் ஏற்பட்டதல்லவா, ஒற்றுமைக்குறைவு, இதனால் ஏற்பட்டதே கட்சிப்பேதம். இதனால் மூண்டதே சண்டை. இதனால் வந்ததே அன்னியராட்சி. இதனாலாயதே அடிமை வாழ்க்கை. இதனால் போயதே பழம் பெருமை. அந்தோ! போயது பண்டயமும்.

S. MUTHIAH OF TINNEVELLY.

II Vidvan.

விகட விருந்து

பங்கஜம்: —(தன் தோழியைப் பார்த்து) அடி கோமளம்!
நேற்று எங்கப்பா ஒரு பசுமாடு வாங்கி வந்தாரே, அது
என்ன பெறும் சொல்லு பார்ப்போம்.

கோமளம்: —எனக்கென்ன மாட்டுவிலை யெல்லாந் தெரியு
மாடி.

(மறுபடியும்) பங்கஜம்—என்னடி, இது தெரியாதா. அது
கண்ணுக்குட்டி பெறும்.

*

*

*

வாத்தியார்: —(மாணவனைப் பார்த்து) என்னடா, அம்பலம்!
ஏன், இன்னும் புத்தகக்கட்டை அவிழ்க்கவில்லை?

அம்பலம்: —ஸார், திடுமிண்ணு, அண்ணைக்கு மாதிரி மணி
யடிச்சிட்டா, அப்போ, புத்தகங்களைக் கட்டுதுக்கு
நேரமாகுமே.

*

*

*

கிராமப் பாடசாலையில் மணி பார்க்கவந்த வியாபாரி யொருவர்,
(ஆசிரியரைப் பார்த்து)

ஸார்! இப்போ, மணி என்ன வாசுது?

ஆசிரியர்: —இப்போண்ணு, சரியாய்ப் பன்னிரண்டு.

வியாபாரி: —(வியாபார நினைவில்) என்ன ஸார்!
அதற்குக் கொஞ்சமாவது குறையாதா?

*

*

*

தமிழ்ப்பண்டிதர் :—(இலக்கணம் நடத்துகையில்) டே, கிருஷ்ண! நான்கு எழுத்துக்களாலாய வார்த்தையென்று சொல்லு.

கிருஷ்ணன் :—தெரியாது, ஸார்.

ஆசிரியர் :—அடுத்த பையன் !

(அதற்குள், கிருஷ்ணன்)—ஸார், தெரியாது என்பது நான்கு எழுத்தாலாய வார்த்தையல்லவா.

டிரான்ஸ்லேஷன் வாத்தியார் (மாணவர்களைப் பார்த்து) சுந்தரம்! “நான் தூங்கிவிட்டு வந்ததாகத் தோன்றுகின்றதா” சொல்லு பார்ப்போம்.

சுந்தரம் :—இல்லை, ஸார்.

வாத்தியார் :—(நகைப்புடன்) நெஸ்ட் !

அடுத்த பைபன் :—இல்லவே, இல்லை, ஸார்.

வாத்தியார் :—சங்கர் ! நீ, சொல்லு பார்ப்போம்.

சங்கர் :—ஸார், எழுந்து ரொம்ப நேரமாகி விட்டது.

*

*

*

சாப்பிடும், இராமன், (சாதத்தைக் கையினால் தொட்டுப் பார்த்து—என்னம்மா, பழயதா ?

அவன் தாய் :—என்னடா, தெரியலையா, சமைத்த சாதந்தான்.

இராமன் :—வாஸ்தவந்தான், அதுதான் சுகுகின்றது.

*

*

*

(நாடகம் பார்ப்பதற்காக ரயிலில் வந்தவொருவர், ஸ்டேஷன் வந்ததும் வண்டியிலிருந்து இறங்கி வந்தார்.)

டிக்கட் வாங்குபவர் (வழியில் நின்று) டிக்கட் எங்கே? என்றார்.

வந்தவர்:—(நாடக நினைவில்) ஐயா! டிக்கட் இருக்கின்றது. ஆனால், யான், வெளியே போவதற்கு அவுட் பாஸ்தருவீர்களா?

*

*

*

வழியில் போகும் ஒருவன்:—(சோம்பேறிகளைப் பார்த்து) == என்ன, இங்கு இருக்கின்றீர்கள்? பெருமாள் கோவிலில் புளியோதரை கொடுக்கின்றார்கள் போகலையா!

அரைச் சோம்பேறி:—உருட்டியா? உருட்டாமலா?

முழுச் சோம்பேறி:—அதைப்பற்றி யேண்டா? வாயிலையா, கையிலையா, யான்னு கேளடா.

S. MUTHIAH of Tinnevely,
II Vidvan.

தமிழ் இள நங்கை.

நேரிசை யாசிரியப்பா.

குமரிப்	பிறந்தநற்	தலவிளக்	கனைய	
குமரிப்	பெயரோய் !	துளித்தமிழ்	நங்காய் !	
அகத்தியப்	பெயரோள்	தனையான்	டளித்து	
அகன்புவி	தன்னில்	அழகிய	நகரேனும்	
மதுரையம்	பதியிடை	மனமுடன்	வந்தே	5
கதுமேள	வமரர்	கண்டடி	தொழவும்	
உமையோரு	பாகன்	உவந்தனள்	ஏற்கவும்	
அமைவுறு	மாந்தர்	அனைவரும்	போற்றவும்	
அரசியாய்	அமைந்த	அழகிய	மங்காய் !	
முரசுடை	வேந்தர்	ழவரும்	நின்புகழ்	10
நிதழம்	போற்றி	நிலைத்திருந்	தாண்டுப்	
பதமலர்	தொழுதனர்	பற்பல	நாளும் !	
ஒல்காப்	பெருமைத்	தொல்காப்	பியனும்	
பல்லோர்	புகழும்	பரணரும்	கபிலரும்	
நக்சீ	ரப்பெயர்	நற்றமிழ்ப்	புலவனும்	15
எப்பா	லவரும்	ஏத்திப்	போற்றும்	
தெய்வப்	புலமைசால்	திருவள்	ளவனும்	
நற்றமிழ்ச்	சாத்தன்	நல்லோள்	தானும்	
கௌவை	யிலீலாள்	காசினி	போற்றும்	
ஒளவை	யென்னும்	அருந்தமிழ்	ஆட்டியும்	20
இளங்கோ	வென்னும்	இன்தமிழ்ப்	புலவனும்	
ஒடுங்கா	அறிவுடைகீ	கடுங்கோள்	தானும்	
நன்னூல்	அருளிய	நவையிலீ	புலவனும்	
பன்னூல்	கற்ற	பரிமே	லழகனும்	
சுருங்கிய	வுரையாள்	விளங்க	வைத்தும்	25

உரங்கோள்	புலவன்	உரையா	சிரியனும்	
உச்சிமேற்	புலவர்கோள்	நச்சினூர்க்	கனியனும்	
விச்சையே	யுருவேன	விளங்குசிவ	நூனியும்	
சோல்லதி	காரம்	சுவைபெற	அமைத்துச்	
செல்லிநு	ணிக்கிய	சேனா	வரையனும்	30
எல்லையிலீ	மற்றும்	இசைவல்	லாநும்	
வல்லே	நின்னை	வயக்கினர்	அந்நான்	
அன்றோர்	எல்லாம்	அம்மநின்	புதல்வரே!	
சோன்னபல்	புலவர்	சோநர	ராக	
அருமறை	யோன்புகழ்	அமைந்தசம்	பந்தனும்	35
நாவுக்	கரசேன	நவில்புக	மோனும்	
ஆதி	சைவனும்	அழகிய	நம்பியும்	
தீதிலா	நற்றமிழ்க்	கோவையார்	அருளிய	
மணிவா	சகப்பெயர்	மதிநிறை	மன்னனும்	
தனியாப்	புகழோர்	தமிழ்வல்	லோராம்	40
பிரபந்தம்	பாடிய	பெரும்புல	வோரும்	
நிரலே	பொருந்தினர்	நின்சிறார்	தாமே!	
ஒண்டமிழ்	வல்லான்	ஒட்டக்	கூத்தனும்	
வண்மை	நீங்கா	வளர்புக	மேந்தியும்	
கம்பன்	என்னுங்	கல்விவல்	லானும்	45
நம்பன்	பதமலர்	நாடும்	பெரியோள்	
சேக்கிழார்	என்னும்	அருண்மொழித்	தேவனும்	
ஆக்கம்	நீங்கா	அவர்பின்	ளவரும்	
மகாரே	நினக்கு	மங்கை	நல்லாய்!	
தோகாய்	நின்றன்	புதல்வர்	யாவரும்	50

அணிவிசும்	பெய்தினர்	அவர்புகழ்	அறிய	
அழியா	திருப்பன	அவருரை	யேயாம்;	
அவற்றுட்	சிலவே	அகப்பப்	டனவால்,	
எதுதான்	கிடைப்பினும்	இச்சை	நீங்க	
இதுவேன	அறியேம்	இன்றோர்	காலம்;	55
தோன்மை	மக்களைத்	தோன்றச்	செய்தும்	
வன்மை	யிழந்திலை	வல்லாய்	நியே;	
கன்னி	யென்றே	காண்டும்	நின்னை	
ஈது	விந்தை	இவ்வுல	கிளிலே	
ஏதுநீ	இந்திலை	ஏற்றனை	யெனினில்	60
மாதோரு	பாகன்	மலரடி	நனைந்து	
வாதோரு	தென்புல	வரசனை	வென்றே	
அரனவ	எருளா	லறுழன்	றுண்டினை	
என்றும்	பெற்ற	இனையோன்	ஆகிய	
மார்க்கன்	டப்பெயர்	மறையோன்	போல	65
ஆர்கல்	யுலகில்	அமையும்	நாளொலாம்	
கன்னியா	யிருக்கக்	கருந்தவத்	செய்தே	
மன்னினை	போலும்	மண்ணிடை		
கன்னி	நியே	காப்பா	யெமையே.	

S. S. KANDIAH,
III Year, Vidvan

குறிப்பு:—இப்பாட்டில்வரும் புலவர்களின் பெயர்கள் சரித்திர ஆராய்ச்சி யாளர்களின் கருத்துப்படி அவரவர்களின் காலத்திற்கேற்ப நிரலே பொருத்தினவையல்ல.

ஆண்டவன் யாண்டுளன் ?

ஆண்டவன் யாண்டுளன், எவ்விடத்தான், எவ்விதத்தான். எங்குளான் என்று எல்லாச் சமயங்களும், எல்லா மதங்களும் துருவித்துருவி ஆராய்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. அவர் மனிதனுடைய மனம் வாக்குக் காயங்களையும் கடந்தவர் ஆகையால் கடவுள் என்று அழைக்கப்பட்டார்.

இற்றைநாள்வரை எல்லாம்வல்ல இறைவனைப் பார்த்த சமயம் எது? கண்ட சமயம் யாது? ஒன்றும் இல்லை. ஒன்றும் இல்லை. காரணம் என்ன? உருவமில்லாத ஒன்றை உருவமாகப் பார்ப்பது இயலாத தொன்றாகும். அவ்வாண்டவனுக்கு மனைவி, மக்கள் இல்லை. இன்ப துன்பம் இல்லை. பெருமை சிறுமை இல்லை. பிணியும், பசியும் மூப்பும் அவரைப் பிடித்து வாட்டாது. பிறப்பையும் இறப்பையும் கடந்தவர். எக்காலத்தும் எவ்விடத்தும், எதனாலும் தடைபடாத பேரின்பத்தில் திளைத்து விளங்குபவர்.

அவருடைய திருமேனி கருணையே வடிவமாகும். ஆதலான் திருமூலரும் “அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பார் அறிவிலார்” என்று கூறியிருத்தல் காண்க. (Siva is God of Mercy.)

“குலமிலான் குணங்குறியிலான் குறைவிலான்—கொடிதாம் புலமிலான் நனக்கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்தும். இனமிலான் மைந்தர் மனைவி இல்லா நெவனவன்சஞ் சலமிலான் முத்திதரும் பரசிவனைத் தகுமே.” என்றும்,

“ஒன்றே, பலவே யுருவே யருவேயோ
என்றே யழைப்பதுன்னை யென்றோ பராபரமே.”

(தாயுமானவர்)

“ஒப்புடையனல்லன் ஒருவனல்லன், ஒருரனல்லன், ஒருருவமல்ல, அப்படியும் அந்நிதமு மவ்வண்ணமும் அவனருளே கண்ணாகக் காணினல்லால், இப்படியன் இந்நிதத்தன்” இவ்வண்ணத்தன் இவன் இறைவன்

என்று எழுதிக்காட்டொணாதே! என்று திருநாவுக்கரசரும், எதவனார் எதவன்பேர் யார் உற்றார் யார் அயலார் மணிவாசகர் என்று இவ்வாறு கூறியிருத்தல் காண்க.

இவ்வுதாரணங்களான் இறைவனுக்கு இன்னபெயர், இன்ன ஊர் என்று ஒன்றுமில்லையென்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் தோன்றுகிறது.

ஆனால் அவ்வாண்டவனை அடையப் பல சமயங்களும் சில மதங்களும் வெவ்வேறான கொள்கைகளோடு இம்மண்ணிலுளின்கண் விளங்குகின்றன. அவை பின்வருமாறு, இந்து மதம், பௌத்தம், ஜைனம், மகமதியம், கிறீஸ்துவம் இன்னும் பல. மற்ற மதங்கள் யாவும் கிளைகள். இந்து மதந்தான் அக்கிளைகளைத் தாங்கி ஓங்கி உயர்ந்து விளங்கும் அடிமரம்போன்றது. அம்மரத்தின் காய்களே கனியாகிச் சுவைப்பதுபோன்றது சமயங்கள். அக்கனிகள் முற்றும் பழுக்காது இழக்கடையும் கிளையும் உண்டு. சில பூவாகவே உலர்ந்துவிடும். சில காய்த்தும் முற்றும் பழுக்காது. செங்காயாகவே விழுந்துவிடும். சில பழுத்தும் அழுகிப்போய்விடும். இவைபோலச் சில மதங்கள், காய்த்துப் பழுத்த கனியைப்போல இன்பத் தருவதுண்டு. சில மதங்கள் முற்றும் பழுக்காது பூவாகவும், செங்காயாகவும். வீழ்வதைப்போலத் தோன்றிமறையும். சிற்சில மதங்கள் பழுக்காது அழுகிப்போவதைப்போன்ற கனியை ஒத்துத் தோன்றியும் நாத்திகம் பேசி, நரகத்தைச் சேர்ப்பிக்கும்.

ஆனால் நம் இந்து மதத்தை இன்ன காலத்தில், இன்னார்தான் கண்டுபிடித்தவர் என்று இன்றுவரை யாராலாவது சொல்ல இயலுமா? முடியாது! இதுவரை ஆராய்ந்தவர் ஒருவரும் இல்லை.

ஆனால் புத்தபிரான் கண்டது பௌத்தமதம். ஜீனன் கண்டது ஜைனமாகும். கிறீஸ்து கண்டது கிறீஸ்துவம். மகமது கண்டது மகம்மதியம் ஆகும். இவைகளைப்போல நம்மிந்திய மதம் எவ்வாண்டில் எவரால் கண்டுபிடிக்கப்பட்டதோ! எவரேனும் இன்னார்தான் என்று கூற வல்லுநர் உளரேல் முன்வரலாம்.

இதுவரை ஆண்டவனை வழிபடும் பல மதங்களின் நிலையும் அவைகளில் உயர்ந்தது இன்னதென்றும் எழுதினேன். இனி எடுத்த பொருளைப்பற்றி ஆராயப் புகுவோம்.

ஆண்டவன் ஒரு உருவமும் பெயரும் உடையவர் அல்லர் என்று வாதித்தேன். ஆனால் அவ்வாண்டவனை ஏன் பல பெயரிட்டு அழைக்கிறோம். எப்பெயர் அவருடையது. எப்பெயர் அவருக்குத் தகாது “எல்லாப் பெயரிட்டு அழைத்தாலும் ஆண்டவன் ஒருவனே.” எல்லா மதச் சித்தாந்தமும் “கடவுள் ஒருவர் உண்டு” என்று கூறுகின்றன. இருவர் என்றும், மூவர் என்றும் வாதித்தும் சாதித்தும் வருகின்ற அறிவீர் சிறந்த பேரியோர்களும் உண்டு. அவ்வாறு பேசிப்பேசிச் சாதிரிச் சண்டைகளையும், கோத்திரச் சண்டைகளையும், சமயப் பூசல்களையும் கிளப்பிவிட்டு, நாடாயிருப்பதெல்லாம் காடாக்குகின்றனர்.. அந்தோ! எல்லாம் வல்ல இறைவனே! என்று சமாதானம் நிலவும்! அத்தீய கருத்துடையவர் இந்துமதத்தில் எண்ணிலாதவர். அவர்தம் அறியாமைக்கு இரங்குகின்றேன். சிலர் உண்மை உணராத குருடன் பள்ளத்தில் வீழ்வதைப்போல “தாங்கள் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்” என்று மிகப் பிடிவர்தமாகத் தங்கள் எண்ணத்தையே கண்ணியமென வாதித்துச் சாதிக்கின்றனர். என்னே அவர்கள் மதியீனம். நாட்டில் பெருங் குழப்பத்தையுண்டுபண்ணிச் சாதிச் சண்டையையும், மதப் பூசல்களையும் கிளப்பிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கின்றனர். இனி யாவது இறைவன் திருவருளால் சமரச ஞானம் பெறுவாராக!

இவர்களே ஒருவழியில் நல்லவர்கள். காரணம் என்ன? கடவுளே இல்லையென்னுது, இவர் அல்ல அவர்தான் என்றாவது வாதிக்கிறார்களே! மிக உயர்ந்ததே! அலேகடலைப் பார்க்கிறவன் ஆண்டவனிருப்பதை யுணருவான். யார் இதுவரை கரைகட்டியுள்ளார்? தருமத்திற்கும் தெய்வத்திற்கும் பயந்தல்லவா இருக்கிறது. பிண்ட உற்பத்தியைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள், புறத்தே புணர்வதால், அகத்தே உருவம் அமைப்பது யார்? கருப்பையில் கட்டுண்ட மகவுக்குக் காற்று வசதி யார் அளிக்கிறார்?, நீரும் சோறும் யாராவது கொடுக்கிறார்களா? மலமும் ஜலமும் எங்கே கழிகின்றது. கூர்ந்து கவனியுங்கள். ஒரு பக்கம் மலக்குடல். ஒரு பக்கம் கெட்ட காற்று.

மற்றொரு பக்கம் கெட்ட நீர். இதனிடையே கட்டுண்ட சிசுவின் கதியை ஒரு பெருஞ் சிற்றவாசமெனப் பகர்வேன். மற்றச் சிறை வாசங்களிலிருந்து மீள வழியுண்டு. ஆனால் இச்சிறைவாசமோ அவ்வளவு எளிதில் கடக்க இயலுமா? முடியவே முடியாது. ஆண்டவன் அருள் உளதேல் ஆகும். அது எல்லோருக்கும் வாய்க்காது. முற்றும் துறந்த பட்டினத்தடிகள் போன்றவர்களே உரியவராவார்கள்.

உதாரணமாக : கண்ணன் கீதையில் மிக அழகுபட எடுத்துக் கூறியிருத்தல் காண்க. ஏ! விஜய, வானத்திலிருந்துவரும் பரிசுத்தமான மழையானது பூமியில் விழுந்து, பல சிற்றறுகளாக ஒடி ஒரு கடலில் சங்கமமாகிறதுபோல அவ்வாறே எல்லா மதங்களும் என்னை சரணடைகின்றன என்றும், இருத்தல் உண்மையாகும். இன்னும் பல உதாரணங்கள் உள. நாம் அங்கத்தில் அணியும் அணி, அவ்வவ்விடத்திற்குத் தகுந்தவாறு பல பெயர்கள் அடைகின்றன. காதில் அணிவதைக் கடுக்கன் என்றும், கழுத்தில் அணிவதைச் சங்கிலி என்றும், கையில் அணிவதைக் காப்பென்றும் கூறுகிறோம். ஆனால் உலோகத்தில் பொன்னே யாகும். அவ்வாறு பல மதங்களும் பல பெயரிட்டு அழைத்தாலும் ஆண்டவன் ஒருவனே! அஃதுமட்டும் அல்ல. ஒரு சூரியன், ஜலத்தில் பலவாகக் காண்கிறோம். அவ்வாறே அறியாமையால் மனிதன் ஒன்றென்று உணராது பூசல்களைக் கிளப்பி மாசடைகின்றான். அவர்கள் கொள்கைகள் வீழ்க. சமரஸம் ஒங்குக.

அங்கிங் கெளுதபடி யெங்கும் ப்ரகாசமாய்

யானந்த பூர்த்தி யாகி

அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குள்ளே

யகிலாண்ட கோடி யெல்லாந்

தங்கும்படிக் கிச்சை வைத்துயிர்ச் சூயிராய்த்

தழைத்த தெது மனவாக்கினுட்

றட்டாம னின்றதெது சமயகோடிக ளெல்லாந்

தந்தெய்வ மெந்தெய்வ மென்

றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழங்கிடவு நின்றதெது

வெங்கணும் பெரு வழக்காய்

யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா

மென்றைக்கு முள்ள தெதுமேற்

கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவது

கருத்திற் கிசைந்த ததுவே

கண்டன வெலாமோன வருவெளிய தாகவுங்

கருதி யஞ்சலி செய்குவாம்.

(தாயுமானவர்)

ஒரு சமயம் சிவனுக்குப் பரத்துவம் கூறுகிறது. மற்றொன்று விஷ்ணுவிற்குச்சாற்றுகின்றது. அது வல்லாமல் இன்னும் பல சாமிகள் உண்டு; ஈண்டு எழுத இடமில்லை. இவைகளின்கொள்கைகள் சில. 1. அத்துவிதம். 2. விவிட்டாத்துவிதம். 3. துவைதம். ஆன்மாவும் ஆண்டவனும் ஒன்றென்பது அத்துவித மார்க்கமாகும். ஆன்மா வேறு ஆண்டவன் வேறு என்பது விவிட்டாத்துவிதம். இவைகள் இரண்டும் அல்லாத கொள்கை துவைதமாகும். அத்துவிதம் சங்கராச்சாரியாராலும் விவிட்டாத்துவிதம் இராமானுஜராலும், துவைதம் மத்துவராலும் காணப்பெற்றன.

இவைகளில் சிறந்தது அத்துவித மார்க்கமாகும். ஆண்டவன் நித்தியமானவன், ஆன்மாவும் நித்தியமானதே! ஆண்டவனிடமிருந்து பிரிந்ததுதான் ஆன்மா. ஆன்மாவும் ரூபமில்லாததே! எவ்வாறு களிம்புடன் கூடிய செம்பு தீயிலிட அக்களிம்பு நீங்கிப் பசும்பொன்போல் தோன்றுகிறதோ, அதைப்போல ஆன்மாவும் ஆணவம், கன்மம், மாயைக்குள்ளாகி, மனத்துடன் கூடிய சரீரத்தைப்பெறுகிறது. ஜோதி வடிவான ஆன்மாவுக்கு உடல் எவ்வாறு ஏற்பட்டது. சீழும், இரத்தமும் நரம்பும், தசையும், தோலும் செம்பைப்பிடித்த களிம்பைப்போல பற்றியிருக்கின்றது. என்ன ஆபாசமான உடல் நன்குயோசிக்க. அவ்வளவு மோசமான உடலில் ஆசைவைத்து அல்லல்படுவது கொஞ்சமல்ல சொல்லத்தரமன்று, எல்லாம் ஈசுவரன் மாயையாகும். எவ்வாறு

தீயிலிட்ட செம்பு களிம்பு நீங்கிப் பசும்பொன்னே போன்று காணப் படுகிறதோ அவ்வாறே நல்வினைசெய்து அகப்பற்றும், புறப்பற்றும் விட்டு, நாகம் தோல் உரித்தாற்போல, ஞானம் பெற்று ஒளியில் திளைத்து விளங்குவார். நம்மைப்போன்று ஆண்டவன் மலமுள்ளவன் அல்லன், ஆகையால் அமலன் விமலன் என அழைப்பதைக்காண்கிறோம்.

விபரீத ஞானத்தால் கயிற்றைப் பாம்பென நினைப்பதுபோல இப்பிரபஞ்ச வாழ்வை என்றும் உள்ளது என்று எண்ணி ஏமாற்றம் அடைகின்றோம்.

“வாழ்வாவது மாயம் மண்ணாவது திண்ணம்.” என்று கூறி இருத்தல் காண்க. இவ்வாறு சகடக்கால் போன்று பிறந்து, பிறந்து இறந்து இறந்து வரும் பிறப்பை விரும்புவதா? அல்ல, அல்ல, என்றும் மாறாத பேரின்பம் பெற்று இறைவனை இடைவிடாது கண்ணால் கண்டு களித்துக்கொண்டே இருத்தல்வேண்டும். இதையே பொய்யா மொழிப்புலவரும், அவாவறுத்தல் என்ற அதிகாரத்தின்கீழ்

“வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை—மற்றது
வேண்டாமை வேண்டவரும்”

இக்குறளின் உரை எழுதிய பரிமேலழகர்—அகாதியாகத்தான் பிறப்புப்பிணி மூப்பிறப்புக்களால் துன்பமுற்று வருகின்றமையை யுணர்ந்தவனுக்கு ஆசை இன்பத்தின் கண்ணையாகலின் பிறவாமையை வேண்டும் என்றும், ஈண்டைச் சிற்றின்பங்கருதி ஒரு பொருளையவா லின் அது பிறப்பீனும் வித்தாய்ப் பின்னும் முடிவில்லாத் துன்பமே விளைத்தலின் அது வேண்டாமை வேண்டவரும் என்றுங் கூறினார். இதனால் பிறவாமையே பேரின்பமாகும் என்பது உண்மையாகிறது.

இன்னும் பல சான்றுகளும் உள. சுவாமி விவேகானந்தர் தமது பிரசங்கத்தில் மிக அழகாகப்பேசி இருக்கிறார். நமது உடலை ஒரு கப்பலுக்கு உவமையாகவும், பிறவியை ஒரு கடலாகவும் உவமித்து அக்கப்பல் அக்கரை சேர்வதைப் போன்றது நாம்பிறந்து பின் வீடு பெறுவது; அவ்வாறு அக்கப்பல் கடலில் போகும்பொழுது கடல் கொந்தளிப்பாலும், புயல் காற்றாலும் மோதுண்டு, போகும் வழியிலே

யுணராதது, இடையே கடலில் அமிழ்ந்துவிடுவதை ஒக்கும் மனிதன் பாவங்களைச் செய்து பழி எய்தி நரகத்தையடைவது. இவைகள் இல்லாமல், அக்கரை சேர்வதையொக்கும் மனிதன் புண்ணியங்களைச் செய்து மண்ணுலகை நீத்து விண்ணுலகையெய்துவது.

“பிறவிப் பெருங்கடனீந்துவர்—நீந்தா

ரிறைவ னடி சேராதார்”

(திருவள்ளுவர்)

காரணகாரியத் தொடர்ச்சியாய்க் கரையின்றி வருதலின், பிறவிப் பெருங்கடலென்றார். உலகியல்பை நினையாது இறைவனடியே நினைப்பார்க்குப் பிறவியறுதலும் அவ்வாறு அன்றி மாறி நினைப்பார்க்கு அஃதறமையுமாகிய இரண்டும் இதனால் நியமிக்கப்பட்டன, என்று பரிமேலழகர் எழுதியிருப்பது ஏற்றமுடைத்தே. ஆனால் மனிதனே புலன்கள்வழியே அடிமைப்பட்டுச் செய்வது இன்னதென்று உணராதது, தன் வாழ்நாளை எல்லாம் பாழ்நாளாக்கிக் கீழ்நோக்குடையவனாய்ச் சிறுமை அடைந்து, பெருமையிழந்து, இன்பத்தை விட்டுத் துன்பப்பட்டு, மீளாத்துயரெய்தி வெறும் ஆளாய்த் திரிகின்றான். நேயர்களே உண்மையை உணருங்கள், உற்றுநோக்குங்கள். மின்னல்போல் தோன்றி மறையும் உலகவாழ்க்கை நெடுநாள் நில்லாது. ஆகையாற் செய்வது என்ன! ஆண்டவன் யாண்டோன், எவ்விடத்தான், எவ்விதத்தான் என்று ஆராய்ச்சி செய்தல்வேண்டும் “உண்பதும் உறங்குவதைத் தவிர வேறுசுகம் கண்டிலேன்” என்றார் ஒரு பெரியார். அதைப்பின்பற்றி வாறா இருத்தல் கூடாது. பின் என் செய்தல் வேண்டும்? நாம் உடலைப்பெற்றது மனிதவர்க்கத்தைப் பெருக்குவதற்கல்ல. புலன் அடக்கம் உள்ளவனாக விளங்கல்வேண்டும். எவ்வுயிரிடத்திலும் அன்பு பாராட்டல் வேண்டும். தன்னலம் பாராட்டாது மன்னுயிருக்காகவே வாழ்தல் வேண்டும். சுயநலமுள்ளவன் பொது மக்களுக்குப் பகைவனாவான். இயற்கை இன்பம் பெறான். அல்லற்பட்டு எல்லையில்லாத் துன்பம் எய்தி எமாற்றம் அடைவான். ஆகையால் புலன் அடக்கம் உள்ளவனே சுத்த வீரன். உலகில் உள்ள மனிதவர்க்கத்தை யழித்துப் பெருங் குழப்பத்தை உண்டாக்குகின்ற ஹிட்லரும் முசுலோவியும் வீரர்

கள் அல்லர். ஆனால் அவ்வீரர்களும் போற்றும் ஒரு உத்தம வீரன் யாண்டுளன். நம்தேயத்தே உள்ளார். அவர்தான் காருண்ணியமே வடிவாய் அமைந்த மகாத்மா அவர்கள். இவரைமட்டும் ஏன் “மஹாத்மா” என்று அழைத்தல்வேண்டும். காரணம் என்னை, மாசற்ற மனம். தன்னலமற்ற வாழ்க்கை. தாய்மையான எண்ணம். இயற்கையான இன்ப வாழ்க்கை. இருப்பது மச்சுவீடல்ல குச்சுவீடே. எஞ்ஞான்றும் இறைவன் பிரார்த்தனை. எளிய வாழ்வை உடையவர். ஒரு வேளை ஆகாரத்திற்காகப் பல உயிர்களுக்கு இறுதிதேடும் உத்தமர் போல் அல்லாது இறைவனால் படைக்கப்பட்ட காயையும் கனியையும் உண்டே தன் உடலைப்போற்றுகிறார். ஆகையால் எவன் உள்ளம் கள்ளத்தனமான ஒழுக்க மில்லாது வெண்மையாகவும், வஞ்சனை அழுக்காறு, பொய், களவு, காமம், இவைகள் இல்லாமல் பரிசுத்தமான பளிங்கைப் போலவும் இருக்குமோ, அவன் உள்ளமே ஆண்டவனுக்கு ஏற்ற கோயிலாகும். நாமெல்லாம் நடமாடும் கோயில். இதையே பூரணமாக உணர்ந்தவர்கள், கோயிலுக்குப் போவதும் இல்லை, குளிப்பதும் இல்லை. பட்டாடை உடுப்பதும் இல்லை. மேனியில் சமயச்சின்னங்கள் அணிவதில்லை. இருப்பதற்கு இல்லம் கிடையாது. எங்கும்திரிவார். அவருக்கு மழையும் வெய்யிலும் ஒன்றே! இன்பமும் துன்பமும் ஒன்றே! இகழ்ச்சியும் புகழ்ச்சியும் ஒன்றே! இரவும் பகலும் ஒன்றே! ஆனால் அவர் தம் உள்ளம் மட்டும் எல்லாம்வல்ல இறைவனையே நாடித் தேடிக்கொண்டிருக்கும்.

“ எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும் முத்தர்மனமிருக்கு மோனத்தே ” என்றார் ஒரு பெரியார். ஆகையால் தாமரை இலை நீரோடு இருந்தாலும் ஒருதுளி நீரும் அதில் ஒட்டுவதில்லை. அவ்வாறே ஆத்மஞானிகள் உலகியலோடு சம்பந்தமாகி மற்றவர்கன்போலப் புறத்தே ஆடையாலும் அணியாலும் அலங்கரித்துக் கொண்டாலும் அவர்கள் உள்ளம் மட்டும் ஆண்டவனையே நாடும். இவர்கள் உண்மை தெரியாது உலகம் அவரை இகழும்; யாவரும் பித்தனோ என்றும் சந்தேகிப்பார். இதையே,

“ சகம் பேயேன்று தம்மைச் சிரிப்ப.”

(மணிவாசகர்)

என்று அகப்புறப்பற்றுக்களை முற்றும்விட்ட நிலையை உணர்த்துகிறார்.

ஆனால் ஈண்டு ஒரு கேள்வி எழுதல் இயல்பே! அவ்வாறானால் பண்டைக்காலந்தொட்டே யாண்டும் கோயில்கள் பல உள்ளன. அவை ஏன் உண்டாக்கப்பட்டன, என்று சிலர் கேட்பர். ஆதலால் எல்லாரும் ஆத்ம ஞானியாகமுடியாது. பாமரர்களும் பண்டிதர்களும், பக்தியுண்டாகிப் பரமனை வணங்கவே ஆலயம் உண்டாக்கப்பட்டது. இன்னொரு ஐயமும் எழும். எங்கும் தங்கியிருக்கும் ஈசன் அவ்வாலயத்தில் மட்டுந்தான் உளனோ என்றும் கேட்கலாம். உண்மைதான். பசுவின் உடல் பூராவும் பால் பரவி இருந்தாலும் மடியைப்பிடித்துக் கறந்தால்தான் பால்வரும். அவ்வாறே ஆண்டவன் யாண்டும் உளனாயினும் அவ்வாலயத்துக்குப் போகச் சில நியமம் உண்டு. அவ்வாறு இல்லாது எங்கு முளான் என்று மலமும் ஜலமும் கழிக்குமிடத்திற் போய் வணங்கினால் பக்தி எற்படுமா? ஏற்படாது. ஆதலால் “நாடகத்தால் உன்னடியார் போல் நடித்து” என்றார் மணிவாசகர். பொய்யான பக்தியானாலும் “ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்றே” பொய்யான பக்தியே மெய்யான பக்தியாக மாறிவிடும். நிற்க.

அவ்வாண்டவன் உறைவிடமாக உள்ளதை வேற்றுமை உணர்ச்சியுண்டாக்கும் போர்க்களமாகவும் இன்னும்பல ஆபாசக்களஞ்சியமாகவும் ஆக்கிவிட்டோம். சில உதாரணங்களால் உணர்த்துகின்றேன். எல்லோரும் அவருடைய மக்கள், இவ்வுணர்ச்சியில்லாது ஒரு சமூகத்தாருக்குத்தான் ஆண்டவன் உடைமை போலும். என்னே அவர் தம் அறியாமை. இக்கருத்தையே ஒரு பெரியார் ஆங்கிலத்தில் பின்வருமாறு பேசியுள்ளார் :—

“If any religion says that God is a Particular property of an individual Community, I want to take leave from that religion ” என்று நான் ஹிந்துப் பத்திரிகையில் வாசித்துள்ளேன். அது மட்டும் அல்ல, ஒவ்வொரு ஹிந்துவும் கோயிலில் சென்று “ஈஸ்வரனை ” “ஜெகத்பிதா ” “ஜெகந்நாத ” என்றும் பார்வதியை “ ஜெகந்மாதா ” என்றும் “லோகமாதா ” என்றும் கூறி வழிபட்டுக் கோபுரந்தாண்டினால் தன்னைப்போன்ற ஒரு மனிதனை அஃறிணைப் பொருளினும் தாழ்த்துவதாகப் பாவித்து வேற்றுமையை விளைத்து நாட்டைப் பாழ்படுத்துகின்ற புண்ணிய சீலர்களும் பல

உண்டு. இவர்கள் “பஞ்சமளி” என்ற வார்த்தையின் உண்மையை உணரவில்ல ஆற்றல் இல்லேபோலும். எவருக்கும் சண்டாளத்துவம் பிடிக்கும். எவன் ஒழுக்கமுள்ளவனோ அவனே உயர்ந்தவன்.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்

கிறப்பொவ்வாச் செய்தொழில் வேற்றுமையான்”

(குறள்)

உதாரணமாக, கவிரபீந்திரநாத டாகூர் அவர்கள் தென்னிந்தியப் பிரயாணத்தில் ஸ்ரீரங்கம் போக நேர்ந்தது. இவர் வருகையைக் கண்ட கோயில் சிப்பந்திகள் ஸ்ரீஅரங்கநாதனை வைர நகைகளான் அலங்கரித்து வைத்திருந்தனர். அவர் அதைப் பார்த்துவிட்டு உங்கள் அரங்கநாதன் இங்குஇல்லை அதோ தெரியும் ஏழை மக்களிடையே வசிக்கிறார். அதனால் அவரை “ஏழை பங்காளன்” என்றும் “தீனதயாள” என்றும் கூறுவர். மிக்காரெல்லாம் ஏக்காரணத்தாலும் வேற்றுமை யுணர்ச்சியுடன் வாழார். “சங்கரிதி—பதுமரிதி” என்னும் தாண்டகத்தில் “அங்கமெலாம் குறைந்தமுகும் தொழுநோயராய் ஆவிரித்துத் தின்றுமலும் புலையரேனும் கங்கைவார்—சடைக் கரந்தார்க்கு அன்பராகில் அவர் கண்டிர் நாம் வணங்கும் கடவுளாரே” என்று நாவுக்கரசரும்.

“பழுதிலா ஒழுகலரற்றுப் பலசதுப்பேதிமார்கள், இழிகுலத்தவரேனும் எம்மடியார்களாகில், தொழுமின் நீர் கொடுமின்” என்றும் நின்னோடு இருக்க வழிபட அருளிஞய்கொல்மதில் திரு அரங்கத் தானே.

என்றும் பாடினர்.

(நாலாயிரவிரபந்தம்)

இதையே கீதையில் கண்ணன் எச்சாதியரேனும் பக்தியோடு எனக்குப் பழம், நீர், பத்திரம், இவைகளை உன் அன்போடு அளித்தால் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் என்று கூறியிருத்தல் காண்க.

ஆதலால் ஆண்டவன் பார்வையில் எல்லோரும் சமமே. எல்லோருக்கும் ஒரு சூரியன்தான் வெளிச்சம் கொடுக்கின்றான். உண்மையுணர்ந்தார் பாகுபடுத்திப்பாழ் படமாட்டார்கள். நிற்க இறைவனுக்கு ஏற்ற உறைவீடம் யாண்டுளது? ஆராயப்புகுவோம்.

நமது உள்ளம் ஒரு பளிங்கைப்போன்றது. அப்பளிங்கு சுத்தமாயிருந்தால் நம்முடைய உருவம் நன்றாய்த் தெரியும். இல்லையேல் மாசடைந்து மங்கிவிடும். அஃதேபோல் ஆசை அற்றால் ஆண்டவனை நம் உள்ளத்திலேயே கண்டுகளிக்கலாம். ஆனால் நம் மனத்தின் இயல்போ பின்வருமாறு உள்ளது :

“வஞ்சனை அழுக்காறுதி வைத்திடம் பாண்டம்” (தாயுமானவர்)

இவைகள் இல்லாவிட்டாலும் மனிதன் தன்னுடைய புலன்களுக்கு அடிமையாதல் இயற்கையே ! உதாரணமாக, குதிரையை ஒட்டும் சாரதி மேடு பள்ளம் பார்த்து ஒட்டல்வேண்டும். குதிரை சென்ற வழியே விட்டால் பள்ளத்தில் தள்ளிவிடும். ஆகையால் மனம் போனவாறும் புலன்கள் போனவாறும் அறிவிழந்து அடிமையாதல் கூடாது.

“உரன் என்னும் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரன் என்னும் வைப்புக்கோர் வித்து”

திண்மையென்னுந் தோட்டியால் பொறிகளாகிய யானையைந்தனையும் தத்தம் புலங்கண்மேற் செல்லாமல் காப்பான் எல்லா நிலத்தினும் மிக்கது என்று கூறப்படும் வீட்டு நிலத்திற்கு ஓர் வித்தாகும் எனப் பரிமேலழகர் மிக அழகாக எழுதியதைக் காண்க.

ஆதலான் சன்மார்க்கமான புத்தகங்களைப் பார்த்தவளவில் ஞானம் உண்டாகும். உடனே மாயை வந்து கவர்ந்து மாசுபட்டு மங்கிவிடுவோம். நன்னீர் உள்ள கிணற்றில் கல்லெறியப் பாசி நீங்குதல்போல நாம் படித்தவளவில் ஞானம் தோன்றி மறையும். அக்கணத்திலேனே நஞ்சை மறைத்துப் பாசி மூடுதல் போன்றது மாயை மூடுவது. ஆதலால் நம்மனம் பரிசுத்தமாயிருப்பின் ஆண்டவன் அமர்ந்திருப்பான். மதிற் சுவர்களாலும் கோபுரங்களாலும் ஆக்கப்பட்ட கோயிலிற்குடிக்கொண்டாயிருக்கின்றான் ஆண்டவன்? ஆண்டவன் பக்தியுண்டாக ஒரு பிரதிபிம்ப உருவமாய் விக்கிரகங்களையும் சிலைகளையும் ஏற்படுத்தினார்களே தவிர வேறு காரணம் இல்லை. நேயர்களே உங்கள் உள்ளமே எல்லாம் வல்ல இறைவன் உறைவிடமாகும். அதனைப்பின்வரும் தேவாரப்பாட்டுகளால் உணரலாம்.

“தோற்றுங் கோயிலும் தோன்றிய கோயிலும்
வேற்றுக்கோயில் பலவுள மீயச்சூர்க்
கூற்றம் பாய்த்தகுளிர்புன் சடையாற்
கேற்றங் கோயில் கண்டீர் இளங்கோயிலே.”

“வேதத்தான் என்பர் வேள்வியுளா நென்பர்
மீதத்தா நென்பர் புண்ணியன் தன்னையே
கீதத்தான் கிளரும் திருபூயச்சூர்
ஏதந்தீர்க்க நின்றிரிளங்கோயிலே.”

(நாவுக்கரசர்)

மனிதனுடைய அங்கங்களின் மனம் நான்

(கீதை)

ஆகையால் எப்பொருள் தன்னோடு சம்பந்தப்பட்டு இருக்கிறதோ
அதே பொருளைத்தேடி அலைந்து அலைந்து, வாடி வாடி, ஓடி இளைக்
காதே.

காவியுடுத்தும் தாழ்சடைவைத்தும் காடுகள்புக்கும் திரியாதே !

(அருணகிரிநாதர்)

கங்கையில் மூழ்கின் கடவுளைக்காண இயலுமா?
காசிக்குப் போனால் கரும் தீருமா? நன்கு யோசியுங்கள்,
“விறகிற்றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல்
மறைய நின்னுளன் மாமணிச் சோதியான்”

(நாவுக்கரசர்)

அனைத்துயிரும் ஒன்றென்று எண்ணி அரும்பசி எவர்க்கும் ஆற்றி
மனத்துளே பேதாபேதம் வஞ்சகம் பொய் களவு குது இனத்தையும்
தவிர்ப்பாராகில் செய்தவம்வேறுண்டோ?

ஆண்டவன் தாயைப்போன்ற தயாபரன். அத்தாயை நோக்கி—
அழும் குழந்தைகள் பல. ஒன்று தின்பண்டம் வேண்டும் எனவும்
மற்றொன்று ஆடைஅணிவேண்டும் என்றும் அழுகின்றன. இவைகள்
எல்லாம் எனக்கு வேண்டாம். உன் அமுதம்தந்து என்னை மார்போடு

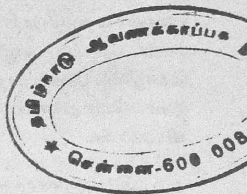
தழுவி ஆனந்தப்படுத்து என்ற குழந்தையைத்தான் தாய் எடுப்பாள். அழுதம் தருவாள். பின் மகவு இன்பம் பெறும். “அழுதால் உனைப் பெறலாம்.” மணிவாசகம். தன் பாபங்களுக்குத்தானே கசிந்து ஆண்டவன் முன்னிலையில் மயிர் சிலிர்க்க, நாகுழற, உடல்நடுங்க, உள்ளம் கசிந்து நெக்கு நெக்கு உருக நின்று ஆடிப்பாடவேண்டும்.

“எவ்வயிருக்கும் அன்பாயிரு ”

“உன்னைப்போல் பிறரை நேசி ”

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக.

பொங்கும் மங்களம் எங்கும் தங்குக.

கோவல், ம. ரா. கு. முருகேசன்,

வித்துவான், நான்காம் ஆண்டு.

14, 21 A, N32
N40, 10, 13

வறுமை காட்டிய வழி

வேலப்பன் மலைநாட்டிலுள்ள பாலப்பட்டியில் பிறந்தவன். அவனுடனேயே பசியும் வறுமையும் பிறந்ததென்று சொல்ல வேண்டும். ஏனெனில் ஒரு நாளேனும் அவனாவது அவன் மக்களாவது போதிப உணவு உண்டு கவலையற்றிருந்தது கிடையாது. நீண்ட நாட்களாகப் பயிர்த்தொழில் செய்து வந்தானே யொழிய வேலப்பனுக்குச் சொந்த நிலம் கிடையாது. ஆயினும் பொறுமையுடனிருந்து ஐம்பது வருஷங்களைத் தள்ளி விட்டான்.

இரு குமார்களும் ஒரு பெண்ணும் வேலப்பனுக்கிருந்தார்கள். உலகோர் சொல்லுவதுபோல் வேலப்பன் வயிற்றில் பிறக்க அவர்கள் பாவஞ் செய்திருக்க வேண்டும். பஞ்சத்தில் அடிபட்டு அவதியுற்றார்கள். பசியுடன் போராடி உடலினைத் தார்கள் ; தந்தையின் 'விதி'யைப் பகிர்ந்து அவனுக்குத் தீராமனக் கவலையைக் கொடுத்தனர். கடைசியில் மூத்த குமாரன் பாம்புக்கடியாலிறந்தான். பெண் கிணற்றில் விழுந்திறக்க வேண்டியதாயிற்று. தாய் நோய்வாய்ப்பட்டு வைத்திய உதனியும் உணவும் கிடைக்கப் பெறாமலிறந்தாள். தப்பியவன் முத்து என்னும் இளையவன்.

வேலப்பனைப் பிறந்தநாடு புறக்கணித்தது. நாள் முழுதும் கடும் வேலையை வாங்கிக்கொண்டு, அவனுக்குப் போதிய உணவு கொடுக்க உலகம் மறுத்தது. எஞ்சிய ஓர் புதல்வன் பசியைக் காணச் சகியாதவனானான். முடிவில் வேலப்பன் முத்துவுடன் இலங்கை வந்து சேர்ந்தான். இங்கும் சோம்பியிருந்தாரல்லர். “எங்களுயிர் நிலைத்திருக்கப் போதிய உணவு கொடுங்கள், எங்கள் முழு உழைப்பையும் கொடுக்கிறோம்” என்று சொல்லி உழைத்தனர். தங்களுழைப்பால், பெருமையாகப் பிழைக்கும் மக்களைக்கண்டு பொருமை கொண்டாரல்

லர். வஞ்சனையின்றி உழைத்தனர். குறைந்த உணவையும் மிகுந்த உழைப்பையும் எத்தனை நாளுக்குத்தான் ஒரு உடல் தாங்கும்? வேலப்பன் நோய்வாய்ப்பட்டான். இயற்கை வலிது.

ஓர் நள்ளிரவு; குளிர்காற்று வீசுகிறது; வேலப்பன் மாணப்படுக்கையில் கிடக்கின்றான்; சிறுவிளக்கு மங்கிய வெளிச் சத்தைக் கொடுக்கிறது; இறந்தகால வாழ்க்கையை ஒரு முறை மனக்கண் முன் கொண்டு வருகிறான்; கண்களிலிருந்து நீர் பெருகி இரு எலும்புக் கன்னங்களின் மீதும் வழிகிறது; பெருமூச்சு விடுகிறான். சிறிது தூரத்தில் முத்து ஓர் பெரிய தத்துவ ஞானிபோல் உட்கார்ந்திருக்கிறான்; ஆழ்ந்த சிந்தனை, ஆயிரம் எண்ணங்கள்; அவைகளைப்பற்றிப் பல் வேறு உணர்ச்சிகள். திடீரென்று “அப்பா” என்றழைத்துத் தந்தையுடன் கீழ்வருமாறு உரையாடலானான்.

முத்து:—அப்பா! நாம் ஏன் இச்சமூகத்தில் புறக்கணிக்கப்படுகிறோம்?

தந்தை:—நாம் ஏழையாயிருப்பதால்தான்.

முத்து:—ஏழையென்றால்?

தந்தை:—சொந்த நிலம், பணம் முதலிய செல்வங்களில்லாதவனென்று பொருள்.

முத்து:—பணமென்றால் இந்த உலோகத் தகடுகளும், முத்திரைக் கடுதாசிகளும் தானே?

தந்தை:—ஆம்.

முத்து:—அதில்லாவிடிலென்ன?

தந்தை:—நன்றாகச் சாப்பிட முடியாது. நல்ல உடை உடுத்த முடியாது; கஷ்ட ஜீவனம்.

முத்து:—ஏன்! நாணயங்கனையா நாம் சாப்பிடுகிறோம்?

தந்தை:—இல்லை அவற்றால் பண்டங்களை விலைக்கு வாங்கலாம். உற்பத்திப் பொருள்களுக்குப் பிணையாக இந்நாணயங்கள் அத்தாட்சிக் கருவிகளாயிருக்கின்றன.

முத்து:—அப்படியானால் யாவரும் உண்பது விளைபொருள்களென்று சொல்.

தந்தை:—ஆம்.

முத்து:—அப்படியானால் நீயும் அண்ணனும் வருட முழுதும் கஷ்டப்பட்டு விளைவித்தும் நமக்குப் போதிய ஆகாரம் கிடைக்காததற்குக் காரணமென்ன? நாமே விளைவிப்பவர்களாகவிருந்தும் நாம் ஏன் பசியால் வாடினோம்? பல நாட்கள் நான் பட்டினியாகப் பள்ளிக்கூடஞ் சென்றேனே? இவைகளுக்குக் காரணமென்ன?

தந்தை:—நீ சொல்வது சரிதான். ஆனால் நாம் உழுத நிலம் நம்முடையதல்ல. பெரிய பண்ணையைச் சேர்ந்தது.

முத்து:—அவருக்குமட்டும் அது எப்படிச் சொந்தம்? கடவுள் நம்மைப் படைக்கு முன் நிலம், நீர் முதலியவற்றைப் படைத்தார். ஆகவே அது எல்லோருக்கும் தானே சொந்தம்?

தந்தை:—ஆமாம் ஆனால் அவர் பணங்கொடுத்து வாங்கினார்.

முத்து:—அவருக்குப் பணமேது?

தந்தை:—தம்பி! நீ நுணுக்கமாகக் கேள்விகளைக் கேட்கிறாய். பலவிதத்தில் அவர்கள் பணம் கிடைக்கப் பெறுகிறார்கள்.

முத்து:—இல்லை நீ சற்று முன் பணம் என்பது உழைப்பினால் கிடைக்கக்கூடிய உற்பத்திப் பொருள்களின் அத்தாட்சிப்

பத்திரம் [Certificate] என்று சொன்னாயே, ஆகையினால் அவர்கள் உழைப்பதுண்டாவென்று கேட்டேன்.

தந்தை:—இல்லை அவர்கள் உழைப்பதில்லை.

முத்து:—அவர் குமாரர்கள்?

தந்தை:—இல்லை, அவர்களுமுழைப்பதில்லை.

முத்து:—என்ன விநோதம்! உழைப்பாளி உழைத்துப் பல சோம்பேறிகளுக்குக் கொடுத்து விட்டுப் பசியால் வாடுகிறான், பாடு படாதவன் உண்டு களிக்கிறான்! அப்பா! இன்று நான் சொல்லுகிறேன். நான் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கும்போது என் ஏழ்மைத் தோற்றத்தைக் கண்டு பல பணக்கார அன்பர்கள் நகைத்தனர். என்னை மனிதனாகப் பாவிப்பதேயில்லை. ஆனால் என் தந்தை அவர்கள் பெற்றோர்களைக் காட்டிலும் பயனுள்ள மனிதனென்று நானறிவேன். என் தந்தை அவர்களுக்குணவு கொடுக்கும் இரகசியம் எனக்குத் தெரியும். ஆனால் இவ்வுண்மையை நிரூபிக்கப் போதிய பலம் எனக்கப்போதில்லை.

தந்தை:—எல்லாம் கடவுள்

முத்து:—போதும் உன் கடவுளின் கருணை. இப்படியேதான் காலத்திற்கும் சொன்னாய். நான் மழையில் நனைந்தேன். குடை வாங்கக் கடவுள் கண் திறக்கவில்லை. பசியால் வருந்தினேன், கடவுள் கண் திறக்கவில்லை; புத்தகம் வாங்கக் கடவுள் கண் திறக்கவில்லை; ஆனால் நான் கையினால் புஸ்தகங்களை எழுதிப் படிக்கும்போது பணக்காரச் சிறுவர் அதைக்கண்டு நகைத்துக் கேலி செய்யமட்டும் கடவுள் அருளினார். அன்று அம்மாள் இறக்குந் தருணத்தில் ஏதோ ஓர் மருந்துக் கஷாயம் செய்து கொடுக்க ஒரு அணை

கிடைக்கப்பெறாமல் ஏங்கித் தனித்துக் கடைசியில் அவளு யிரைத் தோற்றதை மறந்து விட்டாயா? உடலுடன், உயிருடன், உணர்ச்சியுடன், அறிவுடன் மனிதனைப் படைத் துக் கேவலம் நானாய்களிடமா அவனை ஒப்படைத்தார் கடவுள்! உம், அது கிடக்கட்டும், நான் பிறக்கு முன் நீ நன்றாய் வாழ்ந்தாயா?

தந்தை:—இல்லை அப்பொழுதும் இப்படித்தான் கஷ்டம்.

முத்து:—உன் சிறு வயதில்?

தந்தை:—அப்பொழுதும் கூட ஏழ்மைதான். என் தந்தை கூலிக்கு உழுது போதாத உணவைக் கொண்டு வருவார். நான் என் எட்டாவது வயதிலிருந்து வேலை செய்து வரு கிறேன்.

முத்து:—போகட்டும் உன் அப்பாவின் இளம் வயதிலாவது சுக மாயிருந்தாரா?

தந்தை:—அதுவுமில்லை அவரும் என்னைப்போல்தான் ஓர் தூ திர்ஷ்டசாலி.

முத்து:—[ஆத்திரத்துடன்] நீங்களெல்லோருமே நல்ல உழைப் பாளிகள்?

தந்தை:—[தடுமாற்றத்துடன்] ஆம்.

முத்து:—இத்தனை ஆண்டுகளாக நீ கூறும் அந்தக் கடவுள் அரு ளாவில்லை. இனியும் அவரை நம்பிச் சும்மா யிருக்கவேண் டுமென்கிறாய். அது போகட்டும் நம்மைப்போல் எத்தனை குடும்பங்கள் உண்ண உணவின்றி இருக்க இடமின்றி மனக் கவலையைச் சுமந்து திரியும்?

தந்தை:—கோடா கோடி [மூச்சுத் திணறுகிறது].

முத்து :—சரி அப்பா, நம் குடும்பத்தில் தப்பியவன் நான் ஒரு வன் தானே. என் தாயும், தமக்கையும், சகோதரனும், இந் நன்றிகெட்ட உலகத்திற் குழைத்து விட்டுப் பழியாயினர். போதாததற்கு நீ உண்ணாமல் ஐம்பதுவருடமாக உழைத்து விட்டு இந்நிலையையடைந்தாய். நம் வாழ்க்கையே பெரிய புத்தகமாயிருக்கிறது. அதிலிருந்து நல்ல பாடம் படித்துக் கொண்டேன். இனி இதுபோன்ற கொடுமையான முறைகளை ஒழிப்பதே என் கடமை. உயிரையுங்கொடுத்து மக்களின் துன்பத்தைப் போக்குவேன். பைத்தியக்கார வித்தியாசங்கள் ஒழிந்து மக்களிடையே சமத்துவம் நிலவினாலன்றி ஓய்வு கொள்ளேன். என்ன அப்பா! இச்சேவையில் உனக்குச் சம்மதந்தானே?

பேச்சில்லை.

மேலும் முத்து “என்ன அநியாயம்! இவ்வளவு கஷ்டங்களுக்கும் அனுபவித்துவிட்டு இதைத்தீர்க்க உத்தரவு கொடுக்க மாட்டேனென்கிறாயே! இந்நன்றிகெட்ட பணக்கார உலகத்தினிடம் இவ்வளவு விசுவாசமா?” என்று சொல்லிக்கொண்டே தந்தையைத் தொட்டான். அந்தோ தந்தையின் குளிரந்த உடலைக் கண்டு திடுக்கிட்டான்.

“சரி நான் சொல்லுவதை அங்கீகரித்து, திருப்தியுடன் இச்சயநல உலகை நீத்துவிட்டாய். இனி உன் மாணத்தருவாயில் உனக்குக்கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்ற இதோ புறப்படுகிறேன். இந்தியாவிற்கு” என்று சொல்லிக்கொண்டே தந்தையைப் புதைத்துவிட்டு வெறிகொண்டவன்போல் ஓடினான் முத்து.

P. GOVINDARAJAN,

III Class.

எழுத்து வன்மை

நாம் நினைப்பதைக் கடவுள் நினைப்பதில்லை. ஆனால் அவர் நினைப்பது தான் கடைசியில் உண்மைப் பொருளாகிறது, நிறைவேறுகிறது. எழுதுதல் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சுலபமென நாம் நினைக்கிறோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு அதில் உள்ள கஷ்டங்கள் நமக்குத்தெரிவதில்லை என்று வைத்துக் கொள்ளவேண்டியது தான். நாம் ஒரு விஷயத்தைப் பற்றி ஆலோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வருவது மிகசுலபம். ஆனால் அந்த ஆலோசனையைக் காசித்தத்தில் எழுதுவது என்பதையும் சுலபமென நினைப்பதில் தான் நம் தவறு உளது. உதாரணமாக, புகைவண்டியிற் செல்லும்போது, பக்கங்களிலுள்ள பலவிதமான இயற்கைக் காட்சியின் மாண்புகளைக் கவனிக்கிறோம். எல்லாம் வெகு சுலபந்தான். ஆனால் ஒரு காசித்துண்டும் எழுதுகோலும் கொண்டு அவைகளை நீங்கள் பார்த்தபடி எழுதுங்கள், பார்க்கலாம். அதுதான் கஷ்டமான காரியம். எவ்விதம் ஆரம்பிப்பது என்று ஆரம்பத்திலேயே குழப்பம் உண்டாகிறது. அதாவது நம் மூளையிலேறின விஷயங்கள் எழுத்து மூலமாக வெளிப்படச் சக்தியற்றவைகளாகின்றன. ஒரு சங்கீதப் பரீக்ஷை 'பிடி'லில் நடந்துகொண்டு இருந்தபோது, மாணாக்கனை உபாத்தியாயர் ஒரு ராகத்தை வாசிக்கச்சொல்ல, தன் தலையில் விரலால் தட்டி, "இங்கு இருக்கிறது ஞானம், ஆனால் கைமூலமாய் வரவில்லை," என்று அவன் சொன்னான். அதற்கு உபாத்தியாயர் மூளைக்கும் கைகளுக்கும் 'எலக்ட்ரிக்' உறவு ஏற்படுத்திவைத்துக்கொள்ள ஒரு 'டைனமோ' (Dynamo) உபயோகிப்பதுதானே" என்றார். இதனால் தான் அநேக புத்தி கூர்மையான பையன்கள் பரீக்ஷைகளில் தேறுவதில்லை.

மனிதவர்க்கம் சிருஷ்டிக்கப்பட்டதுமுதல் ஒருவருக்கொருவர் தங்கள் எண்ணங்களை ஏதாவதொரு பரிபாஷையினால் தெரிவித்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ள பாஷை உண்டானது மனிதனின் அபாரசக்தியைக் காட்டுகிறது. ஆனால் இதைவிட சிலாசிக்கத்தகுந்த விஷயம் எழுத்துக்களைக் கண்டுபிடித்து, அவைகளை ஒரு முறைக்குக் கொண்டு வந்தது. ஆனால் பலவித உயர்ந்த சாஸ்திரீயமான ஆராய்ச்சிகள் நடக்கும் இக்காலத்தில் நம்மில் அநேகமாய் எல்லோருமே எழுத்து என்கிற கலையை சிருஷ்டித்தவனுக்கு எவ்வளவு புகழ்போகிறது என்பதை நினைத்துப்பார்த்ததில்லை. அதனால் மனிதவர்க்கத்தின் திறமைகள் எவ்வளவுக்கு உயர்த்தப்பட்டிருக்கின்றன என்பதையும் மறந்தோம்!

எல்லோருமே சிறந்த எழுத்தாளர்களாகிவிடமுடியாது. எழுதுவது வேடிக்கை என்று நினைப்பது தவறு. நம்மில் ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது சொந்தக்காரர்களுக்கோ, நண்பர்களுக்கோ, கடிதம் எழுதுகிறோம். ஆனால் இதெல்லாம் சிறந்த எழுத்துக்கள் ஆகிவிடமுடியுமா? முதன் முதலிலேயே ஒரு எழுத்தாளர் வெற்றியடைந்துவிடமுடியாது. ஊக்கம் விடாமுயற்சி, தளராத்தன்மை, பொறுமை, ஆர்வம், இவை ஒரு சிறந்த எழுத்தாளரின் குணதிசயங்கள். நாம் விதைவிதைத்துப் பல வருஷங்கள் பழங்களுக்காக காத்திருக்கவேண்டும்.

ஆனால் நாம் எழுதும்போது எப்போதுமே நமக்கு என்ன பதிலுதவி அல்லது பரிசு கிடைக்கிறது என்பதையே முக்யமாகக் கருதக்கூடாது. மற்றப்படி அதில் நமக்கு ஒரு ஆர்வமுண்டாகவேண்டும். ஆனால் இந்த ஆர்வம் முதலிலேயே வராது. ஆதலால் பொறுமையோடு காத்திருக்கவேண்டுவது அவசியம். பிறகு நமக்கே அதில் சந்தோஷமும் ஆர்வமும் தானாகவே

உண்டாகும். கடைசியில் நாம் ஏதாவது எழுதாவிட்டால் ஒரு மாதிரியாயிருக்கும்.

படிப்பது எழுத்துத் திறனை அடைவதில் முக்யமாக உடைகிறது. படிப்பதில் நமக்கு ஒரு திருப்தியும் சந்தோஷமும் உண்டாகிறது. நாம் தனியாயிருக்கும்போது புத்தகந்தான் நமக்கு உற்ற துணைவன். புத்தகங்களை வாசிப்பதால்தான் நாம் எழுதவேண்டிய விஷயங்கள் உதயமாகும். எழுதுவதில் நாம் தேர்ந்தெடுக்கும் விஷயங்கள்—அவைகளின் கருத்துக்கள்—முக்யமாகக் கவனிக்கவேண்டியவையாதலின், ஒரு எழுத்தாளர் பல புத்தகங்களைப் படித்து அரிய விஷயங்களை அமைதியுடன் சேர்த்து, அழகாகவும் கோவையாகவும் அவைகளை ஒழுங்குபடுத்தி, எழுதவேண்டுவது அவசியம். மேலும் வாசிக்க வாசிக்க நம் வியாசங்களும் கதைகளும், மிகவும் அழகான விதத்தில் எழுதப்பெற்று இலக்கியங்களில் சேரும். ஆதலால் வாசிப்பது நம் புத்தியைப் பலவிதங்களில் பரவச்செய்து, நல்ல எழுத்துத் திறமையை உண்டுபண்ணச் சாதகமானவை.

இதைத்தவிர எழுதுவதற்கு உலகானுபவமும்வேண்டுவது அவசியம். அதிக அனுபவமடைய அடைய நாம் எழுதுவது இயற்கைக்கு விரோதமில்லாமலும், பொருத்தமாகவும் இருக்கும். நாம் புத்தகங்களில் படிப்பதைப் பிரயோஜனப்படுத்தியும், உலகானுபவம் நிறைந்து அதை உபயோகப்படுத்தியும் எழுதினால் முன்னேற வழியுண்டு.

எழுத்து வண்மையில் சில மிகவும் கஷ்டமான விதங்களை நான் எடுத்துக்கூறப்போவதில்லை. ஆனால் முக்யமாக நாம் பார்க்கும் சிலவிஷயங்களை எழுதுவதைப்பற்றித்தான் பல வேறு பாடுகளில் கூறப்போகிறேன்.

நாம் எழுதும் விஷயங்களைப் பல பாகங்களாகப் பிரிக்கலாம். பத்திரிகைகளுக்குக் கதை எழுதுவது, கடிதங்கள் எழுதுவது,

சிறுகதைகள் எழுதுவது, வியாசங்கள் எழுதுவது—இவைகளில் லெல்லாம் நாம் எழுதும் நடை எளிதாகவும், நேர்மையுள்ளதாகவும் இருக்கவேண்டும். விசேஷமாக, கடிதங்கள் எழுதுவதில் மிகவும் நேர்நடையிலெழுதவேண்டும். எளியதன்மை வாய்ந்த கட்டுரைகளே மிகச் சிறந்தவையாகக் கருதப்படுகின்றன.

நாவல்கள் எழுதும்போதுகூட நேர்நடையை உபயோகிப்பதுதான் சிறந்தது. ஆனால் சில சமயம் சில வர்ணனைகள் எழுதும்போதும், மிகவும் முக்யமாக அவசியம் ஏற்படும்போது மாத்திரம் கொஞ்சம் கடின நடையை அனுஷ்டிக்க வேண்டியவரும். ஆனால் கூடியமட்டில் எளிய நடையில் எழுதப் பழகிக் கொள்ளவேண்டுவது அவசியம்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் என் நண்பனொருவனைப்பற்றிக் குறிப்பிடவேண்டியிருக்கிறது. அவன் எப்போதும் விஷயங்களில்லாமல் எப்படியோ அதிகமாக எழுதுவான். பரீட்சையில் பக்கத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் ‘மார்க்கு’ கொடுப்பதானால் அவன் தான் முதல் பையனாக இருப்பான். அவன் ஒரு தடவை எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். அதில் நான்கைந்து பக்கங்கள் நிரப்பப்பட்டிருந்தன. ஆனால் என் தாயார் ‘அதில் என்ன எழுதியிருக்கிறான்?’ என்று கேட்டகேள்விக்கு ‘ஒன்று மில்லை’ என்பதைத் தவிர வேறு ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை.

நாம் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது யாதென்றால் எழுதுவது நம்மிடத்துள்ள எண்ணங்களை வெளியிடுவதுதானே யல்லாது, ஒரே வார்த்தையையாகப் பொழிந்து நம் அபிப்பிராயங்களைக் குறைபடி செய்யக்கூடாதென்பதே. மேலும் முன்னுக்குவரும் எழுத்தாளர்களுக்கு அவசரம்கூடாது; பொறுமை அவசியம்.

கே. வி. ஸ்ரீகண்டன்,
மூன்றாவது ஆனர்ஸ் வகுப்பு.

விரத் தமிழகம்

(முன்று நூய்ப் பரிசு பெற்றது)

பொருப்பிலே பிறந்து தென்னன் புகழிலே கிடந்து சங்கத் திருப்பிலே இருந்து வகை எட்டிலேதவழ்ந்த தண்டமிழ்க் கன்னி இலங்கும் நாடு தமிழகமாகும். உலக முழுவதும் பல்வேறு துறைகளிலும் சிறப்புற்றோங்கவும், அவ்வாறு அது சிறப்புற்றோங்கிடும் செய்தி செவியிடத் தொலிக்கவும், அங்ஙனம் சிறப்புற்றோர்கள் நம் கண் முன் காட்சி யளித்து நிற்கவும் அறிவு, ஆண்மை, வீரம், ஒழுக்கம் ஆகிய துறைகளில் வாழ்விழந்து, விழிநீர் பெருகக் கலங்கும் தன்மைத்தாகக் காட்சியளித்து நிற்கும் தமிழகம் இற்றைய தமிழகமாம். நங்குக் கூறு வான்போந்த தமிழகம் எத்தன்மைத்தானதெனின் வளம்பலமல்கி, தமிழ் நலந் தழீஇய மாண்புறு மன்னர் பெருந்தகையர், எந்நில மன்னரும் தன்னடி தொழுதெழு, மன்னுயிர் யாவும் பன்னலமேவ, அன்பு, ஆண்மை இன்னிலை, ஈகை, ஆய பலவால் என்றுங்குன்ற இசைநிதினும், உயர்த்தகுடிப் பிறப்பும், வீரந் தழீஇய தண்ணுமைத் தோட் சிறப்பும் பொருந்தச் செங்கோ லோச்சியும் வீரஞ்செறிந்த தமிழகமாகும்.

ஆறறிவு பெற்று மற்றெல்லாப் பிறவியினும் விழுச்சிறப்பெய்தி வாழும் மக்கட் பிரிவினர் நாளும் நாளும் அறிவு மேம்பாடு எய்தி வருகின்றனர். முந்தைநாள் செந்தமிழ் நாடென்றும் இப்பழந்தமிழ் நாட்டில் ஆண் பெண் இருபாலரும் சமஉரிமை பூண்டு கல்வி கொடை, அளி, வலி முதலியவைகளில் தலைசிறந்து விளங்கினர். இடைக் காலத்தில், அந்தோ ! பெண்களுக்கு உரிமை இன்றென அறைகூவும் ஒருபிரிவு உட்புகுந்து கொழுந்துவிட்டு வளரத்தொடங்கிற்று. மக்கள் உலகின்கண் தலைசிறந்து முன்னணியில் நின்றற்கு அச்சாணியென விளங்கா நிற்கும் பெண்டிர், உலகியல் அறிவு, கல்வி, வீரம் பொதிந்தவர்களாய் இருப்பார்களாயின், அவர்கள் தங் குழவிகளுக்குத் தானறிந்த ஞானம், கல்வி, வீரம் முதலியவைகளைப் பாலுடன் ஊட்டி வளர்த்து, நீராட்டித் திலகமிட்டு, நல்லுடை யுடுத்தி, ஐம்படைச் சதங்கை சாத்தி, அணிமணிச் சுட்டி முடித்துப், பிறை நுதல் வதனத்தை முத்தமிட்டுத் தொட்டியில்

வளர்த்து உறங்கச் செய்யுங்கால் வீரம், ஞானம் பொதிந்த பாக்களையே தேனுறு வாக்கால் அன்புறப்பாடுவார்களேயானால், அக்காலே அக்குழவி களும் செவி வாயாகவும், நெஞ்சு களனாகவும் கொண்டு நுகரும். தொட்டிலில் வளர்ந்தகாலையிற் கேட்ட வீர வுணர்ச்சியும், வீரமகளால் ஊட்டப்பட்ட வீரப்பாலுணர்ச்சியும் நாளும் நாளும் வளர்ந்துகொண்டே வரும். பெண்களின் உரிமை சாய்ந்தமிழ்ந்தகாலே உலகியல் அறிவற்று வீரமற்று அடிமை வாழ்வு நடாத்திவருவார்களாயினார்கள். இக்கார ணத்தானே இற்றைநாளில் வாழும் பெண்கள் வீரம் பொதிந்த உடலைப் பாதுகாக்கும் பாலூட்டி எது அற்றவர்களாய் ஊனுடலைக் காக்கும் பாலையே ஊட்டுவாராயினர். அன்றார்கள் நன்றெடுத்த மக் களும் ஊனுடலைக் காத்தலையே தங்கடனாகக்கொண்டு வீரவுடலைக் காக்கின்றாரல்லர்.

வீரம் என்பது மறம், தறுகண்மை, திண்மை எனப்பொருள்படுவ தாகும். ஆண்மையும் வீரமும் எல்லாத் தொழிலுக்கும் உரிய எனினும் மிகுதியும் போர்த்தொழில் குறித்தே வழங்கப்பெறுகின்றன. வீரம் கலங்கா நிலைமையைத் தருதலின் போர்த்தொழில்பற்றிப் பேசுங்காலே இவ்வீரமே முன்னிற்கின்றது. வீரம் இல்லாதவனுக்கு எத்தகைய படைக்கலங்களிருப்பினும், உதவிப் படைகளிருப்பினும் அவையிற்றற்ற சிறிதும் பயனின்றாம். ஆகையின் இப்பெற்றித்தாய வீரம் உடைய வரே வீரர். அத்தகு வீரஞ்செறிந்த தமிழ்ப்பெருமக்கள் பண்டைநாள் தமிழகத்தில் இருந்தனரா? என்பதை ஆராய்வாம். பண்டை மக்களின் தன்மைகளை ஒருவாறு அறிவிக்கும் ஆதாரங்கள் பலவற்றுள் தமிழ் இலக்கியங்கள் ஒன்று. இத் தமிழகத்தில் பாண்டிய மன்னர் பலர் இருந்து கோலோச்சித் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நிறீஇத் தமிழ் மொழியை வளம்படுத்தி வந்ததன் பயனாக எழுந்த பன்னூறு தமிழ் நூல்களுள் கடல்கோள், நெருப்பு, கறையான், செல் முதலியவற்றிற்கு இரையா னதுபோக எஞ்சிய சிலவே. அவற்றுள் காணக்கிடக்கும் வீரர் தழீஇய நிகழ்ச்சிகள் யாவும் கூறப்புகின் ஏடு இடங்கொடா வென்றஞ்சி ஒரு சில கூற முற்படுவாம்.

நெடுஞ்செழியன் என்பான் சோழவள நாட்டை ஆண்டுவந்த வேர் தர் பெருந்தகையரில் ஒருவன். அவன் சிறுவனாய் இருக்கும்பொழுதே

அரசரிமை ஏற்றுக்கொண்டான். அவன் சிறுவன். ஆதலால் எளிதில் அவனைப் போரில் வென்று அரசைக் கைப்பற்றலாமென்று சேரன் மாந்தரஞ் சேரலிரும்பொறை என்ற மன்னன் நினைத்தான். அவன் யானைக்கட் சேரல் என்றும் அழைக்கப்பட்டான். வேந்தர்கள் சிலரும் வேளிர்கள் பலரும் அவன் பக்கலில் நின்றனர். பெரிய படையொன்று திரட்டி நால்வகைப் படையுடன் தலையாலங்கானத்தில் வந்து கூடி விட்டனர். “நெடுஞ்செழியன் சிறுவன்; நம்மிடை நால்வகைப் படையுளது. அச்சிறுவனைப்போரில் முதுகிடச்செய்வது அரிதன்று. போருக்கு நண்ணட்டும் அச்சிறுவன், புறமுதுகிட்டி ஓடும்படி செய்வோம்” என்று பகையரசர் பலரும் சினங்கொண்டு கடாவி நின்றனர். நெடுஞ் செழியனின் ஒற்றர் இதனைச் செவிமடுத்தனர், சென்றனர் செம்பியனிடம்; செப்பினர் மாற்றலர் மொழியினை! கேட்டான் வேந்தன். சினம் பொங்கிற்று. கண்கள் தீயுமிழ்ப் பற்களை ‘நற, நற’ வென்று கடித்தான். வாளுறை கழித்து நின்றான். “என்னே! இம்மன்னர் தம் செருக்கு! யான் நகையாடத்தக்கவனாம்! யான் சிறுவனாம்! தாம் ஏதோ நால்வகைப் படைவலி பெற்றுவிட்டோமென்று இறுமாப்புக்கொண்டு ஏனாம் செய்தனர். யானே சிறுவன்! யான் வீரன் அல்லனே! மறக்குடியிற் றேன்றியவன் அல்லனே! யான் அவர்கள் நகைப்பது கண்டு பொறுப்பேனே! இன்றே அவர்களுடன் போரிடுவேன்! இதோ புறப்படுவேன். போரிலே அவர்களைச் சிதறவடிப்பேன், சிறை பிடிப்பேன். அங்ஙனம் செய்யாது போவேனாயின் என் குடிமக்கள் கண்ணீர் உகுத்துக் கொடுங்கோலன் என்று என்னை அழைக்கட்டும்! புகழ்மலிந்த புலவர்கள் என்னைப் பாடாது நீங்குவார்களாக. யான் வறுமையில் மூழ்கித் துயருறுவேனாக” என்று வஞ்சினங் கூறிப் போருக்குப் புறப்பட்டான். தலையாலங்கானத்தில் பெரும் போர் மூண்டது. யானைக்கட் சேரல் சிறைபடுத்தப்பட்டான். அவனுடன் வந்த மற்ற அரசர்களும் சிறைப்பட்டனர். அதன்பின் அவ்விள மன்னனுக்குத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் என்ற பெயர் வழங்கலாயிற்று.

‘என்னிழல் வாழ்நீர் சேன்னிழற் கர்ணது

கோடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்

தடிபழி தூற்றுங் கோலேன் வுதக
 ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி
 மாங்குடி மருதன் தலைவனாக
 உலகமோடு நிலைஞய பலர் புகழ் சிறப்பிற்
 புலவர் பாடாது வரைகவேன் விலவரை
 புரப்போர் புன்கண் கூர

இரப்போர்க் கீயா வின்மையா னுறவே'—(புறந். 72)

என்று கூறும் அம்மன்னர் பெருந்தகையின் மனம் எதனைப் பெரிதாகக் கருதியிருந்ததென்பதை ஓர்க !

“நீர் வேட்கையால் நாவறள்கிறது ! சிறிது நீர் கொணர்க ” என்று கேட்கிறான் ஒருவன். அவன் யார் ? சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறை என்ற தமிழ் வேந்தன். அவன் சோழன் செங்கணாழை போர் புரிந்து தோற்றான். சோழன் சேரனைச் சிறை வைத்தான். சிறைக் கோட்டத்தில் நின்றுகொண்டு சிறைக் காவலரை நோக்கி நீர் விடாய்த் தீர்க்கத் தண்ணீர் கேட்டான். காவலர் சிறிது காலந் தாழ்த்து நீர் கொண்டுவந்து ஏக்கழுத்தத்தோடு இடக்கரத்தால் கொடுத்தனர். தண்ணீரை வாங்கினான் அதை அருந்த நினைத்தான். காவலர் தன்னை இழிவாகக் கருதியது மன்னனின் நெஞ்சை வாள் கொண்டு அறுத்தது. அதனை நினைந்து நினைந்து தண்ணீரையும் அருந்தாளுய்ப் பின்வருமாறு கூறலுற்றான் : “அந்தோ ! நன்று நன்று ! என் வீரம் இருந்தவாறென்னே ! போரிலே வாளாற் பட்டு மாய்தலன்றோ வீரம் ? அதுவன்றோ ஆண்மை. அங்ஙனம் யான் போரில் பட்டேனா ? இல்லை. நாயைப் பிணைப்பதுபோல் யானும் சங்கிலியாற் பிணைக்கப்பட்டுள்ளேன். தூ ! அடிமைப் பட்டு வாழ்வதா ? பகைவர்முன் மண்டியிட்டு உயிர்வாழ்வதா ? மாணம் கெட்ட வாழ்வு ! மாணம் பெரிதா ? நீர்வேட்கை பெரிதா ! என்னைப் போன்றார் நீர்வேட்கையை அடக்கமாட்டாமல் யாராவது உலகில் பெறுவதுண்டோ ? இதனினும் கருவிலே இறந்து பிறக்கலாமே ! அல்லது தசைப்பிண்டம் பிறக்கலாமே ” என்று சொல்லிக்கொண்டே அத்தண்ணீரை வீசி ஊற்றிவிட்டு நீர்வேட்கையால் உயிர்துறந்தான். இவனன்றோ வீரமகன் !

ஒருநாள் பகைவரின் போர்முரசு போர்க்களத்தினின்றும் இடியே றெனக் கறங்கிக் கொண்டிருந்தது. கடாம் வார்த்து கடுஞ்சினம் பொத்திக் களிறுகள் முழங்கின. முதிய, வீர மறக்குடியிற் போந்த வீர மகளொருத்தி செவியுற்றாள். முரசொலி கேட்ட அம்மகள் வீரவுணர்ச்சி பொங்க எழுந்தாள்; மகிழ்ச்சி கொண்டாள். முரசொலி ஒங்கிட வீரவுணர்ச்சி கொந்தளிக்க ஆரம்பித்தது. என் செய்வது என ஆய்ந்தாள். முந்நாள் நடந்த போரில் இவன் தந்தை களிநெறிந்து போர்க்களத்தே மாண்டொழிந்தான் என்பதையும் மறந்தாள். பின்னாள் நடந்த செருவில் இவன் கணவன் பெரிய யானைப் படையை மறித்து, அவற்றுடன் போராடி, அவ்விடத்தே உயிரிழந்தான் என்பதையும் மறந்தாள். முரசொலி மேலும், மேலும் எழுவதைக் கேட்கக், கேட்க அடியுண்ட வேங்கை யெனச் சீறினாள். அன்று நடக்கும் மறச் செருவிற்கு யாரை எய்வோம் என்று அங்குமிங்கும் ஒடினாள்; கண்டாள்; தெளிவுற்றாள்; தனக்கு ஒரு மகனுளன் என்பதை ஓர்ந்தாள்; மறுகிடைச் சென்றாள். தலை விரிப்புடன் விளையாடுஞ் சின்னஞ் சிறுனை அழைத்து இல்லிற் புருந்தாள். அவன் குடுமிக்கு எண்ணெய் நீவினாள்; கோடு எடுத்து வாரினாள். வெள்ளிய ஆடையை விரித்து உடுத்தினாள்; நிணங்கமழ் வேல்கைக் கொடுத்து “வீர மகனே! இன்று மாற்றலரின் செருக்களம் நண்ணி அவர்களின் பகைமை மாற்றி என்னைக் காண்பாய்! அன்றேல் உந்தையையும், எந்தையையும் காண்பாய்!” என்று வீரமொழி பகர்ந்து, தன் குடி தழைக்க வந்த ஒரே மகனைப் போர்க்களத்து எவினாள். தன் னொரு சிறு மகன் செருக்களத்தே மரிப்பான் என்பதை அப்பெருமகள் மனத்தே கொண்டாளில்லை. “ஒரு மகனால் தில்லோள்” செருமுக நோக்கிச் செல்க’ என விடுமே” என்று ஒக்கூர் மாசாத்தியார் கூறும் அம்மகளின் வீரவுணர்ச்சிதான் என்னே!

நரம்பு எழுந்து தோல் வற்றிய முதியாள் ஒருத்தியின் மகனொருவன் வட்டுடை யணிந்து, வானேந்திப் போர்க்களம் நண்ணினான். போர்க்களத்தைக் குறித்த செய்திகள் கிடைக்குமோ எனத் தலைவாயிற் படியில் செருக்களம் எதிர்நோக்கி அம் முதுமகள் நின்றாள். போர் முடிவுற்றது. ஆரவாரம் அடங்கிற்று. வென்றிமுரசு வீறிட்டொலிக்க வீரவாள் தாங்கிய வீரர்கள் நிரை நிரையாகப் பாசறை நோக்கிச் சென்

றனர். நெடு நேரமாகியும் தன் மகன் வராமையெண்ணி அவ்வண்ணே அவன்போந்த வீரர்பால் தன் மகனைக் குறித்து வினவினாள். “உன் மகன் மாற்றலரின் பகைமை மாற்ற ஏலாதவனாய்ப் புறங் கொடுத்தான்.” என்று அவர்கள் அம் முதியாள் பால் அறைந்தனர் தன் மகன் போரிடைப் புறமுதுகிட்டுப் பட்டான் என்று சாற்றக் கேட்ட அவ்வீரத்தாய் இடியேறுண்ட நாகம்போல மனந்துடித்தாள். அடாங்காச் சினமுண்டாள். “என்மைந்தன் பகைவருக்குப் புறங்கொடுத்தனனே. அவ்வாறாயின் அவனுக்குப் பாலுண்பித்த மார்க்பை இன்றே அறுத்தெறிவேன்” என்று குருந்று வீரமொழி பகர்ந்தாள். “இதன் உண்மை அறிவேன் யானே” என்று அறை கூவினாள். இல்லினுட் சென்றாள்; கூரிய வாளைக் கைக்கொண்டாள்; செருமுகத்தை நோக்கினாள்; செருக்களஞ்சென்றாள்; குருதியங் குருஉப் புனற் பொருக்களத்தைக் கண்டாள். தன் வெள்ளிய வாள் கொண்டு ஆண்டு குவிந்து கிடந்த பிணக்குவியல்களைத் துழாவினாள்; தன் மகன் அதில் கிடக்கின்றானே என ஆய்ந்தாள்; கண்டாள்; தலைவேறு உடல் வேறு காணப் பூரித்தாள்; கழிபேருவகை எய்தினாள். ‘என்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன் மகனைச், சான்றோனெனக் கேட்ட தாய்’ என்ற முறையில் கேட்ட அளவிலே பெரிதுவக்கும் ஒரு தாய், தன் முது மறக்குடிக்கேற்றவாறு தன் நாடு நலமுய்யத் தன்னுயிரையும் பொருட்படுத்தாது போராடி வீரப் புகழ் எய்தியதைக் கண்ட ஒரு வீரத்தாயின் மனமகிழ்ச்சியைச் சொல்லவும் கூடுமோ?

“செங்களந் துழவுவோள் சிதைந்து வேறுகிப்

படுமகன் கிடக்கை கானாஉ

வீன்ற ஞான்றிலும் பெரிதுவந் தளனே” — (புறம். 278)

என்று காக்கை பாடினியார் நச்செள்ளையார் மிக அழகாகக் கூறும் கூற்று நோக்கற் பாலது.

மற்றொரு வீரத்தாய் கொக்கின் இறகுகளென்னத் தாய் வெள்ளி கூந்தலை யுடையவளாய், மறக்களஞ்சென்று தன்மகன் வரவு எதிர் நோக்கி நின்றாள். அக்காலே அவ்விடம் குழுமிய சிலர் செருக்களத்தில் போராடிய வீரர்களின் திறத்தை வியந்து பேசிக்கொண்டிருந்தனர். வீரர்கள் வீரர்களைத் தாக்கியதுமன்றி யானைகளையும் தாக்கி அழித்த

திறத்தை வியந்து பேசினார்கள். அவ்வேளை அம்முதியாள் அக்குழுவின் பால் நெருங்கினாள். அம்முது மகளைக் காணலுற்ற அக்குழுவின் வியப்புற்று “நின்மகன் நெடுநெரம் வீரர்களுடன் போராடிப் பகைமை ஒழிந்தான். பிறகு யானைப் படையைத் தாக்கி அவைகளையும் வீழ்த்தினானும் ஒரு களிறு அவனைத் துக்கைக் அவன் உடல் நீத்தான்” என்றறையலுற்றார்கள். அதுகேட்ட அம்மறக்குடித்தாய் என் செய்தாள்? காலத்தில் தனக்கு உதவி செய்வாரின்றித் தன்னைப் பிரிந்ததற்கு ஏங்கினாள்? இல்லை! இல்லை! அவள் உள்ளத்தில் வருத்தம் என்பது ஏது? வீரமன்றோ பொங்கும்! வீரத்தாயன்றோ அவள்! அம்முதியாள் தன் மகன் வீரர்களோடு போராடியதோடமையாது, யானைப் படையைத் தாக்கிய திறத்தையும் உன்னி உன்னிப் பெருமிதம் கொண்டாள். இவளன்றோ வீரத்தாய்!

கோவலன் வெட்டுண்டான் என்ற செய்தியை ஆசிரியர் அறையக் கேட்ட கண்ணகி என் செய்தாள். கணவன் இறந்த அவலம் மேற்கொண்ட அவ்வாட் கண் நங்கை துயர்வாய்ப்பட்டுப் பலவாறாய் அரற்றினவளாய், மாண்ட மனோனைக்காணக் கொலைக்களத்தை நாடினாள். தன் கணவன் கள்வனல்லன் என்பதை அறியலுற்ற அவள் கொலைக்களத்திலிருந்து பாண்டியன்கோயில் சென்றாள். “நீர் வார் கண்ணை எம்முன் வந்தோய் யாரையோ நீ மடக்கொடியோய்” என்று வினவிய பாண்டியன்முன்

“வாயிற் கடைமணி நடுநா நடுங்க

ஆவின் கடைமணி யுதுநீர் நெஞ்சுகடத் தான்றன்

அரும்பெறப் புதல்வனை யாழியின் மடித்தோன் -

பெரும்பெயர்ப் புகாரென் பதியே”

(சிலப்பதிகாரம்)

என்று தன் நாட்டரசர் அரசு பிழைத்தறியார் என வேறு படுத்திக் காட்டி தன்சிலம்பின் அரியால் தன் கணவன் குற்றமற்றவன் என்று அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்துணர்த்திட மன்னவனும் உயிர் நீத்தான் கோப்பெருந்தேவியும் உயிரிழந்தாள், மதுரையும் தீக்கிரையாயிற்று.

இத்தகைய சிறப்புற்ற பண்டைத் தமிழர்களின் வாழ்க்கையும் இன்றையத் தமிழர்களின் போக்கையும் நோக்குழி நோக்குழி ஆரூத் துயர் விளைகின்றது. ஒரு வீரத்தாய் தன் மகன் பொருகளத்தில் மாறு பட்டான் எனக் கேட்டவுடன், அவனுக்குப் பாலூட்டிய மார்பை அறுத் தெறிவேன் என்றாள், மற்றொருதாய் தந்தையும், கொழுநனும் போரிலே மரிக்கத் தன்னொரு மகனுக்கும் செருக்களத்தையே கட்டிக்காட்டி னாள்; மற்றொரு தாய் தன்மகன் போரிடை மரிக்கப் பெருமிதம் கொண் டாள். இத்தகு வீரஞ்செறிந்த தமிழகம்; ‘முல்லைக்குத்தேரும் மயி லுக்குப் போர்வையும் இரவாம லீந்த இறைவராண்ட தமிழகம்; யான் இச்செருவில் தோற்பேனாயின், “பொருந்திய என்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழல் காணாது, கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக், குடிபழி தாற்றுங் கோலேனாக” என்று பழியஞ்சின மன்னர்களையும், “யானேவரசன்? யானே கள்வன் மன்பதைகாக்குப் தென்புலங்காவல் என் முதற் பிழைத்தது கெடுக என் ஆயுள்;” என்றுரைத்து அரியணை யிலேயே உயிர்த்த நீதியாளர்களையும் பெற்றிருந்த தமிழகம் கீர்த்தி யைப்பெற்று மீண்டும் வளனுறவோங்கி விளங்குவதாக. ஆகையினால் தெவிட்டாத செந்தமிழ்த்தேனே யாவரும் மாந்தி மாண்புறவும், தமிழ் மொழி வளர்ச்சியுறவும் தமிழகம் பல்வேறு துறைகளிலும் முன்னேற்ற மடையவும், நற்றமிழ்நாட்டு வீர இளைஞர்கள் சீரிய தொண்டுபுரிய முன்வருவோமாக. தமிழ் மலேமுகட்டில் தண்கதிர் விரிக்கும் தனி மணியாய் இலங்கும் ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்காப்பியத்தைக் காண் மின்கள்! மக்கள் வாழ்வை வளமுறுத்தும் கல்லாராய்த் தென்றமிழ் வெற்பினின்றும் விழுந்தோடும் திருக்குறள் மணியாற்றை நோக்குங் கள்!

“உழைப்பின் வாரா வுறுதிகளுளவோ
கழப்பின் வாராக் கையறவுளவோ”

என்ற பொய்யாமொழியினைக் கடைப்பிடித்தொழுகுவோமாக.

“எண்ணிய வெண்ணியாங் கெய்துவ வெண்ணியாந்
திண்ணிய ராகப் பெறின்.”

வ. இரா. நாராயணசாமி,
முதல் பல்கலைக்கழக வகுப்பு

வளர்த்த கடாய் மார்பிற்பாய்ந்தாற்போல்

நேரிசை யாசிரியப்பா

வேனி	லமயத்துத்	தானனி	யுழந்த	
துயர்பல	காணுஉப்	பயன்பயந்	தனிக்கும்	
பெய்ம்மாரி	நீனை இக்	கைம்மா	ராகத்	
தாதோடு	தேஎன்	போதுமீத்	தாங்கும்	
போழில்மரீ இப்பிறங் துங்		எழினகர்ப்	பெரும!	5
மல்லன்மா	ஞாலத்துப்	பல்லோ	ருள்ளும்	
ஒழுக்கமோ	லெகியல்	இழுக்கா	றன்றே	
பெரியரேனப்	படுவோர்	அரிய	ரவருளும்	
நன்றி	மறவா	ரன்றே	பெரியர்	
படிமீ	மிசைவரும்	அடியுற	முடிநிலன்	10
தாழ்த்துநின்	றவர்ப்புகழ்ந்து	வாழ்த்துகம்	பலவே	
இறுங்கோடு	வரகுமுதல்	ஆடுபெறுங்	கஞ்சி	
வேய்ப்புழைக்	கருவியில்	வாய்பிளந்	துள்ளுறுத் (து)க்	
குளனணி	நீர்விடுபு	கழீஇத்	தைவந்து	
பாசுறுத்	தன்ன	குறுமுறி	முறுக்குறும்	15
அறுகை	தீற்றிய	மறிநல்	ஏற்றை	
அகன் குழி	யுற்றிட	இகன்மலைந்	தாஅங்(கு)நல்	
ஊணுடை	வழங்குநர்க்கு	மாணல	செய்துநர்	
மற்றது	காணுஉ	முற்றுணர்	வுடையோர்	
உளந்துளக்	குற்றுக்	களங்கமில்	அறிவால்	20
செய்தி	கொன்றார்க்	குய்தியில்	என்றனர்	
பண்டும்	பலர்மொழி	கண்டுங்	கேட்டும்	
நனிநன்றி	கொல்துநர்	எனினே		
யாஅபெறு	வார்கோலவ்	வளியர்	தாமே.	

G. இராமழர்த்தி,

வித்துவான் மூன்றாவதாண்டு.

அறன் வலியுறுத்தல்

“ ஆற்று	மாக்கள்	மேற்சேன்	றளித்தல்	
ஏற்புடைத்	தேன்ற	நூற்போருள்	பெறுநரின்	
கல்லாச்	சிறுஅர்	நில்லார்	பற்றுழிக்	
கையகம்	புதுபு	செய்யபழன்	தருஉம்	
பயன்மரம்	சூழ்தரு	வியனகர்ப்	பெரும !	5
கனைநீர்	வழிப்படும்	புனைகலம்	போல	
வினைவழித்	தியாக்கை	நினைமதி	ஐய !	
கான்முயல்	பின்போந்	தூன்பெறு	நசையின்	
புதர்பல	புக்கனர்	அதர்கடந்	தாஅங்(கு)	
அடாஅ	அடுப்பினர்	உடாஅ	உடையினர்	10
மக்கள்	தோக்குப்	புக்கலுக்	கலினர்	
நெய்ம்மணம்	பயிலாச்	சின்மேன்	மயிரினர்	
மறந்தரு	வினையிற்	றுறந்தவ	ரேய்ப்பப்	
பிறந்த	கோலம்	பிறங்குநர்	திரிதந்(து)	
ஓதேலைக்	கையினர்	வீடுவீடு	புக்குக்	15
கடை சேர்ந்(து)				
உண்ணப்	புலர்தர	அண்ணந்து	நோக்கினர்	
ஒன்றுபெற	வந்து	கன்றினர்	நின்றுழி	
அன்றோர்,				
வறுமை நிலை	விலக்குநர்	மறுமையிற்	பல்லோர்	20
ஏவல்	கேட்ப	நாவலந்	தண்பொழில்	
மானிலக்	கிழவர்	தாமா	குவரே.	
இரப்பவர்	தந்நிலை	புரப்பவர்க்	கீயார்	
கரப்பவர்க்	கீந்து	நிரப்புறுத்	துபவே	

மண்ணக வினேமுடித்து விண்ணக நிலையுற 25
 மேந்தோன் றறத்தின் ஆந்துணை யிலமே.”
 திணை—பாடாண்—துறை—அறன்வலியுறுத்தல்.

இஃது ஓரூர் மாநிதிக் கிழவனை இராதாமங்கலத்துச் சதய
 னர் பாடியது.

G. இராமழர்த்தி,
 வித்துவான் மூன்றாவதாண்டு.

என்னுடை இசை

மகவே	நின்னை	மார்புற	வணைக்கும்	
என்றன்	கரங்களின்	இணையோத்	துன்னை	
விண்டோட	நிவந்து	விரும்பி	வலந்தியான்	
ஆசியுட	னளிக்கும்	அற்புமுத்	தம்போல்	
நின்னுடை	யிளநுதல்	நிறைந்து	தீண்டு நீ	5
தனிமையா	யிருந்துழி	தகுந்த	வுரையை	
இனிமையாய்ச்	செவியில்	இதமுறப்	புகுத்து நீ	
மாந்தர்	குழுவில்	மறைந்திருந்	தினேவையேல்	
பாந்தமோ	டுன்னைப்	பாதுகாக்கும்நனி,		
நனவி	லன்றிக்	கனவிலும்	நினாது	10
மனத்தை	யிரண்டு	மாண்பமை	சிறகரால்	
இதுவரை	யறியாப்	புதியதோர்	புலத்திற்	
கதுமேனக்	கனிவுடன்	கடத்திடுங்	காண்பாய் ;	
தடித்த	விருளில்	தனிப்பா	தையிலே	
கடியின்	றஞ்சங்	கணத்தில்	நின்னுடைப்	15
பயந்தோர்ப்	பரிவுடன்	பாதுகாத்	தற்கே	
இயங்குநாண்	மீனாய்	இலங்கிடுங்	காண்பாய்	
உலகினீ	நோக்கும்	எப்போருள்	தன்னிலும்	
புறமதைக்	காணுநின்	புன்கண்	மணிகளில்	
இப்பே	ரிசைதான்	இனிதே	யியைந்து	20
அப்போருள்	யாவையின்	அகத்தோடும்	உன்றன்	
நாட்ட	மதனைக்	கூட்டிடுங்	காண்பாய்	
என்று	வாழ்வின்	இறுதியில்	யான்றான்	
நாவினால்	எனைத்தும்	நவில	வியலா	

திருக்கையில் நின்றன்	இளமைசால்	உளத்தே	25
கனிந்த	மொழிகளைக்	கழறிடுங்	காணாய்
இத்தகை	யியல்புடைத்	தியாதேனின்	
இத்தலத்	தினிமைசால்	என்னுடை	யிசையே !

[The poem 'My Song' from Rabindra-Nath Tagore's 'Crescent Moon' rendered into Tamil by 'Minu']

காக்காய் பிடித்தலும் குருவி பிடித்தலும்*

1. காக்காய் பிடித்தல் என்பதன் வகையே
பெரியோ ரவரை வயப்படச் செயவே
இருக்கை தலைப்பெயல் இச்சகம் பேசுதல்
செல்லுழிச் சேறல் தாளம் போடல்
மிகைபடச் செய்தல் என்றவ் வைந்தே.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோடுவெனின் காக்காய் பிடித்தலின் வழியும், பெயரும், முறையும் தொகையும் உணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன் பொருள் இவ்வெண்ணப்பட்ட ஐந்தும் காக்காய் பிடித்தலின் வகையாம் என்றவாறு.

‘காக்காய் பிடித்தலின் வகையே’ என்னுது “என்பதன் வகையே” என்றார், அத்தொடர் சான்றோர் செய்யுளிற் பயிலாமை நோக்கி என்க.

(சென்னை யூனிவர்டிடி அகராதி காண்க.)

‘பிறர் தம்மை’ எனக் கூறுது “பெரியோரவரை வயப்படச் செயவே” என எற்றிற்கோ கூறினாரெனின் “குருவி பிடித்தல்” (சூத். 3) என்புழிக் கூறுதும்.

இக் கூறிய ஐந்தனுள் அடங்குவன பிறவுள என்று காட்டற்கன்றே “வகை” எனக் கூறினாரென்பது.

இருக்கை தலைப்பெயல் :—இருக்கை தலைப்பெய்த பின்னரே இச்சகம் பேசுதலியலுமாகலின், அதனை முன் வைத்தோதினாரென்பது இருக்கை தலைப்பெயறும் காக்காய்

* இது 5—11—1933-இல் தமிழ்ப்பேரவையிற் பேசப்பட்டது.

பிடித்தலின் வழிகளுளொன்றாதனோக்கியே இச்சகம் பேசுதலின் வேறு பிரித்துக் கூறினாரென்பது. அதற்கு உதாரணம் :—

காலையும்	பாரான்	கடும்பகல்	பாரான்
வேளையும்	பாரான்	வேதனை	நோக்கான்
பெயலு	முன்னான்	வெயிலுங்	கருதான்
பெயற்றலை	செய்வான்	பெரியோர்	மருங்கே .

இச்சகம் பேசுதல் :—இருக்கை தலைப்பெய்த ஞானமும் செல்லுழிச் சென்ற ஞானமும் இச்சகம் பேசுதல் உண்டாதல்பற்றி, அதனைச் சிங்க நோக்காக ஈண்டு வைத்தாரென்பது. தலைப் பெய்துழி நயந்தும் வியந்தும் மொழியும் என்பது. அதற்கு உதாரணம் :—

(1) ஞாயிற் றன்ன வெந்திற் லாண்மையோய்
திங்க ளன்ன தண்பெருஞ் சாயலோய்
வானத் தன்ன வண்மைக் கையினோய்.

(2) வேண்பாவி லோவ்வான் புகழேந்தி
விருத்தத்தி லோவ்வான் கம்பநாடன்
என்றதும் அது.

செல்லுழிச் சேறல் :—செல்லுழிச் சென்று இச்சகம் பேசுதலும் தாளம் போடலும் என்றிரு வகையும் உண்டாதலின் அன்றே அதனையும் சிங்க நோக்காக வைத்தாரென்பது. அன்றியும் செல்லுழிச் சேறல் மாத்திரையே காகாய் பிடித்தலுமுண்டென நோக்கியே தனித்தெண்ணினாரென்பது. அதற்கு, உதாரணம் :—

1) அந்திப்	போழ்தே	ஆன	தறிந்து
கந்தி	யப்பர்	கோயிற்	புக்குத்
தந்தி	நாதன்	சந்நிதி	தன்னில்
நந்தி	வர்மற்	கண்டா	னைய.

(2) கயல்மீன்	ஒடுங்	கடற்கரைப்	பாங்கர்
உயல்மீ	கருத்தின்	உருத்திரங்	கண்ணன்
அயலார்	தவிர்த்தே	ஆண்டவற்	சேர்ந்தான்
அயலே	தலையை	ஆட்டினன்	கவிழ்ந்தே

என்றதும் அது.

தாளம் போடல் :—அதற்கும் செல்லுழிச் சேறலுக்கு முள்ள இயைபு முன்னரே உரைத்தாம். சமயத்துக்குக்கேற்பவும் கேள்விக் கேற்பவும் விடையிறுத்தலைத் “தாளம் போடல்” என்றார் என்பது. அதனையே “ஐத்தூதல்” என்றுரைப்பாருமுளர். அதற்கு உதாரணம் :—

- (1) குரங்கு நின்றகூத் தாடிய கோலத்தைக் கண்டே
அரங்கு முன்னிநாய் பாடிக் கொண்டாடுதல் போலும்
கரங்க ணீட்டியே பேசிடுங் கசடரைக் கண்டு
சிரங்க ளாட்டியே மெச்சிடு மறிவிலார் செய்கை.
(விவேகசிந்தாமணி)

- (2) கழுதை காவேனக் கண்டுநின் றுடிய அலகை
தொழுது மீண்மேக் கழுதையைத் துதிசேயல் போலும்
பழுதி லாநமக் கார்நிக ரிங்கேனப் பகரும்
முழுது மூடரை மூடர் கொண்டாடிடும் முறையே.
(விவேகசிந்தாமணி)

என்றதும் அது.

மிகைபடச் செய்தல் :—முற்கூறிய நான்களையும் மிகைபடச் செய்தல் என்னுங் கருத்திலன்றி மிகைபட மரியாதை செய்தல் என்னுங் கருத்தில் வைத்தோதினாரென்பது. அந்நான்கு வழியே யன்றிப் பிறவழியானும் மரியாதை செய்தலுண்மையின், தனித்தெண்ணி அவற்றின் பின்வைத்தார் என்பது.

“இருக்கை யெழிலும் எதிர் செலவும் ஏனை விடுப்ப ஓழிதலோ டின்ன” மரியாதையைப் பழிக்கின்றாரல்லர், உரியதல்லா மரியாதையையும் அளவு கடந்து செய்யும் அதனையுமே கடிகின்றார் என்பது புலப்படக்கன்றே “மிகைபட” எனக் கூறினாரென்பது. அதற்கு உதாரணம் :—

(1) உட்கா ரென்ன உட்கார்ந் திலனே
உட்கா ரென்ன வாய்போத் தினனே
உட்கா ரென்ன உட்கார்ந் திலனே
உட்கா ரென்னப் பின்னோ டினனே.

(2) தண்ணீர் வேணுமோ வேங்கீர் வேணுமோ
உண்ணீர் வேணுமோ உரவுகீர் வேணுமோ
எங்கீர் வேணுமோ இயம்புமி னிசைக்கே

என்றதும் அது.

இனி, அடங்காதனவெல்லாம் “வகை” என்ற அதுவுள் அடக்கிக் கொள்கவென்றார் என்று அறிக.

2. பழியுந் தீமையும் பயக்கின் றமையின்
அறிஞர்க் காகா காக்காய் பிடித்தல்.

இச் சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின் இன்னுர்க்கு இதனாகாதென உணர்த்துதலுதலிற்று.

இதன் பொருள் :—அது பழியும் தீமையும் விளைத்த
லின் அறிஞர்க்குத் தகாது என்றவாறு.

உலகத்தால் சுட்டவுஞ் சொல்லவும்பட்டுப் பழிக்கிடனாத
னோக்கியும், ஒருவனை யுயர்த்தியுயர்த்திக் கூறி அவனுக்
குண்மையின் உரியதல்லா உயர்ச்சியை அவன்மாட்டுக்காண்ப
வர்போனடித்து அவனையே பொய்மைக்கும் பெருமிதத்
திற்கும் ஆளாக்குகின்ற தீமைக்கிடனாதனோக்கியும், காக்காய்
பிடிக்க வல்லாரல்லாரையும் பிடிக்கமனமில்லாரையும் ‘இவர்
நம்மை மதித்திலர்’ எனவுன்னிப் பிடியுண்பார் செய்யும்
திதுண்டாதனோக்கியும், அது வல்லார்க்கு விசேடமதிப்புக்
கொடுக்கப் பெறலால் வரும் நியாயக் கேடு நோக்கியும், ‘அறி
ஞர்க்கு ஆகா’ என்றார் என்பது. “அஞ்சுவது அஞ்சல் அறி
வார் தொழில்” என்ற விடத்துப் பழியஞ்ச வேண்டியதும்
“சென்றவிடத்தாற் செலவிடா தீதொரீஇ” என்ற விடத்
துத் தீதினை விடவேண்டியதும் அறிஞர் கடன் என்று கூறி
ஞர் சான்றோராகலின் அதுவாகாதென்பது.

அறிஞர்க்காகாதென ஒருமையில் கூறுது “ஆகா”
எனப்பன்மையில் கூறிஞர், அதன் வகைகளையெல்லாம் உட்
கொண்டென்பது.

அறிஞர்க்காகா வெனவே, அறிவிலார்க்காகுமெனினோ
அற்றன்று; அறிஞர்க்குந் தீமை பயக்குமெனின் அறி
விலார்க்குப் பயத்தல் சொல்லவேண்டா என்க.

3. சிறியோர் மேலிற் குருவி பிடித்தல்.

இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனின் நிறுத்த முறை
யான் குருவிபிடித்தல் ஆமாறு உணர்த்துதுதலிற்று.

இதன்போருள்:-அதுவே பெரியோரால் சிறியோர்பால் செய்யுமிடத்துக் “குருவி பிடித்தல்” என்னும் வேறு பெயர் பெறும் என்றவாறு.

“பெரியோரவரை வயப்படச் செயவே” என முற்கூறினார் (சூத். 1), ஈண்டுச் சிறியோரவரை வயப்படச் செய்யும் அவ்வழிகளில் ஒன்றாதல் சிலவாதல் பெரியோர் ஆளுதலைக் குருவிபிடித்தல் என்றாரென்பது. எனவே பெரியோர் சிறியோரின் இருக்கை தலைப்பெய்தல், அவர்பால் இச்சகம் பேசுதல், அவர் செல்லுழிச்சேறல் முதலாயினவெல்லாம் “குருவிபிடித்தல்” என்னும் பெயர்பெறும் என்றார். இது “தான் குறியிடுதல்” என்னும் உத்தி என்க. (தொல். மரபு. 110) அதற்கு உதாரணம்:—

(1) மாசறு போன்னே! வலம்புரி முத்தே!

காசறு விரையே! கற்பகத் தருவே!

ஆசை நாயகி! அல்வா சமைப்பாய்!

(2) தம்பீ! நல்லாய்! கடைக்குச் சென்றுவா

என்றதும் அது.

அதுவும் அறிஞர்க்காகாதெனச் சிங்க நோக்காக நின்ற முற் சூத்திரத்தானே உய்த்துணரவைத்தாரென்பது.

A. C.

THE EXCHANGE LIST

- The Madras Christian College Magazine.
- A Government College Miscellany, Mangalore.
- The Kumbakonam College Magazine.
- The Magazine, St. Thomas' College, Trichur.
- St. Joseph's Collège Magazine, Trichinopoly.
- The Madras Law College Magazine.
- The National College Magazine, Trichinopoly.
- Hindu College Magazine, Masulipatam.
- Findlay College Magazine, Mannargudi.
- The Hindu Theological High School Magazine, Madras.
- Quarterly Journal of the Mythic Society, Bangalore.
- K. R. High School Magazine, Muttra-Vasart.
- The Zamorin's College Magazine, Calicut.
- The Government Brennen College Magazine, Tellicherry.
- The Hindustan Review.
- The Jaffna College Miscellany.
- "The Old College"
- The Holkar College Magazine.
- Journal of the Malta University Literary Society.
- The Madura College Magazine.
- 'The Divine Life'—Rikshikesh, Dist. Dehra Dun, (North India).
- The American College Magazine, Madura.
-

OUR ADVERTISEMENT TARIFF

		Rs. A. P.
1. Back Cover—outside—full	...	8 0 0
2. „ „ „ half	...	5 0 0
3. „ „ inside —full	...	6 0 0
4. „ „ „ half	...	4 0 0
5. Front „ „ full	...	6 0 0
6. „ „ „ half	...	4 0 0
7. Pages full	...	5 0 0
8. „ half	...	3 0 0

14252/18/132
N38.9.1